C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Norton_Andre-Svet_carodejnic_3-Tri_proti_svetu_carodejnic.PDB

PDB Name: Norton_Andre-Svet_carodejnic_3-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.9.2007
Modification Date: 15.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andre Norton

Tři proti světu čarodějnic

Kapitola 1
Nejsem žádný mistr písňotepec, abych dokázal ukout nápěv ostrý jako břitva, který by odhodlaně vedl muže do bitev, naplňoval je odvahou a zuřivostí, tak jak toho byli schopni věhlasní bardové sulcarských lodí, když tito mořští vlci mířili do nepřátelských přístavů. A nesvedu ani použít slova s pečlivostí mužů otesávajících kameny pro vybudování mohutné, věky přetrvávající hradní věže, zbudované tak, aby budoucí generace stanuly v mlčenlivém úžasu nad zručností a umem dávných stavitelů. Když však muž žije v době, kterou s hrdostí může nazvat velkou, když zažije dobrodružství, o kterých ostatní pouze sní, pak se v něm probudí touha zachytit, byť jen neuměle, svou účast na velkolepých činech, aby ti, kdo přijdou po něm, usedli na jeho stolici, pozvedli jeho meč, zažehli oheň v jeho krbu a mohli lépe porozumět, co on a jeho druzi vykonali a co velkolepého oni mohou vykonat nyní, po všech těch dlouhých letech.
Tak i já vám vypíši pravdu o Třech proti Estcarpu a také o tom, co následovalo poté, co se odvážili zlomit kletbu, jež byla po více než tisíc let uvalena na Původní rasu a měla zatemnit mysl a vymazat minulost. Na počátku jsme byli tři, pouze tři, Kyllan, Kemoc a Kaththea. Nepocházeli jsme zcela z Původní rasy a v tom tkvělo jak naše neštěstí, tak naše spása. Od minuty zrození byli jsme postaveni mimo zbytek lidstva, protože jsme pocházeli z rodu Tregarthova.
Naše matka lady Jaelithe byla žena vládnoucí Silami, jedna z čarodějek, schopná soustředit, vyslat a použít prostředky stojící mimo všeobecné chápání. Pravdou bylo také, že navzdory veškerým předchozím zkušenostem přivedla našemu otci, lordu-správci Simonovi, na svět nás tři, a přesto neztratila své umění, nepoměřitelné zrakem ni dotekem.
Ačkoli jí Shromáždění nikdy nevrátilo její drahokam, zabavený v den svatby, přesto bylo přinuceno uznat, že naše matka nepřestala být čarodějkou, i když už není jednou z nich.
Ani náš otec nemohl být posuzován podle starověkých zákonů a obyčejů. Do Estcarpu přišel z jiného světa a času jednou z Bran. Ve svém vlastním světě byl válečníkem, který velel mnoha mužům. Ale poté, co se od něj štěstí odvrátilo, jeho nepřátelé za ním slídili v takovém počtu, že nebyl schopen postavit se všem tváří v tvář. Tak byl štván, dokud nenalezl Bránu a nepřišel do Estcarpu, rovnou doprostřed války proti Kolderu.
On a naše matka způsobili pád Kolderu a rod Tregarthů si vydobyl patřičný respekt. Neboť Simon a lady Jaelithe pronikli až k tajnému místu Kolderu a uzavřeli jejich bránu, kterou k nám vcházeli tito zplozenci zla. A tento jejich skutek byl opěvován v mnoha chvalozpěvech.
Kolder byl zastaven, ale sémě zla vzklíčilo a Estcarp nepolevoval v boji o svobodu vždy, když okolní nepřátelé bez přestání zaplavovali zpustošená hraniční území. Byl to svět soumraku, po kterém nenásleduje žádný úsvit, a my jsme byli zrozeni pro tento potemnělý svět.
Náš trojnásobný porod byl něčím, s čím se Původní rasa ještě nesetkala. Když naše matka ulehla posledního dne v roce, začala přeříkávat válečnická zaklínadla. Určila tím, že ten, kdo přijde na tento svět, bude bojovník, se schopnostmi, které vyžaduje temná doba. Tak jsem přišel na svět já, s křikem a pláčem, jako by mne již v tu chvíli pohltil smutek z mé temné a bezútěšné budoucnosti.
Tím ale matčina námaha nekončila. Pečovali o ni bez ustání a já byl v rychlosti ošetřen a uložen jí po boku. Její těžké chvíle pokračovaly dál, až se zdálo, že ona a v ní doposud dřímající život odejdou na poslední cestu ze všech.
V tu chvíli přišla do Ward Keep cizinka. Přišla pěšky, nohy jí dávno pokryl prach cest. Uprostřed nádvoří pozvedla neznámá hlas a pravila, že byla vyslána, aby ulehčila lady Jaelithe. Tou dobou byl náš otec strachem bez sebe a přikázal, aby ji vpustili dovnitř.
Zpod pláště vytáhla meč; čepel se ve světle leskla, třpytivý záblesk smrtící ocele. Podržela jej před očima naší matce a začala prozpěvovat svá zaklínadla. Od té chvíle jako by všichni nedůvěřiví byli spoutáni něčím, co neměli sílu zlomit. Jen lady Jaelithe se probrala z lůna bolesti a hrozivých snů a přidala se k zaříkání. Ostatním její slova přišla šílená, když vykřikla:
„Válečník, mudrc, čarodějka - tři - jeden - taková je má vůle! Každému jeho talent. Dohromady - jeden mocný - sami o sobě mnohem míň!“
A v druhou hodinu nového roku spatřil světlo světa můj bratr a hned vzápětí má sestra, jakoby spojeni vzájemným poutem. Matka byla tak vyčerpaná, že měli velké obavy o její život. Žena, která proslovila magický obřad porodu,

odložila meč a obě děti vzala do náručí, jako by to bylo její nepopiratelné právo - a protože matka omdlela, nikdo jí neodporoval.
Tak se Anghart z vesnice Sokolníků stala naší chůvou a kojnou, která nás jako první začala vychovávat. Anghart byla na útěku od vlastních lidí, protože se vzbouřila proti drsným zvyklostem panujícím v osadě žen a jednou v noci odtamtud uprchla. Neboť Sokolníci, ti prazvláštní válečníci, mají vlastní zvyky nepřijatelné pro lidi Původní rasy, jejichž ženy jsou vládkyněmi Sil a požívají značné autority. Tak nepřekonatelný byl odpor estcarpských čarodějek k těmto zvyklostem, že odmítly přenechat Sokolníkům půdu k osídlení, kdysi dávno před mnoha staletími, když Sokolníci přepluli přes oceán. Nyní leželo sídlo Sokolníků v zemi nikoho, ve vysokých horách na pomezí Estcarpu a Karstenu.
U těchto lidí bylo tomu tak, že muži žili odděleně, zabývali se výhradně válkou a nájezdy a cítili se lépe ve společnosti svých strážních sokolů než ve společnosti žen. Ženy byly shromážděny v údolních vesnicích, do kterých v příslušný čas sjížděli vybraní muži, aby zabezpečili, že jejich pokolení nevyhyne. Zrození dětí provázel nelítostný soud a Anghartin syn byl zabit, protože měl chromou nohu. A tak se dostala do Jižní Věže, ale proč si vybrala zrovna tento den a tuto hodinu a také jak bylo možné, že dopředu věděla o těžkých chvílích naší matky, to nikdy neprozradila. Nikdo se ani neodvážil optat se, protože většině lidí ve Věži nastavovala pouze upjatou, ponurou tvář.
Ale k nám byla vždy něžná a laskavá, stala se tak matkou, kterou lady Jaelithe být nemohla. Neboť ode dne porodu zůstávala naše matka v jakémsi transu. Ležela den za dnem, jedla jen, když jí do úst vložili jídlo, její mysl nevnímala nic z okolního světa. Tak uběhlo několik měsíců. Otec se obrátil na čarodějky, ale dostalo se mu pouze chladné odpovědi, že Jaelithe si vždy volila podle svého a čarodějky nemohou zasahovat do záležitostí osudu, aby spasily někoho, kdo příliš dlouho kráčel svou vlastní, odlišnou cestou.
Po tomto vzkazu se otec stáhl do sebe a mlčel celé dny. Jindy zas vedl Hraničáře na divoké nájezdy a oddával se válečnickým vášním. Říkalo se o něm, že hledá svou vlastní cestu, cestu, která by vedla k Černé bráně. O nás neprojevoval příliš zájmu, jen občas se zeptal, jak se nám vede - činil tak s nepřítomnou myslí, jako by naše blaho bylo blahem naprostých cizinců, žádný důvod k opravdové starosti.
Táhlo na další rok, když se lady Jaelithe konečně probrala. Stále byla zesláblá a když se unavila, snadno mohla upadnout zpět do nekonečného spánku. Vypadala utrápeně i z jiného důvodu, jako by jí mysl děsilo nějaké neštěstí, které nemohla pojmenovat. Ale nakonec i tato bolest polevila a nastalo šťastné, i když krátké období, když senešal Koris se svou paní lady Loyse navštívili Jižní Věž, aby zde uspořádali oslavu, neboť se podařilo uzavřít příměří a poprvé po dlouhých letech té nekonečné války ani na jedné straně hranice neplály ohně ani se neřítily přepadové oddíly na sever proti alizonským vlkům nebo na jih, kde karstenská anarchie vytvořila chaos, ve kterém se bleskurychle střídal útok s protiútokem.
Ale to byl jen krátký oddechový čas.
Čtyři měsíce nového roku uběhly a objevil se Pagar. Karsten byl dost velkým bojištěm pro všechny možné lordy a rádoby vladaře už od doby, co byl kníže Yvian zabit během války s Kolderem. Na zpustošené knížectví měla nárok lady Loyse. Byla násilně provdána za knížete, ale nikdy se neujala vlády. Ale po jeho smrti měla právo pozvednout knížecí standartu. Loyse ale neměla žádný vztah k zemi, ve které si tolik vytrpěla. Z lásky ke Korisovi se vzdala veškerých nároků na Karsten. A politika Estcarpu ovládat a chránit staré království jí jen vyhovovala. Také Koris a Simon, kteří oba dva ze všech sil podpírali upadající majestát Původní rasy, nespatřovali žádnou výhodu v zahraničních rozmíškách, ale viděli ji v anarchii, která zaměstná jednoho z jejich protivníků.
To, co předvídali, se nakonec přihodilo. Pagar z Geenu, který začínal jako vlastník menšího panství, začal shromažďovat spojence a ustanovil se nejprve pánem dvou jižních provincií, poté byl obyvateli Karsu zvolen vládcem. Zvolili jej zcela svobodně, protože zkrachovalí kupci byli ochotni zvolit kohokoli, kdo vypadal, že je jen trochu schopný zajistit mír. Koncem roku, ve kterém jsme se narodili, byl již tak silný, že se odvážil postavit se konfederaci protivníků, čtyři měsíce nato si přiřkl knížecí titul.
Začal vládnout zemi zpustošené nejhorší ze všech válek, válkou občanskou. Jeho muži tvořili různorodou, těžko ovladatelnou armádu. Mnozí z nich byli námezdní žoldnéři a kořist, která je táhla pod jeho prapor, musela být nahrazena mzdou, jinak by si jistě našli možnost k rabování.
Pagar udělal přesně to, co můj otec a Koris očekávali: porozhlédl se za svými hranicemi po soupeři, který by mu umožnil znovu sjednotit své stoupence a na kterém by si mohl vydobýt prostředky pro rozkvět vlastního knížectví. A sever byl tím místem, kam upřel zrak. Estcarp byl vždy obávanou zemí. Yvian nechal pod nátlakem Kolderu postavit mimo zákon a zmasakrovat lidi Původní rasy, jejichž předkové založili Karsten v dobách tak dávných, že si již nikdo přesně nevzpomíná, kdy k tomu došlo. A tak byli tito lidé krutě zabíjeni, pokud se jim nepovedlo uprchnout přes hory ke svým příbuzným. Za sebou nechali prokletí viny a strachu. Nikdo v Karstenu nevěřil, že by Estcarp vše nechal bez odplaty. Pagarovi stačilo zlehka zabrnkat na citlivou strunu a už mohl uspořádat výpravu, která by zaměstnala jeho žoldáky a pevně sjednotila národ.
Estcarp však stále zůstával obávaným nepřítelem. Pagar ho musel trochu vyzkoušet, a to dříve, než se proti němu vydá na rozhodující výpravu. V cestě mu stáli nejenom odhodlaní a respektovaní válečníci, ale především estcarpské čarodějky, s jejichž uměním užít Sil se nemohl měřit nikdo z obyvatel sousedních zemí a právě z tohoto důvodu z nich šel strach a obavy. Nesmíme opomenout ani pevné a nerozdělné spojenectví mezi Estcarpem a muži Sulcaru, těmi obávanými mořeplavci, kteří svými nájezdy donutili Alizon k příměří, aby si mohl ovázat otevřené rány. A muži Sulcaru byli připraveni otočit přídě svých korábů na jih a kdykoli zaútočit na nechráněné karstenské pobřeží, což by zajisté přivedlo kupce Karsu k rebelii.
Pagar se na svou svatou válku připravoval potají.
To léto začaly pohraniční bitky, ale nikdy nebyly vedeny takovou silou, aby je Sokolníci nebo Hraničáři nemohli zvládnout. Ale velké množství menších nájezdů, i když jsou lehce odvráceny, může rozložit obranné síly. Pár mužů je

ztraceno v jedné srážce, jeden či dva ve druhé - celkový počet vzrůstá a ztráty neustále vysilují. A to můj otec dobře věděl.
V odpověď Estcarp uvolnil sulcarskou flotilu. Nad tím se musel Pagar zamyslet. Hostovrul shromáždil dvacet lodi, díky námořnickému umění zdárně překonal bouři a prorazil říčními hlídkami, aby napadl samotný Kars. Jeho úspěch zanechal knížete po celý rok v nejistotě. Pak vypukla vzpoura na jihu země, odkud Pagar pocházel, vedená jeho vlastním bratrem. Tato vzpoura zaměstnala knížete na dlouhý čas a tak díky chaosu byly získány další tři roky klidu. Soumrak Estcarpu se neproměnil v temnou noc tak rychle, jak se lidé Původní rasy obávali.
Během těchto let naplněných vyčkáváním jsme my tři odešli z naší rodné pevnosti - ne ale do Es, protože se jak náš otec tak i naše matka drželi stranou od města, v kterém vládlo Shromáždění.
Lady Loyse se usídlila na menším panství v Estfordu a pozvala nás k sobě. Anghart nepřestávala být středobodem našich životů a její vztahy s lady Loyse byly založeny na vzájemném respektu a úctě. Respekt si lady Loyse vydobyla zejména svou odvahou, když se kdysi v přestrojení za námezdného žoldáka vydala přímo do srdce nepřátelského území, takže tam ona a má matka byly vystaveny veškeré zlovůli Karsu a knížete Yviana.
Po svém dlouho očekávaném zotavení lady Jaelithe znovu převzala část otcových povinností ve funkci správce panství. Oba dva ovládali Síly, ne tímtéž způsobem jako čarodějky, ale jiným, stejně účinným. Teď již vím, jak moc čarodějky žárlily a s podezřením hleděly na skutečnost, že musí svůj talent sdílet s někým jiným, i když vše, co moji rodiče konali, konali pro dobro Původní rasy. čarodějky považovaly za zcela nepřirozené, aby tímto uměním vládl muž, a mou matku neuznávaly právě pro to, že svůj život spojila se Simonem. Tehdy to vypadalo, že Shromáždění nemá pražádný zájem na nás dětech, i když výstižnější by bylo konstatování, že naši existenci úmyslně ignorovali. Kaththea nebyla jako všechny ostatní dívky do šesti let věku z Původní rasy podrobena zkoumání, zda nezdědila schopnost vládnout Silami.
Z těch let si na matku moc nepamatuji. Občas se navrátila na naše panství, doprovázena Hraničáři, kteří přitahovali mou pozornost o něco více. Vždyť mé prvé dětské krůčky končily u nablýskaného meče, na jehož jílec jsem položil ručku. Matčiny návštěvy nebyly příliš časté a otce jsem viděl jen zřídkakdy, neboť oba dva mohli být jen stěží postrádáni na hlídkových patrolách v jižním pohraničí. S dětskými starostmi jsme se obraceli na Anghart a také lady Loyse jsme měli velmi v oblibě. K matce jsme cítili úctu a respekt a pro otce jsme měli tytéž projevy uznání. Nebyl to muž, který by k nám dětem lehce přilnul. Domnívám se, že nás mimoděk vinil, že jsme svým narozením způsobili bolest a utrpení lady Jaelithe, osobě, kterou si cenil nade vše a již velmi miloval.
Jakkoli náš vztah k rodičům nebyl příliš blízký, nalezli jsme určitou náhradu v těsném spojení nás tří. Založením jsme byli každý jiný. Jak si naše matka přála, já jsem byl především válečník, to byl můj postoj k životu. Kemoc byl myslitel - byl-li postaven před jakýkoli problém, nikdy netíhl k okamžité přímé akci, ale raději problém hlouběji a podrobněji prozkoumal. Velice brzy se začal o vše zajímat, a když zjistil, že mu nikdo nemůže dát takovou odpověď, jakou by si přál, snažil se najít moudrost v knihách, které by mu pomohly.
Kaththea se dokázala nejhlouběji vcítit do podstaty věci. Její duševní přístup nejen k nám dvěma, ale i k lidem, zvířatům i přírodě kolem nás byl jedinečný. Častokrát její instinkt převýšil můj válečnický pohled na věc nebo Kemocovo logické uvažování.
Nevím, kdy poprvé jsme si uvědomili, že také my jsme zdědili talent k vládnutí Silami. Nemuseli jsme vůbec být u sebe ani blízko, abychom spolu mohli komunikovat.
A když to okolnosti vyžadovaly, sjednotili jsme naše mysli v jednu - já byl rukou, která vykonává akci, Kemoc mozkovým centrem a Kaththea srdcem a soustředěním ovládaných emocí. Ale jistá ostražitost nás varovala, abychom toto vše vyjevili ostatním lidem. Ačkoli nepochybuji, že Anghart si byla našich společných možností vědoma.
Když bylo mně a Kemocovi šest let, dostali jsme malé, speciálně vykované mečíky a šipkové pušky, které bychom dokázali sevřít v dětských dlaních. Začali jsme se učit vojenským dovednostem, v této době soumraku tak potřebným pro každého z Původní rasy. Naším učitelem byl sulcarský bojovník zmrzačený v námořním boji, jehož náš otec vyslal, aby nám dal ten nejlepší možný trénink. Otkell, mistr všech zbraní, byl jedním z Hostovrulových důstojníků při nájezdu na Kars. Ačkoli žádný z nás k Otkellovu zklamání nepřilnul k sekeře, naučili jsme se ovládat ostatní zbraně s rychlostí, která našeho instruktora víc než potěšila. A on nebyl z těch, kteří by nám něco odpustili.
Jednoho horkého léta, když nám táhlo na dvanáctý rok, jsme se vydali na první výpravu. V ten čas již Pagar přivedl své poddané k poslušnosti a byl připraven zkusit znovu štěstí na severu. Sulcarské lodi právě napadaly Alizon, což mu jeho agenti jistě hbitě nahlásili. Rozhodl se k vyslání pěti vojenských kolon, které udeřily na pěti nezávislých místech. Sokolníci si poradili s jednou výpravou, Hraničáři se dvěma dalšími. Ale dvě zbývající bandy se prosekaly do nížin, kam se ještě nikdy žádný nepřítel nedostal. Zbaveni jakékoli možnosti ústupu, bojovali jako divá zvěř, která se předtím, než padne, snaží způsobit co největší škodu.
Hrstka těchto pomatenců se dostala až k řece Es; zmocnila se lodi a pobila posádku. Poté úskočně vyrazili na jih, snad v marné naději, že se jim podaří proniknout k moři. Ale honba na tu sběř již byla zahájena a válečná loď kotvila připravená u říční delty, aby jim odřízla ústup.
S ukradenou lodí přirazili ke břehu ani ne pět mil od Etsfordu a všichni muži z okolních farem vyrazili, aby se zúčastnili honby. Otkell nás odmítl vzít s sebou, což jsme nepřijali s přílišným nadšením. Menší jednotka, kterou vedl, nebyla pryč ani hodinu, když Kaththea přijala zprávu. To poselství se jí tak ostře vrylo do mysli, že se chytila za hlavu a vykřikla zrovna v té chvíli, kdy stála mezi námi dvěma na ochozu centrální věže. Bylo to poselství čarodějky, a nebylo určeno děvčeti, které stálo několik mil od místa, odkud byla zpráva vyslána, ale zkušené čarodějce Původní rasy. Ale díky sestře nás ta prosba o neodkladnou pomoc obratem dostihla.
Nikoho jsme se neptali, potají jsme si vzali koně a vyjeli směrem, odkud poselství přišlo. Kaththeu jsme v žádném případě nemohli opomenout - nejenom, že nám ukazovala, kudy jet, ale i z toho důvodu, že od té chvíle na věžním

ochozu jsme se my tři přeměnili na jednu vyšší bytost.
A tak z Etsfordu vyjely tři děti.
My jsme ale nebyli jen tak obyčejné děti, protože jsme našli správnou cestu. Dorazili jsme k místu, kde ti divocí karstenští psi drželi rukojmí, připraveni na vyjednávání. Přece jen existuje válečné štěstí. Říkáme o tom kterém veliteli, že má štěstí, protože ztratí jen pár mužů a je vždy tam, kde je ho třeba. Zčásti je to věc strategie a schopností; inteligence a výcvik mají ovšem také neobyčejný význam. Ale jiné, stejně kvalitně vycvičené muže si štěstěna nikdy tak neoblíbí. Toho dne stála při nás. Našli jsme sídlo těch psů a postříleli jsme stráže - pět zkušených odhodlaných válečníků - a ta žena, zkrvavená a spoutaná, ale hrdá a nepokořená, z toho vyvázla ve zdraví.
Její šedivý šat pro nás nebyl nic nového. Ale pátravý pohled a pronikavé zkoumání našich osob nám pranic nesvědčilo. Nějakým zvláštním způsobem se jí povedlo zlomit jedinečnost našeho vzájemného pouta. Brzy jsem si uvědomil, že já a Kemoc ji naprosto nezajímáme, pozornost soustředila na Kaththeu; ovšem jejím přímým pátráním jsme byli ohroženi všichni tři. I při svém mládí jsem dobře věděl, že proti tomuto nebezpečí nemáme obrany.
Otkell nedovolil, aby nám porušení disciplíny prošlo jen tak, bez ohledu na úspěch naší mise. Kemoc a já jsme byli podrobeni tělesným trestům, které trvaly několik dní. Přesto jsme byli šťastní, protože čarodějka zmizela z našich životů stejně rychle, jako se v nich objevila. V Etsfordu strávila pouhopouhou jednu noc.
Až o hodně později, v čase, kdy jsme prohráli první bitvu našeho osobního boje, jsme se dověděli, co následovalo - čarodějky přikázaly, aby se Kaththea podrobila jejich zkoušení a naši rodiče to odmítli, s čímž se Shromáždění načas smířilo. Ale v žádném případě se s tím nehodlalo smířit navždy. Čarodějky nikdy nevěřily v ukvapené akce a čas byl jejich spojenec.
A čas jim opravdu vyšel vstříc. Simon Tregarth se dva roky nato vydal jednoho dne na moře na palubě sulcarské lodi. Cílem cesty byla kontrola ostrovů, na kterých se objevilo podivné alizonské opevnění. Někteří v tom spatřovali možnost návratu Kolderu. Ani o něm, ani o jeho lodi už nikdy nikdo neslyšel.
Protože jsme otce znali jen velmi málo, jeho ztráta pro nás neznamenala podstatnou změnu - dokud se naše matka nevrátila do Etsfordu. Tentokrát se nejednalo o krátkou návštěvu; přijela se svou osobní eskortou, aby zde již zůstala. Mluvila jen málo a pohled často upírala nikoli do okolní krajiny, ale do dálek, které jsme nebyli schopni vnímat. Někdy se ve společnosti lady Loyse na celé hodiny uzamykala v jedné z věžních místností. Lady Loyse se vždy navracela bledá a vyčerpaná, jako by z ní rychle vyprchávala životní energie. Matka pohubla, rysy se jí přiostřily, pohled měla stále neurčitější.
Jednoho dne vyzvala nás tři, abychom se dostavili do věžní místnosti. Místo to bylo pochmurně temné, navzdory třem oknům, otevřeným do překrásného letního dne.
Pokynula a na dvou oknech se shrnuly závěsy, jako by ji poslouchala i látka. Otevřené zůstalo pouze okno na sever. Pohybem prstu pak sledovala jisté matně viditelné linie, vepsané do podlahy, a ony ožily ohněm, vytvářejíce blikající obrazec. Poté nás beze slova nasměrovala tak, abychom stáli na částech obrazce, zatímco do železného kotlíku vhodila sušené byliny. Chuchvalce kouře nás zahalily tak, že jsme jeden druhému zmizeli z očí. Ale zároveň jsme se my tři propojili v jednu bytost jako vždy, když jsme byli ohroženi.
Je obtížné vyjádřit slovy naše pocity někomu, kdo to nezažil - byli jsme nasměrováni, vysláni, jako když muž vystřelí šipku nebo udeří mečem. Přestal jsem vnímat čas, prostor i vlastní identitu. Síla úmyslu a vůle mne pohltila bez jakékoli možnosti protestu.
Když vše skončilo, stáli jsme v té samé místnosti, tváří v tvář matce - ne už neurčité a vzdálené ženě, ale ženě konkrétní a živé. Rozpřáhla k nám ruce a slzy jí tekly po zapadlých lících.
„Přivedli jsme vás na svět a vy jste splatily ten dar, mé děti!“
Ze stolu zvedla menší ampulku a její obsah vhodila do skomírajících plamenů.
Oheň se zprudka rozhořel a v plameni se něco pohybovalo. Co to však bylo a proč se tak stalo, zůstalo našim myslím zahaleno tajemstvím. Pak vše zmizelo a já jsem opět byl sám sebou a ne součástí něčeho většího.
Teď už se matka neusmívala, její tvář vyjadřovala odhodlání. Odhodlání, které se přestalo zabývat jejími vlastními problémy, ale soustředilo se na nás tři.
„Tak tomu bude: já půjdu svou cestou a vy zvolíte cestu odlišnou. Co mohu vykonat, vykonám - věřte tomu, mé děti! Není chybou žádného z nás, že naše sudba není společná. Já půjdu hledat vašeho otce - neboť on je stále naživu. Vy máte před sebou jiný osud. Využijte talent, který vám byl dán, ukovejte z něj nezlomitelný meč, štít, co vás vždy ochrání. Možná, že nakonec shledáme, že naše rozdílné cesty jedno jsou. A to by bylo naše nevýslovné štěstí!“
Kapitola 2
A tak se stalo, že matka zmizela z našich životů onoho horkého letního rána, kdy prach vířil v poryvech větru při úpatí hor a obloha byla bez mráčku. Pozorovali jsme ji z věžního ochozu. Dvakrát se ohlédla a naposled pozvedla ruku ve válečnickém pozdravu, na který jsme s Kemocem odpověděli podle vžité etikety, a blýskavé slunce se odráželo na ostřích našich obnažených mečů. Ale Kaththea, jak stála mezi námi, se zachvěla, jako by se jí dotkly ledové prsty zimního větru. Kemocova levá ruka hledala Kaththeinu, jež se dotýkala parapetu, aby ji stiskla.
„Viděla jsem ho. V tu chvíli, kdy nás zapojila do hledání - viděla jsem ho - byl úplně sám - jen skály, vysoké skály a zpěněná voda -“ Tentokrát hrůza otřásla celou tou jemnou bytostí.
„Kde?“ vyptával se Kemoc.
Sestra jen potřásla hlavou. „Nevím, ale bylo to daleko - a mezi námi leží víc než jen země a moře.“
„Ne však víc, než by ji mohlo odradit od hledání,“ řekl jsem a zasunul meč. Cítil jsem, že jsem o něco přišel, ale jak můžeme měřit ztrátu toho, co jsme nikdy neměli? Otec a matka žili ve svém vlastním světě, na rozdíl od mnoha jiných manželských párů, toho jsem si všiml. Ten svůj svět vnímali jako celistvou věc a ostatní pro ně byli jen vetřelci. Neexistovala žádná Síla, dobrá nebo špatná, která by byla schopná odvrátit lady Jaelithe od jejího hledání, dokud

nevydechne naposled. Kdybychom jí nabídli pomoc v tomto hledání, musela by nás odmítnout.
„Budeme spolu.“ Kemoc mi tu myšlenku sebral z úst - tak, jak to mezi námi bylo obvyklé.
„Ale jak dlouho?“ Kaththea se znovu zachvěla a my se k ní rychle otočili, já sevřel jílec meče, Kemoc jí položil ruku na rameno.
„Co máš na mysli?“ zeptal se, ale já už znal odpověď.
„Vizionáři přece jezdí na výpravy spolu s bojovníky. Nemusíš tu zůstávat, když nám Otkell dovolí přidat se k Hraničářům!“
„Vizionáři!“ zopakovala důrazně. Kemoc ji sevřel pevněji a pak jsem i já pochopil.
„Čarodějky tě neodvedou do učení! Rodiče to přece zakázali.“
„Rodiče tu už nejsou, aby mohli protestovat!“ Kemoc po mně šlehl pohledem.
Zmocnily se nás obavy. Protože učení čarodějek, to není jako válečníkův trénink boje s mečem, šipkovou pistolí nebo sekerou. Čarodějky odcházely od svých blízkých na daleká tajemná místa, aby tam setrvávaly celé roky. A když se navrátily, příbuzenství krve již pro ně nic neznamenalo, vyznávaly jen příbuzenství poznání. Jestli odvedou Kaththeu, aby se stala jednou z těch šedě oblečených myší, může být pro nás navždy ztracená. To, co řekl Kemoc, se velice blížilo pravdě - Simon a lady Jealithe jsou pryč a kdo tedy zbývá, aby položil překážku mezi sestru a touhy Shromáždění?
Od této chvíle padl na naše životy stín. A strach zesílil spojení mezi námi v pevné pouto. Každý z nás znal pocity toho druhého, i když mé schopnosti byly o něco menší než Kemocovy a Kaththeiny. Dny ale ubíhaly a život šel dál stejně jako předtím. Ostří každé obavy se otupí, není-li přibrušováno novými hrozbami, a tak naše ostražitost polevila.
Nevěděli jsme, že nás matka zabezpečila nejlépe, jak mohla, ještě předtím, než opustila Estcarp. Došla za Korisem a přiměla ho, aby přísahal na Voltovu sekeru - nadpřirozenou zbraň, které se mu dostalo přímo z mrtvé ruky toho, kdo snad byl míň než bůh, ale zcela jistě víc než jen člověk - že nás bude chránit od nástrah Shromáždění. Přísaha byla složena a my žili i nadále v Etsfordu.
Roky běžely a nájezdy z Karsu se stávaly stále pravidelnějšími. Pagar se vrátil ke své staré taktice, kterou nás chtěl udolat. Dočkal se kruté porážky na jaře toho roku, kdy jsme my tři měli za sebou již sedmnáct zim. Větší jednotka, kterou proti nám vyslal, celá propadla smrti. Té bitvy jsme se zúčastnili i Kemoc a já. Byli jsme začleněni mezi válečníky, kteří pročesávali hřebeny hor, aby pochytali a pobili uprchlíky. Zjistili jsme, že válka je temná a špinavá záležitost, ale naše pokolení musí přežít a když není jiné volby, musíme vzít do ruky meč.
Bylo pozdní odpoledne a koně zvolna klusali stezkou, když vtom k nám dorazilo poselství.
Před očima se mi zjevila Kaththea a křičela strachy. Ačkoli ji ve skutečnosti moje oči neviděly, její hlas mi zněl nejenom v uších, ale rozeznával mi celé tělo. Slyšel jsem, jak Kemoc vykřikl, a pak se naši koně srazili, neboť jsme je oba najednou pobídli ostruhami.
Naším velitelem byl Dermoc, uprchlík z Karstenu, který se přidal k Hraničářům hned, jak můj otec začal organizovat tyto jednotky. Předjel nás, aby nám zastoupil cestu. Temná tvář neprozrazovala žádné emoce, ale cestu nám zatarasil tak účinně, že naše odhodlání bylo otřeseno.
„Co zamýšlíte?“
„Odjíždíme.“ Věděl jsem, že i jeho by srazilo ostří mého meče, pokud by nám neuvolnil cestu. „Dostali jsme poselství - naše sestra je v nebezpečí!“
Pohledem pátral v mých očích a nenašel v nich nic než pravdu. Poodjel vlevo a uvolnil nám cestu.
„Jeďte!“ V jednom slově zaznělo jak svolení, tak rozkaz.
Mohl vůbec tušit, co bude následovat? Pokud by si toho byl vědom, nemohl by souhlasit. Snad nám chtěl umožnit, abychom jednali podle své vůle, neboť vzdor našemu mládí jsme nebyli poslední v řadě mezi těmi, kdo jej bez protestů následovali do těžkých dnů a vysilujících nocí.
A tak jsme vyrazili, dvakrát jsme měnili koně ve vojenských táborech, kde jsme se tvářili, že cestujeme z příkazu nadřízených. Trysk, klus a znovu trysk, spánek v sedle během cesty. Uplynula spousta času - příliš mnoho času. A pak jsme již zahlédli Etsford - zprvu jen drobný stín v širých lánech, odkud bylo obilí před nedávném sklizeno. To, čeho jsme se nejvíce obávali, jsme zatím nezpozorovali - po nájezdnících ani stopa. Oheň a meč zde ještě nestačily kousnout. Naše obavy však přetrvávaly.
Tlumeně, jen jako zvonění v uších, jsem zaslechl signál věžní hlídky, když jsme pobídli naše vyčerpané koně k trysku a z posledních sil projeli branou. Obleky jsme měli pokryté prachem, ale rodové znaky na našich hrudích byly viditelné a my jsme bez zranění prošli magickou bariérou, takže všichni viděli, že nejsme nepřátelé.
Kůň klopýtl, když jsme vjeli na nádvoří, a já musel vyprostit ztuhlé nohy z třmenů dřív, než klesl k zemi. Kemoc získal malý náskok a do budovy vstoupil jako první.
Anghart tam stála, oběma rukama se z posledních sil opírala, aby nám mohla pohlédnout zpříma do očí. Ten pohled zmrazil Kemoce a já do něj zezadu narazil. Bratr promluvil první:
„Je pryč - unesli ji!“
Anghart velice pomalu přikývla, jako by každý pohyb vyžadoval nezměrné úsilí. Copy jí přepadly dopředu a my viděli, že jimi prokvétají pramínky šedých vlasů. A její tvář! - stala se z ní stará, zlomená žena, které sebrali všechnu chuť k žití. Tohle nemohlo být způsobeno ničím jiným než Silami, to jsme oba poznali. Anghart se pouhými lidskými silami postavila moci čarodějek a nemohla se bránit energii, která je účinnější než jakákoli obyčejná zbraň.
„Ona - je - pryč -“ hlas jí zněl bezbarvě, šedý posel ze chřtánu smrti. „Obestavěli ji zdí. Následovat ji - je - smrt.“
Nechtěli jsme uvěřit, ale byli jsme přinuceni.
Čarodějky nám vzaly sestru a zabezpečily ji silou, která by zahubila jak tělo, tak duši, kdybychom se odvážili něco podniknout. Naše smrt by Kaththee nijak neprospěla. Kemoc mi stiskl ruku a jeho prsty se mi zařízly pod kůži. Chtěl

jsem mu to oplatit, rozdrtit mu maso i kosti - rvát - trhat -
Možná, že jediné, co nás spasilo, bylo vysílení z dlouhé jízdy. Protože když si Kemoc s hrozivým výkřikem zakryl tvář a zhroutil se na mne, oba jsme klesli k zemi.
Anghart do hodiny zemřela. Myslím, že žila jen silou vůle, neboť k nám chtěla promluvit. Ale jakmile tak učinila, její duše došla klidu. Jakmile jsme překonali prvotní šok, její slova nám byla útěchou, když jsme pochopili jejich smysl.
„Jste válečníci." Očima přelétla z Kemoce na mne a poté zpět k bratrově bledé a ztrhané tváři. „Čarodějky uvažují o válečnících jen jako o bojových prostředcích. V hloubi srdce jimi pohrdají. Právě teď čekají, že se přiženete bez rozmyslu k jejich bránám. Ale když se navenek podrobíte, po čase tomu uvěří."
„A mezitím," prohlásil hořce Kemoc, „ji budou zpracovávat, aby se stala jednou z jejich bezejmenných vládkyň Sil!"
Anghart se zamračila. „To o sestře máš tak slabé mínění? Není žádná panenka, aby se nechala snadno zpracovat k jejich obrazu. Myslím, že se čarodějky ke své vlastní újmě přesvědčí, že je pro ně těžší oříšek, než si myslely. Ale teď není ta pravá chvíle - protože ony očekávají potíže - aby se proti nim postavila."
Jedna věc je na válečnickém výcviku opravdu dobrá - naučí muže sebekontrole. Jelikož jsme od dětství čerpali od Anghart moudrost, přijali jsme, co nám nyní řekla. Ale i když jsme souhlasili, nemohli jsme ani zapomenout, ani odpustit. Tehdy jsme přerušili veškeré osobní vztahy se Shromážděním.
Jako by to nestačilo, seběhly se další zlé události. Koris z Gormu, ten, který byl po celá ta léta Estcarpu nezničitelnou oporou, byl na jihu těžce raněn. Všechny jistoty, kterými jsme chránili svůj malý svět, byly najednou smeteny.
„A co teď?" zeptal se Kemoc té noci, kdy jsme Anghart uložili na poslední lože. Seděli jsme spolu v místnosti plné stínů a polykali jídlo, které nemělo žádnou chuť.
„Vrátíme se -"
„K jednotce? Abychom bránili ty, kteří nám tohle provedli?"
„Něco na ten způsob, ale budeme se snažit také o něco jiného. Jak řekla Anghart, mají nás za zelenáče, očekávají od nás nějakou ukvapenou odezvu a jsou připraveni jí čelit. Ale -"
Oči se mu zaleskly. „Nikomu nevykládej, bratře, že tvé úvahy nemají hloubku. Máš pravdu, samozřejmě máš pravdu. V jejich očích nejsme nic než děti a hodné děti poslechnou, co jim dospělí přikáží. Budeme hrát svou úlohu. A také -"
Chvíli váhal a pak pokračoval, „naučíme se víc z umění, ve kterém nás vycvičili - použití zbraní proti dotírajícímu nepříteli a návdavkem můžeme hledat moudrost i jinými směry -"
„Jestli máš na mysli Síly, tak jsme muži a podle všech zvyklostí je použití sil vyhrazeno ženám."
„Máš opět pravdu. Ale existuje více druhů Sil. Nevládl jimi snad také náš otec? To nemohou čarodějky popřít, i když by to velmi rády učinily. Veškerá moudrost není soustředěna jen v jejich rukou. Slyšel jsi již něco o Lormtu?"
Zprvu mi to nic neříkalo. Potom jsem si vzpomněl na jedním uchem zachycenou konverzaci mezi Dermontem a jedním z mužů, který jej doprovázel již od nájezdu na Karsten. Lormt - depozitář starobylých kronik.
„Ale co se dozvíš nového z rodokmenů vznešených rodin?"
Kemoc se usmál. „Může tam být i materiál, který by se nám mohl hodit. Kyllane," pronesl ostře, jako by dával rozkaz, „pomysli na východ!"
Zamrkal jsem překvapením. Jeho příkaz zněl bláznovsky. Východ - proč právě východ? - proč bych měl myslet na východ? Východ, východ - náhle jsem cukl rameny, neboť mými nervy proběhlo podivné zachvění. Východ - na severu leží Alizon, připravený skočit nám po krku, na jihu nám pořádně zatápí Karsten a na západě se rozkládá oceán ovládaný sulcarskými loděmi. Za obzorem se pak prostírá mnoho neznámých ostrovů, jako byl ten, na kterém Simon a lady Jaelithe odhalili skutečné hnízdo Kolderu. Ale na východě nebylo nic - vůbec nic -
„A řekni mi proč!" dožadoval se Kemoc. „Tahle země má také východní hranici, ale slyšel jsi už o ní někdy něco? Zamysli se - co leží na východě?"
Zkusil jsem si vybavit mapu Estcarpu tak, jak jsem ji kolikrát viděl během tažení. Hory…?
„Hory?" opakoval jsem nepříliš jistě.
„A za nimi?"
„Jen hory, na každé mapě - nic jiného!" Už jsem si byl jistý.
„Jak to?"
Jak to? Měl pravdu. Mapy zobrazovaly země daleko na sever, daleko na jih, sahaly až za naše hranice a nevynechaly jediný detail. Existovaly také námořní mapy vytvořené Sulcary. Ale nic, co by zobrazovalo východní zemi. Tohle bylo velmi zvláštní.
„Oni nemohou myslet na východ," pokračoval Kemoc.
„Cože?"
„Je to pravda. Zeptej se, koho chceš, ukaž mu mapu a zeptej se na východ. Nemohou o něm mluvit."
„Nemluví o něm, to snad, ale nemohou?!"
„Ne." Kemoc si byl jistý. „Nemohou. Jejich mysl je, co se týče východu, zablokována. To mohu odpřísáhnout."
„Ale - jak je to možné?"
„To musíme vyzvědět. Víš přece, Kyllane, že jakmile osvobodíme Kaththeu, nemůžeme zůstat v Etsfordu. Čarodějky ji nikdy dobrovolně nepropustí. A kam bychom mohli jít? Alizon i Karsten by nás přijaly s otevřenou náručí - jako zajatce. Jméno rodu Tregarthů je příliš známé. Muži Sulcaru by nám nepodali pomocnou ruku, když by proti nám stály čarodějky. Ale představ si, že zmizíme v zemi, jejíž existenci popírají -"
„Ano!"
Ale řešení se nabízelo tak lehce, že jsem mu odmítal důvěřovat. Pod vlídnou maskou fortuny se často skrývá vrásčitá tvář neštěstí.
„Jestliže je jejich mysl zablokována, musí pro to existovat dostatečný důvod."

„To nepopírám. Je na nás, abychom zjistili příčinu a zda bychom ji mohli využít v náš prospěch.“
„Jestliže oni, proč ne my?“ Hned jsem si sám další otázkou odpověděl: „Protože pocházíme jen zpoloviny z Původní rasy?“
„Domnívám se, že je to tak. Pojďme ale do Lormtu a třeba nalezneme víc než jedno řešení.“
Vstal jsem. Ovládla mne touha učinit něco pro prospěch věci. „A jak se tam dostaneme? Myslíš si, že nám Shromáždění dovolí procházet se za těchto okolností po Estcarpu jen tak volně? Myslel jsem, že jsme se shodli na tom, že budeme poslušní, vrátíme se k jednotce a budeme se chovat, jako bychom uznali porážku.“
Kemoc si povzdechl. „Nemyslíš si, že je lehké být mladý, bratře? Samozřejmě, že budeme sledováni. Nevím, jak moc nás podezřívají, že jsme s Kaththeou spojeni duševním kontaktem. To, jak jsme se sem přihnali na její zavolání, jim něco málo prozradí. Já - od té chvíle jsem se s ní nespojil.“ Nepodíval se na mne, jestli snad se mnou je to jiné. Nikdo to nikdy nevyslovil, ale věděli jsme, že pouto mezi Kemocem a Kaththeou je silnější, jako by mne časová prodleva mezi naším narozením od nich dvou trochu vzdálila.
„Kemoci - věžní místnost! Kde naše matka -“ Vzpomínka na chvíle, kdy jsem byl jednou součástí pátrání, na mne nepůsobila příliš povzbudivě, ale s radostí bych to celé absolvoval znovu, pokud by nám to mohlo pomoci. Ale Kemoc nesouhlasně zavrtěl hlavou.
„Naše matka byla zkušená čarodějka, Síly používala celá léta. My nemáme ani její talent, ani znalosti, ani sílu, abychom směli jít její cestou. Odplatu musíme vybudovat na tom, co je nám vlastní. Co se týče Lormtu - myslím, že vůle nám může otevřít potřebné dveře. Možná, že ne hned, ale naše cesta vede do Lormtu.“
Byla to předtucha, co mne přimělo, abych jej opravil?
„Tvá cesta. Lormt je tvůj, tím jsem si jistý.“
V Etsfordu jsme se déle nezdrželi, nebyl důvod. Otkell odjel s eskortou doprovodit lady Loyse do Jižní Věže. A nikdo z hrstky poddaných, kteří tu zbyli, neměl ani důvod, ani dostatek autority, aby nás zadržel, když jsme ohlásili svůj návrat k jednotce. Ale příštího dne, hned jak jsme vyjeli na cestu, jsme v duchu začali pracovat na odvetě - snažili jsme se cvičit v přenosu myšlenek s odhodláním větším než kdy jindy. Bez vedení a výcviku jsme se snažili zesílit náš talent. Během následujících měsíců jsme pokračovali v plnění tohoto úkolu, ale skrývali jsme to před spolubojovníky. Bylo to nezbytné. Ať jsme se ale snažili sebevíc, Kaththea nám neodpovídala. Dozvěděli jsme se ale, že se dostala do zcela uzavřeného obydlí novicek Sil.
Některé vedlejší projevy našeho talentu se odkrývaly samy od sebe. Kemoc přišel na to, že využije-li vůli k získávání vědomostí, dokáže si vštípit do paměti množství informací pouhým poslechem nebo přihlížením a že také může získávat informace z myslí druhých lidí. Vyslýchání zajatců se tak postupně stávalo jeho výhradním úkolem.
Dermoc možná odhadl příčiny jeho úspěšnosti, ale nijak to nekomentoval.
I když jsem tolik nepřispíval k úspěchu našeho úkolu v horách, začínal jsem si pomalu být vědom další možnosti, jak využít talent zděděný po rodičích. Dokázal jsem si totiž vytvořit určitý vztah ke zvířatům. Nejlépe má moc působila na koně, které jsem znal tak, jako žádný jiný válečník Gardy. Také divokou zvěř jsem k sobě uměl přivábit nebo ji vyslat určitou cestou jenom tím, jak jsem se na ni koncentroval. To, jak jsem ovládal koně, jsem dokázal dobře uplatnit, ale s ostatní zvěří to až zas tak slavné nebylo.
Vypadalo to, že nebude snadné naplnit Kemocovu touhu po Lormtu. Pohraniční srážky stále sílily a my jsme byli pohlceni guerillovým způsobem boje. Budoucnost Estcarpu se nořila do temnot a my věděli, že zanedlouho budeme běženci ve vlastní, obsazené zemi. Korisovi trvalo dlouho, než se zotavil ze zranění, a když se mu to povedlo, byl z něj mrzák, neschopný pozvednout Voltovu sekeru. Vyposlechli jsme si příběh o jeho výpravě k útesům jižních moří, kde přišel o svou zázračnou zbraň. Od té chvíle jej pronásledovala smůla a jeho muži šli od porážky k porážce.
Po měsíce si s námi Pagar pohrával, jako by ani nechtěl zasadit rozhodný úder, ale vyžíval se v přetvářce. Krajem šly pověsti o sulcarských lodích, odplouvajících s lidmi Původní rasy na palubě. Jsem si jist, že jediné, co našeho nepřítele odrazovalo od konečného útoku, byl léta živený strach ze Sil a z toho, co by mohlo následovat, až je čarodějky uvolní. Protože nikdo, ani mezi námi, nevěděl přesně, čeho jsou Síly schopné, když je celý národ čarodějek vyšle do akce. Může to znamenat konec Estcarpu, ale i konec celého světa.
Stalo se to počátkem druhého roku, co byla Kaththea unesena. Pro Kemoce se otevřela cesta do Lormtu. Ale nebylo to tak, jak jsme si přáli. Byl zaskočen ze zálohy a pravou ruku měl tolik zraněnou, že to vypadalo, že uplyne dlouhá doba, než ji bude moci znovu používat, pokud vůbec někdy. Seděli jsme spolu krátce předtím, než jej odvezli na léčení. A toto byla jeho poslední slova:
„Léčba se uspíší, je-li podporována vůlí. Připoj svoji vůli k mé, bratře,“ požádal mě živě, ačkoli mu oči pokryl stín bolesti. „Uzdravím se, jak jen budu moci a pak -“
Nemusel nic dodávat.
„Čas se může obrátit proti nám,“ varoval jsem jej. „Karsten nás může každou chvíli rozdrtit. Zbývá nám vůbec ještě alespoň trocha času?“
„Na to nebudu myslet. Co učiním, o tom ty budeš zpraven. Nevěřím, že by nám byla upřena poslední šance!“
Nezůstal jsem osamocen, jak jsem se obával, když Kemoce odváželi v nosítkách tažených koněm. Naše úsilí přineslo ovoce - Kemoc setrvával v mé mysli tak, jako já v jeho. Vzdálenost mezi námi zeslabila spojení jen docela málo, takže jsme museli vynaložit jen o něco více námahy. Věděl jsem, že se dostal do Lormtu. Varoval mne, že musíme přerušit spojení a využít je jen v případě nejvyšší nutnosti. V Lormtu totiž vysledoval vlivy podobné Silám, o kterých se domníval, že by pro nás mohly být nebezpečné.
A pak - po celé měsíce - ticho.
Stále jsem válčil společně s Hraničáři a vzdor mládí jsem velel menší jednotce. Spojilo nás přátelství zocelené nebezpečím, a tak jsem získal nové přátele. Ale věděl jsem, že můj vztah ke Kaththee nebo Kemocovi je silnější a v

okamžiku, kdy mne k tomu vyzvou, skočím na koně a pojedu bez ohledu na následky. Měl jsem z toho trochu obavy, tak jsem si za sebe vycvičil náhradu a nedovolil si příliš se vázat k mužům mé jednotky mimo rámec povinností. Válčil jsem, plížil se ve skrytu, vyčkával… někdy mi vyčkávání přišlo delší než má trpělivost.

Kapitola 3

Byli jsme pohublí a nezvedení jako alizonští psi, které jejich rytíři cvičí pro lov lidí, a stejně jako tyto hbité bestie jsme křižovali úzkými údolími a přejížděli přes vysoké hory. Každou noc nás trochu překvapilo, že jsme ještě schopni sedět v sedle, stoupat klikatými stezkami do výšin a že jsme vůbec naživu, když ráno úsvit zavítá do našich ukrytých tábořišť.

Kdyby se Alizon a Karsten sjednotili, což jsme od nich ostatně celá ta léta očekávali, Estcarp by byl rozdrcen, rozmačkán a pohlcen. Ale zdálo se, že Pagar nemá nejmenší chuti připíjet si na bratrství s Facellianem z Alizonu. Příčiny mohly mít ten nejrůznější původ, možná že za vším stálo užití Sil, které jsme ani nezaznamenali. My jsme ale věděli, že čarodějky Shromáždění mají své způsoby, jak snadno zvládnout několik málo mužů, ale moc Sil zeslábla a někdy se nad ní ztrácela kontrola, když byly Síly rozštěpeny různým směrem nebo se jich využívalo příliš dlouho. Neboť takové úsilí vyžadovalo spojenou sílu mnoha zasvěcených a zanechávalo je po dlouhou dobu ve stavu naprostého vyčerpání. Nicméně právě na tomto postupu se čarodějky shodly druhého léta poté, co mne Kemoc opustil. Poselství s rozkazy se rozjela do všech pozic, bez ohledu na to, jak byly vzdálené či jak rychlí byli muži, kteří je drželi. A v patách se jim držely nejrůznější povídačky, jak už tomu bývá v armádě zvykem. Dostali jsme za úkol stáhnout se z hor dolů do údolí, shromáždit se na estcarpských pláních a zanechat zemi, kterou jsme tak dlouho bránili, bez jediného muže s estcarpským znakem na prsou.

Na první pohled nám to přišlo jako čiré bláznovství, ale vedly se řeči o tom, že to je nastražená léčka, past, jakou náš svět ještě nepamatoval - čarodějky, probuzené stálým poklesem počtu našich bojeschopných válečníků způsobeným nekonečnými srážkami s nepřítelem, se rozhodly soustředit síly a vsadit vše na jedinou kartu. Buď se Pagarovi dostane lekce, na kterou nikdy nezapomene, nebo budeme místo pomalého vypouštění krve na místě poraženi.

Z hor jsme se potichu vyplížili, abychom získali ještě trochu času, než nájezdníci odhalí, že hory jsou prázdné a průsmyky opuštěné. Tak jsme se odsunuli, jednotka za jednotkou, útvar za útvarem, chráněni zadními strážními, voji. Celý týden trvalo, než se šiky Původní rasy shromáždily v nížině.

Pagarovi muži byli zprvu nedůvěřiví, častokrát se jim přihodilo, že byli rozdrceni při útocích a přepadech ze zálohy. Vyslali ale zvědy, prozkoumali situaci a pak začali přicházet. Sulcarská flotila se shromáždila u zátoky, do které ústila řeka Es, některé lodi zakotvily dokonce u hrůzyplného Gormu, kde se žádný člověk dobrovolně nezdržoval, neboť strach, který sem přivlekl Kolder, přetrvával i nadále. Další lodě se rozptýlily v deltě řeky. Mezi lidem se povídalo, že je-li náš plán odsouzen ke krachu, ti z Původní rasy, kteří se spasí, budou vzati na paluby lodí, což bude poslední možnost záchrany.

Ale tahle povídačka, jak jsme se domnívali, byla určena výhradně uším alizonských a karstenských špionů mezi námi. Protože takovýto krok by se zrodil jen z neobyčejného zoufalství a my jsme nevěřili, že by ve Shromáždění zasedali takoví pomatenci. Možná, že právě tato historka pobídla karstenskou armádu k rychlejšímu postupu. Začali se hrnout do hor a skrze průsmyky - nekonečný zástup válečníků.

Náhoda mi přála, neboť naše jednotka se utábořila několik málo mil od Etsfordu, kde jsme postavili hlídkovou linii. Koně byli nepokojní a když jsem se snažil zjistit příčinu jejich nervozity, neklid se přenesl na mne - naléhavý pocit ne snad hrozby, ale narůstajícího napětí, zahrávání s rovnováhou přírody. To, co bylo dosud pevné a rovné, bylo nyní jakoby pokřiveno a každou chvílí ten pocit sílil, země a vše, co se pohybuje po jejím povrchu, lidé a koně, bylo vysáváno jakousi vnitřní silou -

Čas sklizně! Zničehonic mi tuhle myšlenku cosi vnuklo a já věděl, že je to pravda. Všechno, co bylo životem Estcarpu, bylo teď vtahováno do jakéhosi ústředního jádra -

Snažil jsem se koně uklidnit, jak nejlépe jsem uměl, ale nyní jsem i já sám začal na sobě pociťovat ono vysávání. Žádný ptačí trylek neprolomil tíživé dusno, ani lístek ani stéblo trávy se nepohnulo pod dotekem větru a žár vytvořil kolem nás těžký, chmurný příkrov. Mrtvolným tichem, možná jím ještě zdůrazněná, mou myslí probleskla výzva, která mne zasáhla jako karstenská šipka.

Kyllane - Etsford - teď hned!

To nevýslovné poselství bylo stejně mocným voláním o pomoc, jako byl před lety Kaththein křik. Skočil jsem na koně, který byl jen tak bez sedla, zlehka se přidržel hřívy a strhl provaz, kterým byl uvázán ke kůlu. A pak už jsem tryskem ujížděl k panství, které bývalo naším domovem. Za sebou jsem zaslechl křik, ale neotáčel jsem se. Vyslal jsem myšlenku:

Kemoci - co se děje?

Přijeď!

Příkaz a žádné vysvětlení.

Pocit umrtvení, odebírání sil vládl všude kolem mne, zatímco jsem se řítil do Etsfordu. V celé zemi se kromě nás vůbec nic nepohnulo a to nevěstilo nic dobrého. Ale mé osobní starosti se upíraly zcela jiným směrem a já se nemínil té tíži podvolit.

Když jsem se blížil ke strážní věži panství, bylo takové dusno, že vlajka na ochozu jen splihle visela. Strážného jsem neviděl a také na hradbách nebylo ani živáčka. Pak jsem spatřil bránu otevřenou - jen tak pro osamoceného jezdce. Kemoc mne očekával u vstupu do haly; právě tak jako tenkrát Anghart. Neležel tu ale zničený Silami a napůl umírající, byl evidentně plný života. Jeho životní síla plála jako oheň proti podivnostem tohoto dne a hodiny. Stačilo mi jen na něj pohlédnout a bylo mi jako muži, který stojí sám proti nepříteli a tu najednou zaslechne bojový pokřik svého druha, který mu spěchá na pomoc. Ústa i mysl mohly mlčet. Jak bych to jen popsal? - najednou jsme opět byli jedna duše a to, co dosud bylo odděleno, bylo alespoň z části stmeleno. Pouze částečně, neboť třetí druh v našem svazku stále ještě scházel.

„Včas…“ Kemoc poodešel k hale.
Pustil jsem koně a on odklusal ke stáji, jako by jej čeledín vedl za otěže. Znovu jsem se tedy nacházel pod Etsfordskými střechami. Stalo se z nich pusté místo, když odešli všichni blízcí lidé, kteří jej oživovali. Věděl jsem, že lady Loyse pobývá společně s Korisem v pohraniční pevnosti. Přesto jsem se rozhlížel a hledal všechny, co pro nás kdy něco znamenali.
Na konci dlouhého stolu stála lavice, na kterou Kemoc ukládal naši potravu - koláče pro poutníky a ovoce z panských zahrad. Ale po tom jsem nyní netoužil a má další touha byla částečně utišena.
„Za námi je dlouhá doba,“ promluvil Kemoc nahlas. „Nalézt klíč k takovémuto zámku si vyžaduje delší hledání.“
Ani jsem se neptal, zda dosáhl úspěchu - triumf mu zářil z očí.
„Dnes v noci podniknou čarodějky výpad proti Karstenu.“ Kemoc přecházel dlouhými kroky tam a zpět, jako by nemohl chvíli zůstat v klidu, ale já se sesul na lavici i díky všeobecnému dusnu jsem se cítil ještě vyčerpanější, než jsem ve skutečnosti byl.
„A do tří dnů -“ postavil se tak, abychom si hleděli do očí - „bude Kaththea skládat přísahu čarodějek!“
Zprudka jsem vydechl a můj výdech zazněl jako první výzva horských rysů k boji. Odtud nebylo úniku. Buď bude ještě předtím oproštěna od veškerých pout k čarodějkám, nebo se stane jednou z nich a pro nás bude navždy ztracena.
„Ale ty máš něco v plánu.“ To nebyla otázka.
Pokrčil rameny. „Ten nejlepší, jaký se nám kdy naskytne - nebo si to alespoň myslím. Vysvobodíme ji z Místa Moudrosti a pojedeme - na východ!“
Snadná slova, ale akce, kterou předpokládala, byla něco zcela jiného. Dostat vyvolenou z Místa Moudrosti byl chrabrý čin srovnatelný s únosem samotného Pagara z Karsu.
Jen co jsem si to pomyslel, Kemoc se usmál, pozvedl ruce a ukázal mi je. Uviděl jsem jizvu, červenou a při okrajích popraskanou. Když zkusil ohnout prsty, dva zůstaly ztuhlé a vystrčené.
„Tohle byl můj klíč k lormtským bránám a já ho dobře využil. A také jsem využil to, co mám zde - k jistým účelům.“
Ztuhlými prsty si poklepal na čelo, kde mu černé vlasy, stejné jako jsou mé a Kaththeiny, spadaly v neposlušné kudrnaté kadeři. „Našel jsem v Lormtu starou moudrost opředenou mnoha legendami, ale já pronikl k jejímu jádru. Ani se neodváží pomyslet, že bychom mohli k útěku použít právě tu skrýš, kterou mám na mysli. A co se týče Místa Moudrosti -“
Pousmál jsem se bez špetky humoru. „Ano? Co hodláš učinit s ochranou, která je kolem toho místa rozprostřená? Nezáleží na tom kdo nebo co jsme, když se přiblížíme na jednu míli, aniž bychom měli povolení. A povídá se, že tamní stráže nemohou být přemoženy žádnou z nám známých zbraní.“
„Nebuď si tak jistý, bratře. Stráže nemusí být lidského původu, v tom máš pravdu. Ale ani my nejsme bezbranní. A zítra se může stát, že stráže nebudou tak výkonné, jako by byly kdykoli jindy. Je ti známo, co se dnes chystá pod rouškou temnoty?“
„Shromáždění se vloží do války -“
„Jistě, ale jak? Prozradím ti, že plánuje nejúčinnější využití Sil tak, jak již nebyly použity po celé generace. Vrátí se k tomu, co již jednou vykonaly - na východě!“
„Na východě? A to?!“
„Svou vůlí pohnou horami a celá země odpoví na jejich pokyn. Je to poslední úder v bitvě proti vyhlazení.“
„Ale - to ony mohou?“ Síly mohly vytvářet iluze, umožňovaly komunikaci na dálku, mohly prosadit vůli svých vykonavatelek - do určité míry. Ale zda mohou vykonat to, o čem hovořil Kemoc, přesvědčen o jejich úspěchu, tomu jsem úplně nevěřil.
„Jednou to udělaly, pokusí se o to znovu. Ale aby se jim to povedlo, musí si vytvořit značné zásoby energie, protože jejich rezervy budou na nějaký čas zcela vyčerpány. Neudivilo by mne, kdyby některé z nich zemřely. Možná, že jen některé přežijí to ohromné shromáždění a vyslání sil. Takže stráže, které střeží jejich tajná místa, budou vyčerpané a my nad nimi můžeme zvítězit.“
„Ano.“ Znovu začal přecházet po místnosti. „Původní rasa se nezrodila v Estcarpu - přišla ze země za horami před tolika staletími, že už si nikdo nedokáže vzpomenout, kdy k tomu došlo. Uprchlí před nějakým nebezpečím a Síly za nimi vytvořily pohoří, přeměnily krajinu a postavily hráz tomuto nebezpečí. V myslích lidí byl vytvořen určitý blok, který byl po několik generací přiživován, až se stal vlastní součástí rasy. Pověz mi, nalezl jsi někoho, kdo byl schopen mluvit o východě?“
Nikdy jsem se neodvážil hledat.
Od chvíle, kdy Kemoc přišel na tuto záhadu, nikdy jsem se neodvážil mezi Hraničáři příliš vyzvídat, neboť jsem se obával, že bych vzbudil podezření. Ale byla to pravda - nikdo nikdy nepromluvil ani jediné slovo o východu, i když jsem na to téma směroval hovor rozličnými způsoby, a mysl dotázaných byla prázdná, jako by východ neměl své místo na kompasu.
„Jestliže to, před čím uprchlí, bylo tak děsivé, že byli nuceni přijmout taková protiopatření -“
„Smíme se nyní odvážit postavit tomu nebezpečí? Tisíc let, možná i víc leží mezi námi a onou dobou. Lidé Původní rasy nejsou to, co bývali dříve. Každý oheň plane, dokud neuhasne. A vím, že my tři budeme stíháni s mnohem větší nenávistí a vytrvaleji, než kterýkoli z karstenských špionů či alizonských jezdců, dále než kterýkoli Kolder, jestli je ještě někdo z nich přítomen v tomto světě v této době. Ale nikdo nás nebude sledovat východním směrem.“
„Jsme z poloviny Původní rasy - můžeme přemoci ten blok v našich myslích a vydat se východní cestou?“
„Tím si nebudeme jisti, dokud to nezkusíme. Ale můžeme na něj myslet a můžeme o něm mluvit, zatímco oni nemohou. Proč tomu tak je, jsem objevil v Lormtu. Dokonce ani správce starých archivů nevěřil legendám, které existují. Nevnímal svitky, které jsem zkoumal, ani když jsem je měl rozložené jemu na dohled.“

Kemoc dokázal přesvědčit. Jakkoli ledabyle vyhlížel tento plán, byla to naše jediná možnost. Ale mezi námi a Místem Moudrosti leželo mnoho mil, raději bychom měli vyrazit. Navrhl jsem to.
„Mám připraveno pět torgianských ořů," odpověděl Kemoc. „Dva jsou připraveni zde a tři jsou uschováni pro poslední část našeho útěku."
V mé mysli si přečetl překvapení a respekt a zasmál se. „Ano, nebylo to samo sebou. Byli zakoupeni každý zvlášť; během roku a pod krycími jmény."
„Jak jsi mohl tušit, že naše šance přijde?"
„Nevěděl jsem kdy, ale věřil jsem, že opravdu přijde a chtěl jsem na ni být připraven. Máš pravdu, bratře, je nejvyšší čas vsednout do sedel a vyjet dřív, než na nás dopadne zášleh zuřivosti, kterou čarodějky vyvolají."
Torgianští oři pocházejí z vřesovišť vysoko v horách uprostřed tajných bažin Toru. Jsou ceněni pro sílu a vytrvalost, dvojici vlastností, které nenaleznete v každém zvířeti. Jejich cena je tak vysoká, že shromáždit pět koní je kousek, o kterém jsem si nemyslel, že by byl v silách jednotlivce. Většina z nich je chována pod kontrolou samotného senešala. Vzhledem na prvý pohled neuchvátili, barvy byli šedohnědé, tmavá hříva a srst se jim nezaleskla, jakkoli kvalitně o ně bylo pečováno. Ale v síle a rychlosti se jim nikdo nevyrovnal.
Kemoc je oba osedlal lehkými sedly, která používají hlídky, když vyrážejí na pobřeží proti nájezdníkům. Ale i oni byli ovlivněni tajemném této noci a tak se trochu vzpínali, když jsme na ně vyskočili, ačkoli se tak obvykle nechovali.
Vyvedli jsme je přes dvůr ven z hradeb. Slunce již téměř zapadlo a obloha, která je rámovala, se zaplnila temně krvavými mraky podivných tvarů. Ty se zhmotnily v hrozivý shluk temnoty… zatímco země pod nimi spočinula v děsivém tichu.
Bratr nic neponechal náhodě a tak také prozkoumal a zvolil nejrychlejší cestu. Ale v této noci ani torgianští oři nedokázali udržet rychlé tempo. Připadalo mi, jako bychom jeli po kolena hluboko v pohyblivém písku, který pohltil kopyto hned, jak na něj bylo položeno, takže jsme byli odsouzeni ke klusu ve chvíli, kdy každičký náš nerv volal po trysku. Mraky, které zakryly západ slunce, zhoustly v oponu, jíž neproniklo světlo hvězd ani měsíce.
V tu chvíli se krajině dostalo podivné ozdoby. Kdysi jsem projížděl torskými bažinami a spatřil jsem ona tajemná světélka, tak typická pro tu zapovězenou končinu, jak září a prosvěcují mlžný opar při zemi. Nyní se tyto pobledlé záblesky začaly zjevovat kolem nás - na koruně stromu, na vrcholku keře, podél révy vinoucí se po zdi. Cizota tohoto úkazu jen umocnila zlou předtuchu, která nás opanovala.
Náš neklid vzrůstal každou chvílí a koně také reagovali, začali frkat a vzpínat se. Zavolal jsem na Kemoce:
„Jestli je přinutíme jet dál, tak propadnou panice!"
Již půl míle jsem se snažil ovládat je pomocí mysli, ale cítil jsem, že dál nemohu. Seskočili jsme ze sedel a já si stoupl mezi ně, objal jsem je kolem šíje a snažil se, seč jsem mohl, aby neutekli. Kemocova mysl se připojila k mé, přišla mi na pomoc a koně, ačkoli stále odfrkovali, kouleli očima a měli pěnu v nozdrách, zůstali pevně stát, i když se chvěli.
Zatímco jsem se soustřeďoval na svůj úkol, nevnímal jsem okolní svět, a tak mě vylekal ostrý záblesk, který proběhl po obloze. V odpověď přišlo zlověstné burácení, odlišné od jakéhokoli hromu, který jsem kdy předtím spatřil. To hřmění nevzešlo z oblohy, ale ze země, na které jsme stáli. Otřásl jsem se. Koně zaržáli, ale nesplašili se. Zůstali v mém sevření a já k nim přilnul, jako bych matně v tomto spojení tušil záchranu ve chvíli, kdy se celý svět zbláznil.
Záblesky, které vytryskly tu i onde, plápolaly výš a výše a vysílaly k obloze částečky mdlého záření. A znovu přišel výboj blesku a odpověď země. Pak chvíle ticha a pak nad námi a kolem nás propuklo běsnění, které si žádný člověk nedokázal představit.
Zem se prohýbala v dlouhých vlnách, jako by se pod jejím kdysi pevným povrchem vlny vzdouvaly k jižním pohořím. Vítr, po kterém nebylo celý den ani památky, se probral k životu se zběsilou zuřivostí, bičoval ozářené stromy a keře, vyrážel nám vzduch z plic. Tomu se nedalo vzdorovat, člověk v té podivné bouři ztratil veškerou identitu. Mohli jsme jen vytrvat a doufat, jen slabě doufat, že přežijeme rozběsněné živly země, ohně, větru a také vody. Protože přišel déšť - ale lze skutečně nazvat ty bičující proudy deštěm?
Síla bouře nám smazala úsměv z tváří, ale jaké to teprve muselo být nahoře v horách, kde řádila s nejvyšší zuřivostí? Té noci se hory pohnuly, ztrácely se v mocných vlnách, které pohltily úpatí, přeměnily nížiny na vrcholky a celý proces znovu zopakovaly a doprovodily posuvem hornin, zemětřesením a veškerým násilím, jež lze vyvolat. Přírodní bariéra mezi Estcarpem a Karstenem, kterou jsme po léta využívali jako opevnění, se zvrásnila, zmáčknutá a zpracovávaná silou podnícenou lidskou vůlí. Jakmile proces začal, přestala existovat možnost, jak tu naprostou destrukci zastavit.
S propojenou myslí, ruku v ruce jsme se během té hrůzy spojili s Kemocem v jednu bytost. I po této noci jsme se dokázali propojit, ale nikdy ne tak intenzivně, jako v tuto chvíli. Byl to naprostý konec světa - zůstali jsme zbaveni zraku i sluchu, pouze hmat nám zůstal a my se na něj spoléhali se zuřivou naléhavostí, obávajíce se, že ztratíme-li i jej, ztratíme vše ostatní, i to, co nás dělalo tím, čím jsme.
Konečně nastal konec - i když jsme se ani v nejmenším neodvážili doufat, že by někdy mohl přijít. Nad námi visely temné mraky; přesto se počalo objevovat matné světlo, přece jen více podobné dennímu jasu než prapodivné záři bouře. Tak jsme stáli na cestě - Kemoc, já a naši koně, jako bychom byli zmraženi uprostřed toho divokého výbuchu přírodních sil. Půda, na které jsme stáli, již byla pevná a také smysly se nám navrátily, takže naše mysli se mohly pomalu vyplazit z úkrytů, do kterých jsme se sami uvnitř sebe zahrabali.
Kupodivu, na krajině kolem nás nebylo příliš vidět, že právě skončila ničivá bouře. Pár větví spadlo na mokrou, lesknoucí se cestu. Jako jeden muž jsme pohlédli na jih. Mraky tam zůstávaly stále husté, žádná šeď neprosvítala noční temnotou a tu a tam jsem zahlédl blesk.
Naprosto jsme nepochybovali, že Shromáždění použilo Sil ve větší míře než kdykoli předtím. Bylo jisté, že Pagar byl zastaven. Být chycen v horách v takovém nečase!
Vytřel jsem koním zpěněnou, zježenou hřívu. Zafrkali, zadupali a probudili se ze zlého snu. Vyskočil jsem do sedla a nepřestával se podivovat, že nejsme mrtvi, stále mi to připadalo jako zázrak.

Kemoc také nasedl na koně.
Přišla naše hodina!
Kontakt našich myslí byl nesmírně silný, jako by to, co jsme nyní zamýšleli, mohlo probudit ještě nevyčerpané síly. Zlehka jsme pobídli torgianské oře a tentokrát se rozeběhli v obvyklém cestovním tempu. Den byl stále jasnější a znenadání i ptačí trylek narušil svým tázavým tónem hlubinu ticha. Veškerý tlak a tíha byly tytam, byli jsme volní a před námi ležela dlouhá cesta, kdy čas byl náš největší nepřítel.
Z hlavní cesty Kemoc odbočil na užší stezku, kde pozůstatky bouře zpomalily naše tempo. Ale pokračovali jsme dál a zrychlili, kdykoli jen to bylo možné.
Zda jsme zvolili pouze odlehlé stezky či zda celý Estcarp ležel tohoto dne vyčerpán, to jsme nevěděli. Ale nespatřili jsme v polích či u osamělých statků ani živáčka. Stejně tak jsme mohli projíždět opuštěnou krajinou. Štěstí nám přálo. Za soumraku jsme se dostali k zanedbanému statku, kde jsme se mohli najíst. Ustájili jsme naše Torgiany a osedlali tři jejich druhy, které zde Kemoc uschoval. Znovu jsme vyjeli a vždy jeden z nás směl v sedle upadnout do přerývaného spánku. Měsíc nám zářil přímo nad hlavami, když mne probral Kemocův dotek.
„Přišel náš čas," zašeptal.
A později, když jsme sklouzli ze sedel a pohlédli dolů do prohlubeniny, ve které husté houští obklopovalo věkem zčernalou budovu, již ani nemusel dodávat:
„Zde je naše místo!"
Kapitola 4
Čím déle jsem zkoumal onu stavbu ve strži, tím více jsem si byl vědom podivných přeměn a vlnění - jako by mezi námi a tou budovou visela neviditelná opona. Pokroucené stíny a světla, kterými jsem si naprosto nemohl být jistý, dokázaly zamlžit strom, prodloužit keř a dokonce i kámen se vlnil a pohyboval. A v příštím okamžiku bylo vše opět zcela jasné.
Kemoc natáhl zmrzačenou ruku; sevřel jsem ji. Najednou jsem byl vtažen do jeho mysli s intenzitou, jakou jsem do té chvíle nepoznal. Pak vyslal myšlenkovou sondu měsíčním svitem a tmou pohlcenou scenérií přímo do srdce samotného Místa Moudrosti.
Proti nám stála obrana tak odolná vůči našemu útoku, jako by byla pevnost Es vůči jednomu štípnutí šipkové pistole. Kemoc se rychle stáhl, aby vzápětí podruhé vyslal sondu, tentokrát s ještě větší silou, což mne přimělo, abych zalapal po dechu, neboť ta síla ze mne vysála veškerou energii jedním mocným douškem.
I tentokrát jsme narazili na zeď, ale pronikli jsme jí a pokračovali stále dál. A pak - bylo to, jako když vhodíte do ohně vyschlý keř - divoký, prudký záblesk, potěšené přivítání - Kaththea! Jestliže jsem si během těch hodin, kdy jsme cválali za ní, někdy jen zlehka pomyslel, že by mohla být změněná, že třeba neuvítá náš vpád - tak teď už jsem si takové starosti dělat nemusel. Toto bylo poznání, přivítání, divoká touha po svobodě, vše najednou. A po první radostné odpovědi přišlo i varování.
Nemohla nám pomoci odhalit, co leží mezi námi, kromě toho, co jsme viděli na vlastní oči. Věděla ale, že jsou zde stráže, bojovníci, kteří nejsou lidského původu. Neodvažovala se jít nám naproti a varovala před jakýmkoli kontaktem myslí, neboť by to mohlo vyburcovat stráže. A proto náhle přerušila tok komunikace.
„Děj se co děj," řekl tiše Kemoc.
Stáhl jsem ruku a položil ji na rukojeť meče, i když jsem věděl, že ocel nám nebude příliš ku prospěchu v žádném z nočních soubojů, které by nás mohly čekat.
„Projdeme vlevo pod korunami stromů a pak v támhletom místě rychle doběhneme ke zdi -" mé zkušenosti zvěda se opět prosadily a já jsem si začal uvědomovat každou zvláštnost té podivně 'tekuté' budovy, které bychom mohli využít.
„Dobře…"
Kemoc mne v tuto chvíli uznal za vůdce a podřídil se mému průzkumnickému umění. Ani on ale nebyl žádný začátečník v této hře a tak jsme se jen mihli, využívajíce veškerých našich válečnických dovedností. Zjistil jsem, že když rychle pohlédnu vpřed a po chvíli se otočím, že se mi zrak podivuhodně projasní a všechno to vlnění mne vyrušuje mnohem méně.
Doběhli jsme k okraji lesa a stáli před vnější ochranou Místa. Bylo to, jako byste naběhli přímo do hradby ze skla. Nic jsme neviděli ani se nemohli ničeho dotknout, ale dál jsme nemohli postoupit ani o krok.
„Moje mysli - odstraň tu hradbu!" přikázal Kemoc ani ne tak mně jako spíš sám sobě, aby se povzbudil.
Bylo těžké najednou se přenést od akce těla k akci mysli. Ale vůlí jsem se nutil jít dál, říkal si, že žádná zeď tu není, všude nic než země a z ní vyrůstající stromy a jinak jen tma - i když ta tma vůbec nemusela být tak prázdná, jak vypadala.
Pomalu jsme postupovali, vrhali jsme úpornost naší vůle proti bariéře. Vždy budu věřit, že Kemoc měl pravdu v tom, že posun horských masivů musí vyčerpat energii čarodějek. Neboť najednou hradba povolila, právě tak náhle, jako přehrada povolí pod náporem záplav. Několik kroků jsme pokračovali v klopýtavém běhu.
„To je jen ta první -"
Nepotřeboval jsem Kemocovo varování. Veškerá obrana, nastražená kolem tohoto centra Sil, bude nepochybně to nejlepší, co čarodějky znají. Oslavovat hned po prvním kroku k menšímu vítězství by bylo čiré bláznovství.
Zahlédl jsem mezi stromy pohyb, má ruka se opět chopila rukojeti meče. Bylo to zřetelné, mohl jsem postřehnout odlesk měsíčního světla na kovu a slyšet kroky těch, co přicházeli.
Hraničáři! Zde…? Hákovitá přilbice Sokolníka, pak další okřídlená sulcarského bojovníka a hladké přilby našich druhů ve zbrani - a pak jejich tváře ozářil jakýsi jas a já rozpoznal jejich rysy.
Dermont, Jorth, Nikon - znal jsem každého z nich, jezdíval s nimi, stáli jsme bok po boku při rychlých nájezdech, ležel jsem vedle nich u nespočetných táborových ohňů. A nyní ke mně obraceli zachmuřené tváře plné nenávisti a zloby, které mne nazývaly zrádcem, odpadlíkem. A v mém nitru sílil pocit, že jsou v právu, že jen splní svou povinnost, když

mne teď srazí k zemi tak, jak tam stojím, v jejich očích nic než mrzká věc. Ruka mi poklesla a já se chtěl plazit v prachu u jejich nohou a -
Kyllane!
Mezi vlnami studu a viny, které se chystaly mne utopit, pronikl jako náraz lodi naléhavý výkřik. Logika a rozum se postavily emocím. Oni zde přece nebyli, ti všichni moji druzi ve zbrani, kteří mne teď odsuzovali k smrti. A ani já nebyl tím, jak o mně smýšleli. Bylo nelehké uvěřit a znovu jsem ty myšlenky od sebe odháněl se stejnou naléhavostí, s jakou jsem bojoval s neviditelnou zdí.
Stál přede mnou Dermont. V očích mu zářila spravedlivá zuřivost a šipkovou pistolí mířil přímo na mé hrdlo.
Ale Dermont tam nestál - byl to jen strom, keř překroucený mou vlastní myslí, kterou Síly obrátily proti mně. Zahlédl jsem zachvění jeho pistole, když vypálil. On tam nestál!
Žádné bodnutí šipky - žádná linie mužů - žádný odlesk měsíce na kovu. Uslyšel jsem Kemocův přidušený hlas.
„Tak padá jejich druhá obrana.“ Ale jeho hlas se chvěl právě tak jako můj.
Postupovali jsme dál. Zajímalo by mne, jak moc o mně zdejší strážci vědí, když proti nám vyslali přízraky právě těchto mužů. Kemoc se rozesmál. Vyděsilo mne, že slyším smích právě zde, na tomto místě a v tuto chvíli.
„Ty netušíš, bratře?“ Vzal mi otázku z mysli, aby na ni mohl odpovědět slovy. „Oni pouze vydají základní impuls a ty sám již obraz dotvoříš.“
Rozrušilo mne, že jsem si to neuvědomil stejně rychle jako on. Halucinace byly nejpropracovanějším uměním čarodějek a halucinace přece vyrůstají z hloubi lidského mozku.
Dostali jsme se ke skutečným zdem z poctivého kamene, mohli jsme se dotýkat jejich potemnělého povrchu. Podivil jsem se, že proti nám dosud nesměřuje žádný další útok.
„Nemohou být přece tak snadno překonány.“
Kemoc se zasmál. „Věděl jsem, že je nebudeš podceňovat. To nejhorší na nás ještě čeká.“
Stál jsem čelem ke zdi, zatímco si mi Kemoc stoupl na ramena a vyšplhal na vrchol. Potom mi podal ruku a když jsem se chytil i jeho pláště, povedlo se mi připojit se k němu. Skrčili jsme se a pátravě hleděli do zahrady. Jednu stranu tvořila zeď, na které jsme seděli, zbytek hradeb tvořila stavení. Vládlo vyčkávavé ticho. I za měsíčního svitu jsme viděli, že jde o velice malebnou zahradu.
Tiché půvabné zvuky se linuly z nádrže fontány a kolem nás se rozlévala omamná vůně květin a aromatických bylin.
Vůně - má mysl zpozorněla - existují přece rostliny, jejichž aroma dokáže člověka otupit a omámit, zůstavit jej otevřeného zlovůli druhých. Těch květin jsem se obával.
„Nemyslím si, že by tomu tak bylo.“ Znovu Kemoc odpověděl na mé myšlenky. „Toto je jejich obydlí, kde cvičí novicky Sil. Pro své vlastní bezpečí se neodváží zahrávat si s takovýmto nebezpečím.“ Sklonil hlavu a několikrát se zhluboka nadechl, jako by svou myšlenku testoval.
„Ne, toho se opravdu nemusíme obávat.“ Seskočil na zem a já jej následoval, protože v této chvíli jsem toužil po jistotě. Ale kde v té tmavé změti budov nalezneme Kaththeu, aniž abychom vzbudili rozruch?
„Pošleme jí zprávu?“
„Ne!“ Kemocův hlas se zachvěl hněvem. „Zde nemůžeme použít žádná, poselství, hned by o tom věděli. Vždyť i oni ovládají toto umění a dokázali by patřičně reagovat.“
Ale jaký bude náš další postup, v tom si byl stejně nejistý jako já. Před námi ležela potemnělá budova. Skrývala nespočet pokojů, které nebylo v našich silách prozkoumat. A teď -
Cosi se pohnulo, stín světlejší než temnota rámující dveře, naproti kterým jsme stáli. Znehybněl jsem - starý trik, jak se skrýt protivníkovým očím. Někdo přicházel do zahrady, jeho krok byl sebejistý, očividně neočekával žádné potíže.
Snad jen silou vůle jsem se zdržel, abych nevykřikl, když se její postava objevila v průzračném měsíčním světle. Tmavé vlasy ladně spadaly v uvolněných loknách na ramena, hlavu nesla vztyčenou, jako by si přála, aby její rysy byly dobře patrné. Dívčí obličej, ale nyní již zestárlý zkušenostmi, které neznala, když jsem ji viděl naposled. Kaththea vyřešila naši hádanku - sama přicházela, aby nás přivítala!
Kemoc k ní vystartoval s otevřenou náručí. Teď jsem byl na řadě já, abych věděl - abych uhádl -
Strhl jsem ho zpět. Veškerý můj instinkt průzkumníka se bouřil proti tak snadnému řešení. Dermonta jsem viděl stejně tak jako teď Kaththeu - a ona mohla být jen přelud právě tak jako on. Nebyla snad také ona v našich myslích, odkud mohla být snadno vyvolána?
Usmála se a její půvab by zlomil nejedno mužské srdce. Štíhlá, vysoká, hedvábné černé vlasy se skvostně vyjímaly vedle bledé pokožky, pohybovala se ladně, jak to jen dokáže žena, jejíž chůze se podobá tanci. Vztáhla k nám ruce, oči se jí rozjasnily, dostalo se nám vřelého přijetí.
Kemoc se vzepřel mému sevření. Nedíval se na mne, ona pohltila veškerou jeho pozornost.
„Kemoci!“ Hlas byl tichý, ne víc než šepot, který pěl toužebnou uvítací píseň…
Stále jsem ho pevně držel a on se vzpíral mému objetí, oči nepříčetné vztekem.
„Kaththea! Nech mne jít, Kyllane!“
„Kaththea- možná.“ Nevím, jaká prozíravost mne držela při zemi. Ale on buď neslyšel, nebo nechtěl slyšet.
Nyní stála opravdu blízko a já viděl, jak květiny sklánějí hlavy, když se jich dotkl lem jejího šedého šatu. Ale zaslechl jsem i třeskot kovu a zvuk šlépějí, které nekráčely vysoko v lesích za námi. Jak jen mohu zjistit, co je klam a co skutečnost?
„Kemoci -“ Opět ten naléhavý šepot. Ale přece jsem tu stál také já. Pouto mezi mou sestrou a bratrem bylo vždy pevnější, ale nyní měla oči jen pro něj, šeptala jen jeho jméno - mne vůbec nevnímala. Proč?
„Kaththeo?“ Přizpůsobil jsem hlas jejímu šepotu a vyslovil její jméno jako otázku.
Její oči zůstaly nehybné, vůbec na mne nepohlédla, zdálo se, že ani neví o mé přítomnosti. V tu chvíli se mi Kemoc

vykroutil ze sevření a pokusil se Kaththeu rychle obejmout. Přes jeho ramena se naše oči střetly a ty její byly stále tytéž - prázdné, nic nevnímaly. Jen ústa se jí zkřivila v naučeném úsměvu.
Mé pochyby se staly jistotou. Jestliže tohle byla žena a ne halucinace, pak hrála svou hru dobře. Když jsme pomocí mysli hledali sestru, tak nás vřele přivítala. Nevěřil jsem, že emoce, které mezi námi narychlo probleskly, byly vylhané. Může vůbec někdo lhát v myšlenkách? Já jsem toho schopen nebyl, i když o schopnostech čarodějek jsem tušil jen velice málo.
„Pojď!“ S rukou kolem jejích ramen ji Kemoc vedl ke zdi. Pohnul jsem se - mohl jsem chybovat, ale lépe se přesvědčit nyní, když jsme ještě mohli chyby napravit.
„Kemoci, poslyš!“ Pevně jsem mu sevřel rameno, měl jsem větší sílu a hodlal jsem ji teď použít.
Snažil se osvobodit a pomalu pouštěl dívčinu ruku. Jeho vztek vzrůstal nepřirozeně rychle.
„Tohle není Kaththea,“ řekl jsem pomalu s veškerým důrazem, který jsem mohl do těch slov vložit. Ona jen stála, usmívala se a veškerou pozornost věnovala jemu, jako bych já byl neviditelný.
„Kemoci -“ opakovala stále jen jeho jméno a nevyřkla jediné slovo protestu vůči mně.
„Jsi blázen!“ bratrova tvář zbělela strachem. Vypadal jako očarovaný.
Očarovaný! Mohu ho nyní přesvědčit rozumem? Objal jsem ho kolem ramen a v pevném sevření jsem jej nutil, aby pohleděl té dívce tváří v tvář. Držel jsem ho navzdory veškerému jeho úsilí a promluvil mu přímo do uší.
„Podívej se na ni! Dobře se na ni podívej!“
Nemohl se osvobodit a tak se podíval. Pomalu se přestal bránit a já doufal, že mám vyhráno. Kaththea se stále beze stopy nepokoje usmívala a šeptala znovu a znovu jeho jméno, jako by to bylo jediné slovo, které zná.
„Kdo-co je to?“
Pustil jsem ho. Nyní byl připraven přijmout pravdu. Ale jaká byla pravda? Po našem odhalení nezmizela jako ti válečníci. Dotkl jsem se její ruky - dotkl jsem se kůže živoucí bytosti. Tak reálnou halucinaci jsem ještě nezažil.
„Nevím, kdo to je - kromě toho, že není tou, kterou zde hledáme.“
„Kdybychom ji vzali a odjeli s ní -“ Kemoc zmlkl.
„Ano, to by se jim jen hodilo. Ale jestli tohleto je padělek, kde je originál?“
Kemoc jako by se šokem z blízké možnosti selhání probral k logickému uvažování.
„Tahle - ona vyšla z těchto dveří.“ Ukázal na vchod. „Ta, kterou hledáme, musí být přesně na protější straně.“
To znělo až příliš sebejistě, ale já nevěděl o žádném lepším řešení.
„Kemoci -“ Opět vztáhla ruce. Hleděla na něj a na vrcholek zdi a lákala ho k úniku.
Otřásl se a odtáhl se od ní. „Kyllane, pospěš - musíme si pospíšit!“
Otočil se k ní zády a rozběhl se k budově. Běžel jsem hned za ním s obavou, že se každou chvíli rozezní poplach vyvolaný falešnou dvojnicí.
Doběhli jsme k jiným dveřím a Kemoc se o ně opřel. Očekával jsem, že budou jištěny zámky anebo mřížemi a dumal jsem, jak si s nimi poradíme. Ale dveře se otevřely a Kemoc vklouzl dovnitř.
„Drž se mne za opasek,“ přikázal a v jeho hlase jsem rozpoznal takovou jistotu, že jsem jej poslechl. Takto spojeni jsme postupovali v naprosté temnotě.
Kemoc se přesto pohyboval rychlými, jistými kroky, jako by viděl každičkou píď cesty. Ramenem jsem se otřel o další vchod. Kemoc zahnul doleva. Tápal jsem před sebou levou rukou, dotýkal se nepříliš vzdálené stěny. Asi hala, pomyslel jsem si.
Kemoc se zastavil, ostře zahnul doprava a pak jsem zaslechl zvuk otevíraných dveří. A náhle světlo, šedé a temné, ale přece jen světlo. Stáli jsme na prahu malé místnosti, která vypadala jako cela. Seděla na konci úzké postele a čekala na nás.
Ani v nejmenším se nepodobala té usmívající se, bezstarostné krasavici ze zahrady. Také její tvář nesla stopy prožitých zkušeností, ale mohli jste z ní vyčíst úzkost, napětí a tělesnou únavu způsobenou duševním vypětím. Byla neobyčejně krásná, ale její krása nebyla vystavena na odiv, nebyla používána jako zbraň. Její rty se pohnuly a tiše vyslovily dvě jména. A pak byla Kaththea na nohou, běžela k nám a oběma podávala ruce.
„Rychle, rychle!“ Její hlas zněl jako nejtišší ze všech zašeptání. „Nemáme moc času!“
Teď už jsem neměl žádné obavy. Svíral jsem v náručí svou sestru, ne nějakou její napodobeninu. Pak prošla mezi námi a ujala se vedení na zpáteční cestě. Přizpůsobili jsme se jejímu běhu a vpadli do zahrady. Cekal jsem, že se Kaththea setká s dvojnicí, ale nikdo tam nebyl.
Přešplhali jsme zeď a vyrazili do lesů. Její zběsilý spěch nás pobízel. Svou dlouhou sukni si vysoko vykasala a prudkými škubnutími ji osvobozovala z tenat keřů, které ji takřka nepřirozeně chytaly a držely. Teď nám nezáleželo na ničem jiném než na rychlosti. Všichni jsme mocně lapali po dechu, když jsme se ze strže dostali k místu, kde čekali naši torgianští oři.
Právě ve chvíli, když jsme vklouzli do sedel, ozvalo se z budovy pod námi hluboké zadunění. Proti dunění země během pohybu hor to ovšem nic nebylo. Koně se divoce rozeržáli, jako by se obávali, že jejich normální svět bude opět obrácen naruby. Když jsme se rozjeli divokým tryskem, chvíli jsem naslouchal, zda uslyším nějaké další zvuky - hluk pronásledování nebo další zahřmění. Nic jsem ale neslyšel.
Ani v nejmenším jsem se ale necítil v bezpečí a tak jsem zavolal na Kaththeu:
„Koho za námi vyšlou?“
Odhodila vlasy z obličeje; její tvář byla jen bělostný vál - a otočila se ke mně. „Žádné - bojovníky -“ vyhrkla. „Mají i jiné služebníky, ale dnes v noci je jejich moc omezená.“
Dokonce ani torgianští oři nesnesli tempo, které jsme nasadili při útěku z Místa Moudrosti. Poznal jsem, že koně jsou rozrušeni a že mají blízko k panice. Ale proč tomu tak je mi nebylo jasné, neboť tou dobou bychom se již měli dostat z

vlivu Místa. Celým svým umem jsem se snažil je upokojit, vrátit jim klid.
„Zarazte koně!“ zvolal jsem. „Jinak se bezhlavě rozutečou - zastavte je!“
O Kemocovo jezdecké umění jsem se ani v nejmenším neobával, ale Kaththeiným jsem si nebyl tak jist. Čarodějky sice tělo při tréninku neopomíjely, přesto jsem nevěděl, jaké možnosti pohybu měla sestra v minulých letech, kdy byla uzavřena v klášteře, a zda je nyní schopna ovládat koně jako dřív.
Torgiani se zpěčovali zkrocení, chtěli pokračovat v bezhlavém běhu, ale díky našemu úsilí a mojí mentální kontrole se pomalu začali podřizovat a tempo jízdy se zmírňovalo, když tu najednou před námi zazněl uši rvoucí skřek. Výkřik sněžné kočky si nemůžete zmýlit, jakmile jste jej jednou zaslechli. Tito dravci jsou nezpochybnitelní vládci horských plání a vrcholků. Co ale tento exemplář pohledával tak daleko od svých přirozených lovišť - tomu jsem nerozuměl. Je ale možné, že příkazy, které nás odvolaly z hor, byly doprovázeny jinými příkazy, které dokázaly přimět k odchodu i zvěř a přiřkly jí k pobytu zem, která jí do té doby byla naprosto neznámá.
Můj kůň se vzepjal, zaržál a začal bít kopyty, jako by se mu sněžná kočka zjevila přímo před nozdrami. A Kemoc sváděl tutéž bitvu. Ale sestřin Torgian se zprudka otočil a prchal cestou, kterou jsme přijeli, stejnou ničivou rychlostí, která nás mohla již jednou zahubit. Uháněl jsem za ní a snažil se ovládnout mysl jejího koně, ale bez úspěchu, protože ta nyní byla zahlcena panickou hrůzou. Vše, co jsem si v ní mohl přečíst, byla představa sněžné kočky, přichystané k smrtícímu útoku.
Můj kůň se mi stále vzpíral, ale já jsem bezohledně ovládl jeho mozek a udělal to, co dosud nikdy předtím - zcela jsem nad ním přebral kontrolu a vnutil jsem mu svou vůli tak důrazně, že zcela pozbyl své vlastní identity. Dorazili jsme ke Kaththee a já tuto kontrolu přenesl i na jejího koně - ne už s takovým úspěchem, protože jsem musel ovládat dva koně, ale dostatečně silně na to, abych jeho mozek zbavil obav z akutního nebezpečí.
Ohlédli jsme se a uviděli Kemoce, jak nám jede v měsíčním světle v ústrety. Procedil jsem mezi sevřenými zuby:
„Možná, že si nebudeme moci koně ponechat!“
„Byl to útok?“ vyptával se Kemoc.
„Myslím, že ano. Rychle jeďme, dokud můžeme.“
A tak soumrakem té noci nás Kemoc vedl cestou, kterou před časem vytyčil. Já jsem se snažil bedlivě střežit ostatní proti každému útoku. Dvojí napětí mne vyčerpávalo - mne, který věřil, že je vycvičen na nejvyšší možnou míru vytrvalosti, tak, jak byli vycvičeni pouze muži Estcarpu v oněch neblahých dnech. Kaththea jela mlčky a přesto byla oporou nám oběma.
Kapitola 5
Před námi se objevilo světlo - snad svítání? Ale to by přece nebylo žlutorudé, nepoblikávalo by a nerozšiřovalo by se - Oheň! Ohnivá stěna nám zkřížila cestu. Kemoc zrychlil, Kaththea s ním srovnala krok a o malou chvíli později jsem se k nim přidal i já. Zlověstná linie nám přeťala cestu od obzoru k obzoru. Koně nepokojně odfrkávali a nervózně trhali hlavami. Teď je k něčemu přinutit nebude vůbec snadné.
Kaththea pomalu obhlédla celý prostor, její oči zkoumaly oheň, jako by chtěly nalézt nějakou skulinu. Pak jí z úst zazněl zvuk podobný smíchu.
„Mají mne snad za takovou nicku?“ otázala se, ne nás, ale stínů před sebou. „Tomu nemohu uvěřit.“
„Iluze?“ chtěl vědět Kemoc.
Jestli to byla iluze, tak velmi realistická. Cítil jsem kouř a slyšel praskot plamenů. Ale má sestra přikývla na souhlas. Pohlédla na mne.
„Máš křesadlo - vyrob tedy pochodeň.“
Neodvážil jsem se sestoupit z koně, obával jsem se, že se splaší a uteče. Bylo obtížné přimět jej, aby zůstal stát, ale povedlo se mi jej odvést ke straně cesty, takže jsem dosáhl na vysoký keř, a podařilo se mi ohnout větev. Předal jsem ji Kemocovi a jednou rukou jsem sáhl do váčku u opasku, vytáhl křesadlo a snažil se rozžehnout oheň.
Rostliny nechtěly chytnout, ale nakonec má vytrvalost slavila úspěch a keře chmurně vzplály. Kaththea uchopila svazek hořících haluzí a mávala jimi, až byl plamen zřetelně viditelný. Pak se rozjela. Opět to byla má vůle, která přiměla zvíře k pohybu. Kaththea vyhodila svou podivnou zbraň vzhůru a do dálky a tak se dobrý kus před námi rozhořel druhý oheň.
Oba hořely a přibližovaly se k sobě, jako by mezi nimi působil nějaký přitažlivý magnetismus. Ale jakmile se ten prvý spojil s ohněm vytvořeným mou sestrou, zmizel. Zůstal jen doutnající zbytek pochodně. Kaththea se zasmála opravdu pobaveně.
„Zábava pro děti! Nemáte nic lepšího, čím byste nás zastavily, vy nejmoudřejší z moudrých?“
Kemoc vykřikl překvapením a popojel k ní, ukazuje svou zmrzačenou rukou.
„Zanech provokací!“ nařídil. „Měli jsme jen velké štěstí.“
Podívala se na nás a oči jí zářily. Ve tváři měla cosi zvláštního a na chvíli se mezi námi rozvinula jakási stěna.
„Nic nechápeš,“ odvětila studeně. „Je lepší postavit se tomu nejlepšímu, co proti nám mohou vyslat, nyní, a ne později, až znovu nabudou své moci a my budeme znaveni. Je lepší je vyzvat k boji a nečekat, až si ony samy budou přát!“
Znělo to logicky, ale Kemoc si stále myslel něco o přílišné bezstarostnosti. A z toho důvodu jsem i já začal pochybovat. Mohlo se docela dobře stát, že sestra může být po dlouhém pobytu ve vězení omámena svobodou a její myšlení může být narušeno.
Otočila se a veškerou pozornost soustředila na mne.
„Nemáš pravdu, Kyllane, nejsem opilá svobodou, jako bývá sulcarský námořník po půl roce plavby, když se první hodinu po zakotvení dostane k vínu. I když bych mohla být. Důvěřuj mi alespoň v tomto: dobře jsem poznala ty, mezi nimiž jsem žila. Nesvedli bychom udělat to, co se nám podařilo dnes v noci, kdyby neměly síly vyčerpány posunem hor. Raději bych se střetla s jejich největší mocí hned, ne později, až se vzpamatují; obávám se, že bychom podlehli.

Takže -“
Začala pronášet zaříkání, pustila uzdu, aby měla volné ruce k gestikulaci. A kupodivu její Torgian zůstal nehnutě stát, jako by už ani nebyl bytostí z masa a kostí. Slova byla prastará, jen občas jsem zaslechl pár, kterým jsem rozuměl, dávné předchůdce nyní užívaných slov; zbytku jsem nerozuměl vůbec.
Slova mi byla cizí, ale přesto měla určitý smysl. Během tajných nájezdů na nepřátelská území jsem často očekával přepad s úzkostným tušením a tak jsem dobře znal to podivné píchnutí u páteře, to mrazení nervů. Tehdy jsem tomu čelil činem, ale nyní jsem musel sedět a čekat, až se něco přihodí - co, o tom jsem neměl nejmenší potuchy. A zjistil jsem, že toto čekání je těžší než jakékoli jiné.
Kaththea vyzývala samy Síly, soustředila v sobě jakousi protisílu stejného původu, která by Síly přitáhla jako magnet, tak jako její skutečný oheň k sobě přivábil iluzi. Ale mohla v tomto boji zvítězit? Všechen můj respekt k silám čarodějek mi říkal, že nikoli, a já napjatě čekal, až celý svět kolem nás vybuchne.
Co ale přišlo v odpověď na Kaththeino zaklínání, nebyl žádný zemi rozechvívající úder, žádná halucinace ani iluze. Navenek nebylo vidět nic, nemělo to žádný tvar. Byl to - vztek. Temný, strašlivý vztek - emoce, která sama o sobě byla zbraní dostatečně mocnou, aby rozdrtila naše duše a rozvrátila svou ledovou tíhou naši identitu.
Kyllane! Kemoci!
Okamžitě jsem na volání po spojení reagoval. Ve chvíli jsme nebyli tři, ale stali jsme se jednou bytostí. Možná že naše spojení nebylo příliš dokonalé a snad bylo i trochu nešikovné, a přece jsme tu stáli jako jeden - jeden proti neznámo kolika. Společně se spojením se nám od Kaththey dostalo ujištění. Nepotřebovali jsme útočit, naším jediným cílem byla obrana. Jestliže vydržíme, vydržíme a nepovolíme, pak máme šanci zvítězit. Bylo to jako v jednom z těch táborových zápasnických turnajů, kde jeden muž postaví veškeré síly proti jinému muži.
Ztratil jsem identitu sebe samého, Kyllana Tregartha, kapitána zvědů, jak jsem tak seděl tu noc na ohněm vymýcené planině. Nebyl jsem nikým, jenom součástí něčeho většího. Pak naším železným spojením probleskla zpráva:
Uvolni se.
Bez ptaní jsem uposlechl. Jako reakce přišel tlak - ohromný, drtivý -
Spojte se a držte!
Téměř jsme podlehli. Ale tak jako zápasník může použít neobvyklý chvat, aby vyvedl protivníka z rovnováhy, tak i má sestra přesně zvolila vhodný čas a způsob. Vyvedli jsme protivníka z rovnováhy ještě ve větší míře, než sama doufala. Drtivý nátlak se setkal s houževnatým odporem. Tlak trochu povolil, zakolísal. Pak následovaly těžké údery, jeden za druhým, ale i já jsem cítil, že každý následující je slabší a pomalejší. Nakonec ustaly úplně.
Hleděli jsme jeden na druhého, byli jsme opět sami sebou, opět tři různá těla a ne jedno, v místě, kde těla nic neznamenají.
Kemoc promluvil první: „Na chvíli -“
Kaththea přikývla. „Na chvíli, ale jak dlouhou, to nevím. Ale snad jsme získali dostatek času.“
Oblohu rozjasnil opravdový úsvit. Torgianští oři byli mírně znavení a my si nedovolili nutit je k vyššímu tempu. Jedli jsme za jízdy, mnoho nemluvili, a šetřili síly na úkoly, které na nás ještě mohou čekat.
Východní pohoří šplhalo do oblak, ponuré a hrozivé. A já věděl, že i když jsme ještě na míle daleko, že je to konečná zeď oddělující Estcarp a neznámo. Co leží za ní? Z toho, co se Kemoc dověděl v Lormtu, vyplývalo, že kdysi zde hrozilo nebezpečí větší, než kterékoli nám ze současnosti známé. Měl pravdu - bylo ono nebezpečí zmenšeno tokem staletí? Anebo jedeme z tenat známého nebezpečí vstříc hrozbě ještě strašlivější?
Den se krátil. Kryli jsme se v krajině, kdykoli jen k tomu byla možnost. Prospělo nám, že statky zde byly spíše výjimkou. Většinu země pokrývaly vzrostlé lesy. Známky lidského osídlení byly stále řidší.
Hory se stále rýsovaly na obzoru. Ačkoli jsme se k nim trmáceli ze všech sil, nebyli jsme o nic blíž. Chvílemi to vypadalo, že hory stojí na desce, která se pohybuje stejnou rychlostí jako my. Celý den jsem čekal na další souboj vůlí nebo na nějaké znamení, že pronásledovatelé jsou nám v patách. Opravdu jsem nevěřil, že by Síly byly tak vyčerpané, že by nás nemohly udolat a zadržet jako zajatce, dokud by nás přímo nezatkli jejich služebníci.
Přesto jsme jeli dál neznepokojeni. Zastavili jsme, abychom nechali odpočinout koně a abychom si krátce zdřímli. Jeden vždy hlídkoval a pak jsme jeli dál. A nespatřili jsme naprosto nikoho, vyjma zvěře, která na nás čas od času pokukovala zpoza stěny lesa. To bylo špatné, velmi špatné, veškerý můj instinkt zvěda s tím nesouhlasil. Dostaneme se do obtíží, musíme se dostat do obtíží -
„Může to být tak,“ Kemoc se vmísil do mých myšlenek, „- že oni si neuvědomují, že nejsme tak jako ostatní blokováni proti východu, možná věří, že jedeme do pasti, z níž není cesty - kromě té, která vede přímo zpět do jejich rukou.“
To znělo rozumně. Přesto jsem se neodvažoval tu myšlenku přijmout bezvýhradně. Tu noc jsme se utábořili bez ohně na břehu kamenité, v horách zrozené řeky. Hlídkoval jsem s vědomím, že by se mi ulehčilo, kdyby zaútočili.
„Tím, jak teď uvažuješ, se jen odkrýváš jejich útoku. Mužovu nejistotu dokáží využít proti němu samotnému.“ To pravila Kaththea; podívala se na mne od řeky, kde si myla obličej.
„Nemůžeme postupovat dál, aniž abychom se připravili na všechny možnosti,“ oponoval jsem.
„Ano. Ale takhle jim vždy necháš otevřenou skulinu. Možná, že není v našich silách ji uzavřít, v tom máš pravdu, bratře. Řekni mi, kde budeš hledat vhodné místo pro úkryt?“
Tím mne opravdu překvapila. Co si vlastně myslí - že jsme ji unesli z Místa Moudrosti, abychom teď prchali krajinou nazdařbůh?
Kaththea se zasmála. „Ne, Kyllane, nesmýšlím tak nízce o vaší inteligenci. To, že máte plán, jsem vycítila v momentu, kdy jste ke mně promluvili zpoza zdí Místa. Vím, že to nějak souvisí s horami, za kterými se tak namáhavě plahočíme. Ale nyní nastal čas, abyste mi objasnili, co a proč máte v plánu.“
„Kemoc vše naplánoval, to on ti -“

Setřásla krůpěje vody z paží a otřela je o sluncem vysušenou trávu na břehu říčky. „Pak mi tedy Kemoc musí vše objasnit.“
Tak jsme si sedli společně, pojídali jsme výživnou, ale nepříliš chutnou stravu a Kemoc jí vyjevil celou pravdu, kterou nalezl v Lormtu. Tiše poslouchala a když skončil, přikývla.
„Tvoji záhadu mohu podpořit jedním argumentem, bratře. Celou hodinu předtím, než jsme dorazili na toto místo, jsem jela poslepu -“
„Co tím myslíš?“
Hluboce se mi zadívala do očí. „Přesně to, co jsem řekla, Kyllane. Jedu jakoby skrze mlžný závoj. Tu a tam je sice na chvíli narušen, mohu si matně prohlédnout strom, keř nebo skálu. Ale po většinu času jedu v naprosté mlze.“
„Nic jsi nám ale neřekla!“
„Ne, protože když jsem vnímala vás dva, věděla jsem, že to musí být nějaká forma iluze, se kterou si neděláte vůbec žádné starosti.“ Zabalila zbytek koláče do ubrousku a uložila jej do sedlového vaku. „A také to nepocházelo z ničeho, co by proti nám uvolnili. Říkáte, že nejsme proti východu zablokováni díky našemu smíšenému původu. To je správná myšlenka. Ale znamená to také, že můj čarodějnický výcvik mi teď částečně zamlžil cestu. Možná, že kdybych složila přísahu a stala se jednou z nich, již bych nesvedla protrhnout ten mlžný příkrov.“
„A co když se to zhorší?“ vyhrkl jsem zaujatě.
„Pak mne povedete,“ odvětila klidně. „Jedná-li se o nějakou dávnou formu zmatení smyslů, pak nevěřím, že bude trvat věčně - nejvýše k vlastní bariéře nahoře v horách. Ale souhlasím s tebou, Kemoci. Oni pozastaví pronásledování, protože si budou jisti, že se jim vrátíme zpět. Nevědí, že přinejmenším dva z nás mohou projít s jasným zrakem jejich nicotou!“
Její sebedůvěru jsem plně nesdílel, ale jako Hraničář jsem si uvědomil, že obavy z budoucnosti ještě nikdy neprodloužily život ani nezměnily budoucnost, ať už v dobrém či zlém. Já ani Kemoc jsme se nesetkali s Kaththeinou mlhou. Její zdůvodnění znělo rozumně. Ale svedeme pokračovat v cestě za svobodou? Šplhat přes hory s poškozeným zrakem se rovnalo šílenství.
Kemoc se optal na něco, co se mi také honilo v mysli. „Ta mlha - jakého je původu? A říkáš… není celistvá?“
Kaththea potřásla hlavou. „Ne, a někdy si myslím, že je to jen otázka vůle. Jestliže se na něco upnu a posílím vůli, pak to vidím jasněji. Ale vyžaduje to určitou koncentraci, což by se mohlo obrátit proti nám.“
„Jak?“ vyptával jsem se.
„Protože musím naslouchat -“
„Naslouchat?“ Zvedl jsem hlavu a také jsem se napjatě zaposlouchal.
„Ne za pomoci uší,“ odpověděla rychle, „ale pomocí vnitřního sluchu. Nyní proti nám nic nepodnikají, rozhodli se vyčkat. Ale jak dlouho zůstanou stát, když se budeme i nadále přibližovat k východu a oni si uvědomí, že nejsme spoutáni jejich hranicemi? Nemysli si, že se vzdají jednou provždy.“
„Rád bych věděl, zda vůbec existoval někdo, kdo odmítl stát se čarodějkou? Shromáždění musel tvůj útěk vyděsit víc, než kdyby na ně promluvil jeden z prastarých kamenů v městě Es. Ale proč by se měli snažit držet tě proti tvé vůli?“
„To je jednoduché - nejsem jako ony. Nejdřív na mne příliš nenaléhaly právě z tohoto důvodu. Někteří ze Shromáždění věřili, že bych působila jako rušivý prvek, kdyby se snažili učinit mne jednou z nich. Ale poté, jak se pozice Estcarpu zhoršovala, byli ochotni skočit po sebemenší možnosti, která by jim pomohla zvýšit potenciál Sil. A tak mne podrobili zkoumání, zda by se díky mně mohly pootevřít nové brány vědění, zda by se mohly jejich síly umocnit. Ale dokud jsem nesložila přísahu, dokud jsem se tak jako ony nevzdala sama sebe, tak mne nemohly využít tak, jak si přály. Nemohla jsem si dovolit odkládat tento krok moc dlouho. Protože -“
Zmlkla a oči jí spočinuly na rukou, které měla složeny v klíně. Nyní se dlouhé prsty propletly, jako by chránily cosi v jejích dlaních.
„Chtěla jsem něco z toho, co mi mohly nabídnout, to jsem chtěla! Žíznila jsem po jejich vědomostech, protože jsem věděla, že také já mohu činit zázraky. Ale pak jsem si uvědomila, že když zvolím jejich cestu, musím odvrhnout část vlastního života. Myslíte si, že ten, kdo byl součástí dvou dalších, může být šťasten v osamění? Tak jsem se od nich odvrátila, vyhnula se tomu, co po mně chtěli a odmítla bych je úplně, kdyby na to přišlo. A nakonec přišel čas, kdy proti Karstenu riskovali vše.
Čarodějky se mnou mluvily otevřeně - užití Sil ve vzájemném propojení bude pro některé z nich znamenat konec. Mnohé zemřely, byly spáleny na troud tím, že ze sebe učinily nádoby k uchování energie, než byla zaměřena a použita. Ztráty se musí nahradit a proto mi už nezbývalo mnoho času. A nyní, když byly jejich řady tak zpustošeny, nikdy by mne nepustily, kdyby tomu mohly zabránit. A také -“ zpříma na nás pohlédla. „S vámi oběma by jednaly víc než bezcitně. Vždy potajmu nedůvěřovaly našemu otci a bály se ho, to bylo první, co jsem se od nich dověděla. Podle nich není přirozené, aby muž vládl byť i jen malou částí Sil. A o to víc nenáviděly naši matku, jejíž talent otcovou pomocí ještě zesílil, přestože podle nich měla jako následek soužití s mužem ztratit veškeré schopnosti. Považovaly to za zrůdnost, věc proti přírodním zákonům. Vědí, že máte jisté schopnosti. Po minulém dni a noci si tím budou víc než jisty - a budou mít dobrý důvod, aby byly nešťastné z toho, o čem se přesvědčily. Žádný z obyčejných lidí by nemohl vstoupit do Místa a zcela jistě by odtud svobodně neodešel. Jistě, jejich ochrana byla oslabena, přesto by zahubila jakéhokoli muže Původní rasy. Nedá se vám věřit, jste hrozba, která musí být odstraněna!“
„Kaththeo, kdo byla ta dívka v zahradě?“ zeptal se náhle Kemoc.
„Dívka?“
„Ty a přece někdo jiný,“ odpověděl. „Věřil jsem jí - byl bych ji vzal a odjel s ní. Kyllan mi to naštěstí nedovolil. Proč?“ Obrátil se ke mně.
„Proč jsi ji podezříval?“

„Nejdřív to byl jen takový pocit. Jako by byla vyrobena jen pro jeden účel. Upjala se na tebe, jako by tě chtěla zadržet-“
„Vypadala jako já?“ chtěla vědět Kaththea.
„Byla ti dost podobná, ale byla podezřele klidná, pořád se usmívala. Nevypadala,“ a věděl jsem, že jsem odhalil pravdu - „nevypadala jako lidská bytost.“
„Napodobenina! Pak vás tedy očekávaly nebo přinejmenším to, že se ke mně pokusíte přiblížit! Trvá to ale dost dlouho, než vyrobíte napodobeninu. Ráda bych věděla, která z novicek to byla.“
„Změna podoby?“ zeptal se Kemoc.
„Ano, ale mnohem přesvědčivější, protože byla vytvořena proto, aby vás zmátla, vás, kteří se mnou máte duševní kontakt - věděly snad o nás i tohle? Ano, musely to vědět - muselo jim být jasné, kdo je jejich nepřítel. Ráda bych věděla, jak dlouho jim bude trvat, než si uvědomí, že nejsme v žádné pasti a vrhnou se za námi?“
Na to jsme odpověď neznali, ale na klidu nám to nepřidalo. Pod námi sladce zvonila a zurčela říčka, opodál se pásli přivázaní Torgiani. Stanovili jsme si pořadí hlídek - střídali jsme se neustále.
Ráno nás přivítalo čistou, jasnou oblohou, ale to platilo jen pro mne a Kemoce - Kaththea připustila, že vidí jen hustou mlhu a na cestě do hor se nedokáže příliš orientovat. Nakonec nás požádala, abychom ji přivázali k sedlu a jejího koně vedli, protože jeho chuť otočit se a prchat zpět byla tak silná, že se obávala, že ho sama nezvládne.
Také my jsme nebyli zrovna klidní. Čas od času se tvary okolí pokřivily; stejnou iluzi jsme zažili, když jsme se dívali do strže Místa Moudrosti. Pocit, že na nás číhá nějaké temné, nepříjemné překvapení, sílil, ale neměl žádný vliv na naše odhodlání.
Udělali jsme, oč nás Kaththea požádala, ale ona občas bojovala s pouty, kterými jsme ji přivázali, jednou dokonce vykřikla, že nám hrozí smrt v podobě hluboké rokle přímo před námi - ale nebyla to pravda.
Nakonec zavřela oči, nechala si je převázat obvazem a prohlásila, že pokud se uzavře do mysli, návaly paniky se jí budou zvládat lépe.
I poslední známky cesty pomalu zmizely a my jsme jeli dál opravdovou pustinou. Dlouho jsem žil v horách, ale podivné stezky, po kterých jsme nyní stoupali, neměly v normální přírodě obdoby a já si byl jistý, že znám příčinu. Jako byly jižní hory přerovnány a přesunuty, tak totéž se stalo i tomuto pohoří.
Na sklonku druhého dne od chvíle, co jsme opustili povodí říčky, jsme dorazili ke konci sjízdných stezek. Před námi ležely jen kopce, které snad mohl přešplhat odhodlaný člověk po vlastních nohách, ale nikdy na hřbetě koně.
Zachmuřeně jsme se rozmýšleli.
„Proč jste se zastavili?“ chtěla vědět Kaththea.
„Cesta končí a před námi jsou jen skály.“
„Počkejte!“ Sklonila se ze sedla. „Uvolněte mi ruce!“
Hlas jí ovládla taková naléhavost, že si Kemoc pospíšil, aby jí pomohl. Jako by viděla i navzdory oslepení, prsty jistě nahmátla jeho obočí a sklouzla k očím, které Kemoc rychle zavřel. Dlouho se jej takto dotýkala, než promluvila.
„Otoč se směrem, kterým půjdeme.“
Stále se dotýkala jeho očí a bratr se pomalu otočil doleva, k útesům před námi.
„Ano, ale ano! Takhle je uvidím!“ V hlase jí zaznělo vzrušení a úleva. „Tudy musíme jít dál?“
Ale jak jsme jen mohli? Kemoc a já bychom to zvládli, i když jsem se obával jeho zmrzačené ruky. Ale vzít s sebou spoutanou a oslepenou Kaththeu - to bylo nemožné.
„Nemyslím si, že byste mě museli vést zrovna takhle,“ odpověděla na mé tiché pochyby. „Nechte mne dnes v noci odpočinout, nabrat síly a na úsvitu - nezbývá nám nic jiného, než to zkusit. To, že musím putovat slepá, musí někde skončit, tím jsem si jistá.“
Ale já její jistotu nesdílel. Možná, že na úsvitu místo šplhání po skalách budeme muset ustoupit a hledat jinou cestu nahoru mezi troskami tohoto prastarého válčiště.
Kapitola 6
Nemohl jsem usnout - tělo po spánku toužilo, ale mysl se nechtěla tomuto přání podrobit. Nakonec jsem vyklouzl z lože a šel k místu, kde Kemoc držel stráž.
„Nic nového,“ odpověděl na mou otázku dříve, než byla vyslovena. „Možná, že jsme již tak daleko v zapovězené zemi, že se nemusíme obávat pronásledování.“
„Zajímalo by mne, na čí hranici nyní stojíme.“ Mé oči vzlétly k výškám, o jejichž zdolání se zítra musíme pokusit.
„Spojenec či nepřítel?“ Vztáhl ruce a odlesk měsíčního svitu zahrál na pažbě šipkové pistole, připravené na jeho kolenou.
„A co víc,“ pokynul jsem ke zbrani. „Máme jen dva náhradní zásobníky šipek. Určitě nám nakonec ještě dobře poslouží ocel.“
Kemoc ohnul paži, ale strnulé prsty se nepřipojily k ostatním. „Jestliže přemýšlíš o tomhle, tak mne nepodceňuj, bratře. Naučil jsem se kromě lormtské moudrosti i jiné věci. Pokud má muž dostatečně silnou vůli, může nahradit jednu paži druhou. Zítra si připnu opasek s mečem k levé ruce.“
„Mám pocit, že vše, čeho dobudeme na druhé straně hor, budeme muset získat mečem.“
„V tom můžeš mít naprostou pravdu. Ale lepší je země dobytá mečem než ta, kterou zanecháme za námi.“
Rozhlédl jsem se. Měsíc byl tajuplně jasný. Tábořili jsme v údolí mezi dvěma horskými hřebeny. Kemocův post se nacházel asi ve výši člověka nad dnem údolí. Rozhled jsme měli ze všech stran omezen. Naše slepota mne trápila. „Chci se trochu porozhlédnout shora,“ oznámil jsem Kemocovi.
V záři měsíce jsem se neobával potíží s výstupem, svah byl dostatečně zvrásněný, abych našel spolehlivé opory pro ruce a nohy. Jakmile jsem byl na vrcholku, pohlédl jsem na západ. Šplhali jsme skoro celý den, jak jsme si tak razili cestu mezi úpatími. Lesy zde byly řídké a tak jsem měl dobrý výhled. S dalekohledem jsem obhlédl stezku, po níž jsme přišli.

V dálce jsem zahlédl záblesky ohňů. Nikdo se nesnažil je utajit, dost možná, že nám měly naznačit, že jsme očekáváni. Trpce jsem se pousmál. Ti, kteří vyslali tyto číhající hlídky, před námi měli opravdový respekt. Podle množství ohňů tam na nás čekalo kolem stovky mužů. S kolika z nich jsme já a Kemoc podnikali společné výpravy? Byli někteří z nich odveleni z mé malé jednotky? Hlídkovat na jihu země už nebylo třeba a tak mohli být využiti tímto způsobem.
Ale past ještě nesklapla. Otočil jsem se, abych prozkoumal horský útes, který nám stál v cestě. Ale ať jsem si s pomocí dalekohledu namáhal oči sebevíc, ani na jihu, ani na severu jsem nezahlédl snazší možnost výstupu. Zůstanou ti, kteří nás střeží, na svých pozicích, nebo vyrazí za námi?
Vrátil jsem se ke Kemocovu stanovišti.
„Tak oni tam jsou…“
Duševní kontakt bleskurychle přenesl mé myšlenky.
„Myslím, že je nám v patách plně vyzbrojená jednotka, pokud se mohu řídit počtem ohňů. Možná, že jich je ještě víc.“
„Vypadá to, že se slavnostně zapřísáhli, že nás dostanou. Ale pochybuji, že se za námi vydají až sem.“
„Nenašel jsem žádné lepší místo k výstupu.“
Své obavy jsem nemusel vyslovit, neboť bratr je sdílel společně se mnou. Odpověděl krátce.
„Nemysli si, že nebude moci šplhat, Kyllane.“
„Ale cožpak to svede, když je oslepená?“
„My dva, lezecká lana a duševní kontakt, který jí nahradí zrak? Budeme pomalí, ale půjde to. A ty bys měl zajistit cestu, po které jsme přišli, přesně tak, jak tě to právě napadlo.“
Rozesmál jsem se. „Proč se vlastně obtěžujeme s mluvením? Znáš mé myšlenky dříve, než je vyslovím -“
Střízlivě mne přerušil: „Opravdu? A znáš ty mé?“
Uvažoval jsem. Měl pravdu, alespoň co se týkalo mě. Naše mysli mohly být propojeny, mohl jsem komunikovat s ním nebo s Kaththeou, ale spojení fungovalo jen někdy, především v těch chvílích, kdy jsme se zaměřili na společný problém. Pokud to nechtěl, jeho osobní myšlenky jsem sdílet nemohl.
„Také tvé nejsou mé,“ odvětil okamžitě. „Můžeme se propojit v jednu bytost ve chvíli nezbytnosti, ale stále jsme tři jedinci s rozdílnými myšlenkami, s rozdílnými potřebami a dost možná že i s rozdílnými osudy.“
„Tak to má být!“ řekl jsem bez rozmýšlení.
„Jinak tomu ani být nemůže, nebo bychom byli jako kolderské loutky, ti, kteří vykonávali jen své povinnosti a bojovali - poslušná těla bez mozku a s mrtvou duší. Naprosto stačí, když v nutnosti odkryjeme část svých myšlenek jeden druhému, ale jejich zbytek, ten náleží jen nám samotným.“
„Zítra, až vyznačím cestu nahoru a poskytnu svou mysl ke kontaktu, uvidí Kaththea, i když půjde oslepena?“
„V to doufám. Pravdou také je, že odkrytá mysl musí být podporována vůlí, to bohužel přispěje k namáhavosti výstupu. Nemyslím si, že bys to svedl po dlouhou dobu, budeme se muset o tu námahu podělit. A“ - opět zaťal prsty zmrzačené paže - „nemysli si, že svůj úkol nezvládnu. Tyto prsty jsou zmrzačené a ztuhlé, přesto se mé kosti a maso naučily plnit mou vůli!“
O tom jsem nepochyboval. Kemoc vstal, zasunul pistoli za opasek a já zaujal jeho místo, takže si mohl jít odpočinout. Dohodli jsme se, že Kaththea nebude v noci hlídkovat, neboť ji velmi vyčerpával boj s omezením, které na ni uvalil její čarodějnický výcvik.
Jak jsem se tak rozhlížel, celé údolí se začalo třpytit. Sinavé světlo mne oslňovalo, vyvolávalo dojem, že tvary věcí se křiví, vjem, jaký jsme již zažili; to mne mimoděk varovalo před dlouhým zkoumáním tohoto jevu. Mohlo by dojít k vyvolání magického kouzla - vizionářského stavu, do kterého snadno upadnou učedníci magie, kteří se utopí ve svých vlastních fantaziích. Takhle dopadnout jsem tedy nechtěl.
Vyskočil jsem z Kemocova hlídkového stanoviště a přešel do aktivní hlídkové polohy - zůstal jsem stát a rozhlížel se kolem, ale dával si pozor, aby můj zrak příliš dlouho nesetrvával na jediné skále, keři nebo kopci zeminy. Došel jsem až k místu, kde nocovali naši torgianští oři. Pohybovali se jen pomalu a když jsem jim v rychlosti prolétl myšlenkami, zjistil jsem, že jejich vědomí je jaksi otupeno. Ani přílišná námaha by je normálně do takového stavu nepřivedla. Možná, že tentýž mentální blok, který působil na lidi Původní rasy, účinkoval v menší míře i u jejich zvířat.
Nemohli jsme je vzít s sebou v tomto stavu. A přece jsem věděl o způsobu, jak nám mohou i nadále sloužit. Netrvalo dlouho, než jsem přeťal provazy, které je poutaly. Pak jsem je osedlal, nasadil jim otěže a udidla, uzdy jsem smyčkou upevnil za rohy sedla. Jejich nepokoj stále vzrůstal.
Když jsem se chystal, že jim dám poslední příkazy, zaslechl jsem za sebou pohyb. Otočil jsem se a ruka mi sjela ke zbrani. Za mnou stála Kaththea, její ruce zápolily s obvazem, kterým si po jídle převázala oči. Konečně se jí podařilo odhalit tvář a nyní hleděla na koně a mžourala tak, jak to dělají krátkozrací.
„Copak…?“ začal jsem, ale ruce jí vylétly vzhůru v netrpělivém gestu.
„Tvůj nápad by se dal ještě něčím vylepšit, bratře,“ řekla tiše. „Koně by měli mít jezdce.“
„Makety? Ano, přemýšlel jsem o tom, ale schází nám materiál.“
„Co se týče materiálů, nepotřebuješ jich nijak moc, abys dokázal vyvolat iluzi.“
„Ale nemáš Klenot Sil,“ zaprotestoval jsem. „Jak svedeš vyvolat opravdu účinnou iluzi?“
Malinko se zamračila. „Je docela možné, že to nesvedu, ale tím si nebudu jistá, dokud to nezkusím. Naše matka se svého drahokamu dnem svatby vzdala, a přesto i bez jeho pomoci vykonala mnoho velkých skutků. Možná, že Klenot sám není tak důležitý pro vyvolání Sil, jak se nás čarodějky snaží přesvědčit. Zdaleka nejsem zběhlá v jejich učení, přesto jsem si jistá, že nikdo nikdy nezkoumal, co může být vykonáno pouhým přáním, co vůlí a co za pomoci Sil. Pokud si člověk zvykne používat jisté náčiní, těžko může odhadnout, co by svedl, když by je odložil. A teď -“ utrhla zkroucený, stříbřitý list z blízkého keře. „Zde přilož pár svých vlasů, Kyllane - vytrhni je i s kořeny, musí ještě žít. Také je trochu navlhči slinami.“

Její tón nepřipouštěl odpor. Sňal jsem přilbu a na čele a hrdle, dosud zahalených teplou kuklou, jsem pocítil chlad nočního vánku. Vytrhl jsem vlasy tak, jak si přála, a pramínek se mi stočil okolo prstů, neboť jsem se již dlouho nestříhal. Pak jsem plivl na list a přiložil vlasy přesně tak jako Kaththea.
Pak přešla ke Kemocovi a i on učinil totéž. Se třemi listy v dlani přistoupila ke koním. Pravou rukou srolovala list i s podivným obsahem, přitom temně mumlala tajemná slova, jejichž význam mi unikal.
List nacpala za propletené otěže a rohy sedel; velmi si dávala záležet, aby jej dobře upevnila. Totéž provedla i se zbylými listy. Pak si stoupla opodál a pozvedla k ústům napůl otevřenou pěst. Touto trumpetou z masa a kostí začala zpívat zprvu šeptem, poté hlasitěji a hlasitěji. Rytmus té písně mne ovládl, cítil jsem jej v rytmu srdce, v úderech pulsu. Záře měsíce zjasněla a světlo se soustředilo do místa, kde jsem stál.
Kaththeina píseň náhle v půli tónu skončila. „Teď! Vydej příkazy, bratře - vyšli je kupředu!“
Příkazy, kterými jsem vstoupil do zamlžené mysli Torgianů, je vyslaly údolím, pryč od nás k linii ohňů. A když tak odjížděli, opravdu jsem zahlédl v sedlech matné postavy, jakési mihotavé kroužení, které vytvářelo iluzi tří jezdců, jejichž siluety mi byly dobře známy.
„Zdá se, sestro, že co se týká moci, kterou čarodějky vládnou, nebyla vyjevena ani polovina,“ prohlásil Kemoc.
Kaththea se zapotácela a chytila se jej za paži; Kemoc ji podepřel.
„Za kouzla se musí platit,“ usmála se na nás mdle. „Věřím, že jsme získali nějaký čas - víc než jen jednu noc. A nyní si můžeme v klidu odpočinout.“
Napůl jsme ji odtáhli a zabalili do dek. Jak tam tak se zavřenýma očima spočinula, Kemoc na mne pohlédl. Ani jsme nemuseli propojit mysli - pokusit se zítra o výstup by znamenalo nezměrné riziko. Dokud se nepohnou ti, kteří leží u ohňů, Kaththeina magie pro nás získala trochu času a my nebudeme mít důvod se do něčeho nutit.
Úsvit mne opět nalezl na vyhlídkovém hřebenu. Ohně stále plály, ale s přibývajícím světlem byly čím dál tím méně zřetelné. Pátral jsem po koních. Dlouhou chvíli mi trvalo, než jsem je nalezl v čočkách dalekohledu, jak se pohybují na otevřené planině. Docela jsem se vyděsil - v sedlech seděli jezdci, kteří by mne zcela jistě zmýlili, kdybych byl na výzvědách. Ti druzí je budou vyhlížet a budou si myslet, že se jejich kořist vrací. Jak efektně bude tahle iluze vypadat zblízka, to jsem netušil. Ale získali jsme chvíli klidu.
Kemoc se ke mně přidal a tak jsme se střídali v pozorování koní, dokud nám je nezakryly kopce. Pak jsme sestoupili, abychom prozkoumali skalní stěnu. Byla dostatečně členitá, aby nám poskytla opory pro šplhání, a nedaleko vrcholu ležela plošina dost rozsáhlá, abychom si na ní mohli odpočinout. Nevěděli jsme, co leží za dalšími vrcholky, ale nemohli jsme ani říct, že by za nimi leželo něco, co bychom nemohli překonat.
Toho dne jsme odpočívali v našem táboře. Spali jsme spánkem tak hlubokým, že nás žádné noční můry netrápily. Kaththea se zotavovala z újmy, kterou jí způsobilo vytvoření iluze. S blížícím se soumrakem jsem znovu vyšplhal na naši vyhlídku. Nezahlédl jsem ani nejmenší stopu ohňů; tak to zůstalo celou noc. To mohlo značit dvě věci: Kaththeina bolestně vytvořená iluze na čas poskytla čekající jednotce zajatce - anebo rychle odhalili náš trik, sbalili tábor a vydali se znovu na honbu za námi. Ale ani nejdůkladnější pátrání dalekohledem, kdy jsem prozkoumával každičkou píď země, jež by mohla skrývat plížící se pronásledovatele, neodhalilo vůbec nic podezřelého.
„Myslím si, že doopravdy odjeli,“ usoudila Kaththea se sebedůvěrou, kterou jsem nesdílel. „Ale to nevadí. Ráno také vyrazíme - nahoru.“ Ukázala k horám.
A ráno jsme opravdu vyrazili.
Výstroj, zbraně a deky jsme sbalili do dvou ranců, které jsme si já a Kemoc vzali na ramena. Kaththea šla mezi námi, přivázaná na lanech, bez jakéhokoli nákladu. Sňala si pásku z očí, ale držela je stále zavřené. Snažila se „vidět“ za pomoci duševního propojení, neboť matoucí mlha ji obklopovala i nadále.
Nahoru jsme postupovali jen pomalu a pro mne to bylo dvojnásobek vysilující, neboť jsem se nesoustředil pouze na své úsilí, ale musel jsem též pomáhat Kaththee. Kaththea prokázala udivující obratnost, nikdy neklopýtla ani neminula oporu, kterou jsem jí v mysli zobrazil. Když jsme dosáhli plošiny, byl jsem tak vyčerpán, že jsem se obával, že poslední etapu výstupu nezvládnu. Kemoc překročil Kaththeu, skrčenou mezi námi, a položil mi dlaň na roztřesené koleno.
„Zbytek je na mně,“ prohlásil jako někdo, kdo nesnese odpor.
A já bych mu ani nesvedl odporovat. Byl jsem příliš vyčerpán, než abych mohl ohrožovat bezpečnost ostatních svými rychle slábnoucími silami. Od té chvíle jsme si s bratrem vyměnili pozice, Kemoc se ujal vedení. Jeho tvář byla strnulá napětím - právě taková musela být před chvílí má tvář. Zjistil jsem, když jsem se po chvíli trochu vzpamatoval, že mám bradu úplně ztuhlou a ústa celá obolavělá.
Bylo jedině štěstí, že jsem přepustil vedení Kemocovi, neboť poslední část výstupu připomínala zlý sen. Nutil jsem únavou roztřesené tělo ke zvýšenému úsilí. Dobře jsem si byl vědom nebezpečí, že se příliš těžce zavěsím na lano a rozhodím Kaththeinu pozornost. A konečně vrchol a my se ocitli na prostoru dostatečně rozsáhlém, aby se dal považovat za náhorní planinu.
Vál zde ledový vítr, vysušil nám pot a zmrazil těla. Pospíšili jsme k místu, kde se k obloze tyčily dva skalnaté vrcholky. Mezi nimi se otvírala menší, před větrem chráněná rozsedlina. Když jsme tam dorazili, Kaththea náhle zvedla hlavu, otevřela oči a radostně vykřikla. Nepotřebovali jsme slov, abychom věděli, že její slepota je pryč.
Rozsedlina, do které jsme vešli, jen násobila chlad výšiny. Kemoc se na jednom bílém místě probořil špičkou boty a já spatřil, že vykopl sníh. A přece v nížinách vládlo žhavé léto, které nás nemálo sužovalo. Zastavili jsme se, abychom sňali zavazadla a vyndali deky, do nichž jsme se pečlivě zabalili. To trochu pomohlo. Došli jsme na konec rozsedliny a pohlédli dolů - do neznámého světa.
První dojem nás silně zklamal. Bylo něco špatného na té poničené zemi, která se táhla od místa, kde jsme v tu chvíli stáli, až k nížině tak zamlžené, že jsme nemohli rozeznat, zda se pod námi nachází země či moře anebo obojí. Jediné, co se mi vybavilo, byl kus látky namočený v řídkém bahně, který byl zmačkán a potom oschl, takže tisíce drobných vrásek

běžely tím či oním směrem bez jakéhokoli rozumného důvodu. Myslel jsem si, že hory mne nemohou ničím překvapit, ale tahle rozbitá krajina byla horší než kopce, kterými jsme prošli.
Kaththea zhluboka dýchala, ne jako někdo, kdo si chce naplnit plíce, ale jako ten, kdo chce odlišit a rozpoznat jeden pach z mnoha, tak jako pes nebo sněžná kočka rozeznají stopu, po které se chtějí pustit.
„Tak je to tedy -“ začala, ale pak zaváhala. „Ne, nebudu pronášet žádné ukvapené soudy. Ale tahle země zažila úder zuřivosti probuzené lidmi, nikoli přírodou. Všechno se to stalo před dávnými a dávnými lety a nyní se krajina vzpamatovává. Pojďme pryč z tohoto místa, nesnáším ty ledové šlehy větru.“
V jednom směru nám poničená příroda při sestupu posloužila dobře - přestože nás hledání cesty stálo spousty času, terén byl natolik členitý, že jsme nalezli úplná skalnatá schodiště. A protože si Kaththea nyní byla zrakem jista, postupovali jsme mnohem rychleji než na druhé straně hor.
Avšak mlžný příkrov, který zahaloval nížiny, nám stále znemožňoval výhled, a to v nás nevzbuzovalo příliš důvěry. A navíc - i když i na druhé straně pohoří byla příroda poničena, existoval tam život. Viděl jsem čerstvé stopy zvěře a ptáky ve větvích stromů, třebaže jich nebylo mnoho. Zde jsme ale nenalezli sebemenší stopu života. Sestoupili jsme z holé hory a objevili, že místní vegetace vypadá trochu podivně. Zeleň drobných listů na keřích byla světlejší než ta, na kterou jsme byli zvyklí, a samotné listy byly svraštělé, jako by vyrostly ze semen zasažených mrazem.
Jen co jsme došli k začátku údolí, musel jsem dát pokyn k zastavení. Krajina pod námi byla ještě neuvěřitelnější než ta, kterou jsme pozorovali z průsmyku. Nejprve jsem si vůbec nedokázal uvědomit, na co se to vlastně dívám. Konečně jsem rozpoznal, že všude okolo rostou semenáče. Tvořily hustý porost, který se šířil všemi směry a mně se dostalo odpovědi na to, co se vlastně téhle stísněné průrvě přihodilo. Původně to byly stromy, neboť žádné keře nerostou do takové výše, ale obyčejné stromy to rozhodně nebyly. Takhle musely růst již několik století, neboť zcela zaplnily údolí a špičkami se téměř dotýkaly kamenité vyvýšeniny, na které jsme stáli.
Někdy v dávných časech začaly růst jako všechny normální stromy, ale když kmeny vyrostly asi tak deset stop nad zem, ostře zabočily vlevo nebo vpravo. Určitou dobu rostly novým směrem; pak se stočily k obloze. Potom se celý proces zopakoval, takže kmeny ušněrovaly jakousi křížovou propleteninu navzájem oddělených podlaží, kdy skutečné dno údolí leželo hluboko pod nimi. Abychom to údolí překonali, budeme muset prolézat po jednotlivých podlažích, protože navzájem propletený povrch neskýtal nejmenší šanci proniknout ke dnu údolí. To znamenalo šplhat s nejvyšší opatrností a se strachem, že sebemenší sklouznutí znamená buď zlomeninu nebo nabodnutí na některou ostrou větev.
Stáhl jsem se z okraje vyvýšeniny. „Na tohleto potřebujeme celý den.“
Kaththea si zaclonila oči před posledními slunečními paprsky, které se třpytivě odrážely od krystalů křemene. „To je pravda. Zde je ale dost chladno - kde se můžeme ochránit před zimou?“
Kemoc nalezl úkryt - štěrbinu, okolo níž jsme navršili další kameny, až jsme se nakonec všichni tři namačkali dovnitř a tak jsme mohli zimu vydržet. Dřeva byl v okolí dostatek, ale nikdo z nás nenavrhl, abychom rozdělali oheň. Kdo mohl vědět, čí oči by vyslídily záblesk v horách, kde by správně žádný neměl být? Koho mohl přilákat tak nezvyklý úkaz?
Kemoc a já jsme ulehli a Kaththea nijak neprotestovala, když jsme ji vzali mezi sebe a omotali deky kolem nás všech.
Jestliže ve dne hory vyhlížely jako pustá měsíční krajina, pak v noci tomu tak nebylo. Zaslechli jsme kvílení sněžné kočky, které unikla kořist, a skřehotání ve vzduchu nad tímto napůl udušeným údolím.
Nic se k nám ale nepřiblížilo, ani během spánku, ani tehdy, když probuzeni hlukem jsme naslouchali a opět usnuli té prvé noci na opačné straně hor - i ta byla jiná než obvyklé noci - trvala příliš dlouho.
Kapitola 7
Časně ráno jsme dojedli poslední zbytky chleba a v polních lahvích, které jsme naplnili při poslední zastávce u řeky, zbývalo jen posledních pár kapek vody. Kemoc zvedl svou brašnu. „Zdá se, že máme další velice dobrý důvod, abychom si pospíšili.“
Přejel jsem si jazykem rty a snažil si vzpomenout na poslední skutečně vydatné jídlo. Nebylo tak snadné si ten okamžik vybavit, neboť jsem se od té doby, co mne z tábora odvolala Kemocova výzva, živil jen rezervními příděly potravin.
Neviděli jsme sebemenší stopy života a přece jsme v noci zaslechli hlas sněžné kočky. Věděl jsem, že žádný z těchto dravců by se jen tak zbůhdarma netrmácel opuštěnou krajinou. Vybavil jsem si kamzičí maso nebo dokonce celého králíka, tuk, jak prská v plamenech. To mě přimělo prozkoumat tu větvemi zarostlou cestu, kterou se budeme muset vydat.
Zabezpečili jsme se, jak jsme jen mohli, opět jsme se navzájem jistili provazem, takže by sklouznutí nemuselo být nutně osudné. Nikdo z nás se ale netvářil nijak sebejistě. Nemohli jsme se vydat přímo k protějšímu okraji údolí, ale museli jsme se prodrat tou spletí větví a držet se východního směru, abychom se nakonec dostali k předpokládaným nížinám.
Nad nimi se stále válela mlha a my jen mohli doufat, že se pod ní opravdu skrývají vytoužené nížiny.
Vždycky jsem si myslel, že mám pro lezení talent, ale při horských výstupech jsem měl pod nohama pevnou zem či skálu a nestál jsem na podkladu, který by se prohýbal, houpal a podklesával pod mou vahou při každém kroku. Ušel jsem po onom podivném povrchu jen pár metrů, když jsem odhalil - a téměř mne to stálo život - že toto prazvláštní údolí je obydlené.
Najednou něco ostře zavřeštělo a z větve, po které jsem právě sahal, abych se jí zachytil, se prudce vymrštil jakýsi tvor, zatřepotal křídly, začal se snášet střemhlavým letem a brzy zmizel v hustém porostu.
Kaththea polekaně vykřikla a bylo štěstí, že jsem se pevně držel větve, protože mne to hodně vyvedlo z rovnováhy.
Náš postup se tak ještě víc zpomalil.
Třikrát jsme museli odhánět z cesty ony splašeně poletující tvory. Jednou jsme si museli namáhavou cestu prodloužit, to když jsme zahlédli dalšího, daleko hrozivějšího obyvatele tohoto bludiště ve vrcholcích stromů. Prohlížel si nás šupinatý tvor. Ani se nepohnul, jen ze zelených úst mu občas vyšlehl úzký rozeklaný jazyk; zabarvení kůže jako by přejalo stříbřitou zeleň listů, uprostřed kterých zvíře trůnilo. Nebyl to had… měl nohy, zakončené drápy určenými ke

šplhání. Podlouhlé tělo spočívalo v rozsoše větví. Vypadal nebezpečně, ale ani v nejmenším jsme se jej nezalekli. Všechno má ale svůj konec. Celí zpocení, udolaní napětím, s rozbolavělými hlavami a celí roztřesení jsme konečně učinili poslední krok na kývavých větvích a došlápli na pevný podklad skalního útesu. Kaththea se sesula k zemi a těžce oddechovala. Všichni jsme si z té pouti odnesli otevřené šrámy a krvavé rány od šlehajících větví a pahýlů. Naše polní uniformy byly dostatečně odolné, aby vydržely, ale Kaththea měla šaty potrhané na mnoha místech a v konečcích vlasů, které jí vyklouzly zpod šátku, do nějž si zavinula hlavu, než vstoupila do houští, měla vpleteny úlomky větévek.
„Vypadám jako jedna z kmene Lišejníkových lidí," prohlásila s nejistým úsměvem.
Ohlédl jsem se. „Tahle země by pro ně byla ta pravá," prohodil jsem ledabyle. Ticho, které zavládlo, mne donutilo věnovat pozornost sourozencům. Oba dva na mne hleděli s vážností, která neměla nic společného s tím, co jsem právě vyslovil; nebo jsem si to alespoň myslel. Hleděli na mne, jako bych pronesl jakousi dalekosáhlou myšlenku.
„Lišejníkoví lidé," opakovala Kaththea.
„Kroganané, Thasané, lidé Zelené tišiny a Flannané," dodal Kemoc.
„Ale to jsou jen legendy - pohádky, kterými se zabaví malé děti, zlobivci se postraší a ostatní pobaví."
„Pro Estcarp to jsou cizinci," připomněla Kaththea. „A co Volt? I ten byl opomíjen a považován za legendu do té chvíle, než Koris a náš otec nalezli jeho hrob a on tam na ně čekal. A nevynesl snad odtamtud Koris onu velkolepou sekeru, která byla dosud také jen legendou? Mořský had opěvovaný v sulcarských písních - ani ti nejučenější z moudrých netvrdí, že je to jen smyšlenka."
„Vždyť dosud nikdo neviděl ženy Lišejníkových lidí, které hledají lidskou kojnou a za její péči se odvděčí zlatem, bohatstvím a štěstím, tvory, kteří mají křídla a utýrají každého, kdo by se pokusil osvojit si jejich tajná učení, bytosti, které žijí v podzemí oslepeny věčnou tmou a kterých se lidé bojí, že je vtáhnou k sobě do oněch podzemních slují, příbuzné stromů, kteří ovládají lesní porost…" Vzpomínal jsem na útržky oněch pohádek, kterými se lidé baví, ale které také mohou způsobit děsivé mrazení po celém těle, třebaže právě pokojně sedíte v opevněném panství chráněni ohněm proti třeskuté zimě a jiné nepřízni.
„Ty pověsti jsou staré jako Estcarp," zamyslel se Kemoc, „a dost možná, že svým původem sahají do dob ještě starších."
„Máme dost svých starostí i bez toho, abychom tu vyvolávali duchy," vyhrkl jsem. „Nesnaž se vidět stíny za každým keřem."
Člověk nesvede jen tak umlčet probuzenou představivost a tohle byla země, která dávala ožít podobným legendám. A navíc, nemůžeme zapomenout na Volta, jehož existenci můj otec pomohl prokázat. Jak jsme postupovali kupředu, má mysl se probírala dávno zasutými vzpomínkami, abych si oživil popis těch fantaskních bytostí.
Konečně jsme se dostali z hor do údolí, ale vzhled poničené země se neměnil. Nejvíc ze všeho jsme nyní postrádali vodu. Všude kolem nás rozkvétala bujná vegetace, ale my nemohli narazit na žádnou říčku ani pramen a úmorné dusno ještě zesílilo naše nepříjemné pocity. Mlha se stále držela při zemi a tak jsme někdy dohlédli jen na pár kroků. Ta mlha byla hustá jako pára a my začali toužit, abychom mohli odložit helmice a kukly, které nás tolik tížily.
Nevím, kdy jsem si uvědomil, že v té mlhou pohlcené pustině nejsme sami. Možná, že únava a žízeň otupily mé pátrací schopnosti. Čím dál víc jsem měl pocit, že jsme pozorováni. Když jsem si tím byl jist, pokynul jsem společníkům, aby se skryli v křovinách, a přichystal jsem si pistoli. Pomalu jsem prozkoumával napůl skryté okolí.
„Támhle… támhle někde to je." Kemocova paže také svírala zbraň.
Kaththea seděla se zavřenýma očima, rty mírně pootevřené, cele pohroužená v naslouchání, při kterém nepoužívala sluchu, ale jakéhosi hlubšího smyslu.
„Nemohu to kontaktovat," zašeptala. „Stále žádný kontakt -"
„Teď to zmizelo!" Byl jsem si tím jist, jako kdybych onoho číhajícího lovce viděl odlétat, stejně jako jsem viděl mizet ony třepotající se tvory v zalesněném údolí. Dal jsem pokyn k pochodu. Měli jsme jedinou touhu - zvětšit vzdálenost mezi námi a tím, co se nám plížilo ve stopách.
Konečně jsme dorazili do nížin, mlha přece jen ustoupila a místo neprostupného porostu se začaly tu a tam objevovat mýtiny. Mnohé pokrýval měkký hustý lišejník. Pocítil jsem jakousi nechuť k procházení po tomto povrchu, přestože činil chůzi pohodlnější.
Kolem nás zněl zpěv ptáků a mezi porostem probíhala drobná zvěř. Mohli jsme si něco ulovit, ale především jsme potřebovali vodu. Vzápětí jsme narazili na první známku přítomnosti člověka - polorozpadlou zeď, která dříve tvořila mezník ohraničující pole. Nyní zde všude rostla tráva, ale tu a tam se mezi ní objevila žlutá hlavička obilného klasu, malá a scvrklá, pozvolna se mísící s divokou trávou, ze které se kdysi vyvinula. Tady stávala farma.
Nechali jsme se vést zdí a za chvíli jsme došli na volné prostranství. Sluneční žár jen zvyšoval náš nepokoj, ale byla-li tu farma, musí tu někde být i voda. Kaththea klopýtla a zachytila se zdi.
„Je mi to líto," hlas měla tichý a přiškrcený. „Nemyslím si, že bych zvládla další pochod."
Měla pravdu. Ale rozdělit se v těchto nebezpečných místech…
Kemoc ji podepřel. „Támhle." Ukázal na místo, kde vzrostlé stromy nabízely trochu stínu. Když jsme k nim dorazili, štěstěna nám znovu přála, neboť jsme na zdi objevili hrozny divokého vína. V červených kuličkách jsem rozpoznal druh hroznů, které kyselostí nutily tvář ke šklebu i v době největší zralosti. Teď jsme ale byli šťastní, že jsme na ně narazili, neboť v dužině skrývaly mnoho šťávy. Kemoc trhal veškerou úrodu, kam jen dosáhl a podával ovoce Kaththee.
„Někde poblíž je voda a my ji musíme najít." Sundal jsem tornu, zkontroloval, zda mám zbraň nabitou a přes rameno si přehodil popruhy dvou polních lahví.
„Kyllane!" Kaththea rychle polkla dužinu, kterou měla v ústech. „Udržuj s námi kontakt myslí!"
Ale Kemoc nesouhlasil. „Raději ne - dokud nás nebudeš doopravdy potřebovat. Nesmíme na sebe nic přivolávat."

On také cítil, že neprocházíme jen tak pustým světem, že zde je něco, co o nás dobře ví a nyní vyčkává, měří si nás a zkoumá…
„Budu myslet na vodu a nic než vodu.“ Nevím, proč mi zrovna tohle přišlo tak důležité, ale opouštěl jsem je s myšlenkou na pramen či říčku a v mysli si pozvolna vytvářel živý obraz toho, po čem jsem pátral.
Pole ohraničené zdmi bylo oddělené od dalšího, podobného. Možná, že mezera mezi nimi byla kdysi cesta, ale byla již dávno zarostlá. A na tom druhém poli jsem objevil rodinku pasoucích se kamzíků. Samec byl větší než kterékoli zvíře jeho druhu, které jsem kdy viděl v Estcarpu. V kohoutku měl kolem čtyř stop, spirálovitá rohovina ve slunci jen zářila. Po boku mu stály čtyři laně, menší růžky se jim temně leskly, nebyly ale tak zakroucené jako rohy jejich partnera. S nimi tu byli i čtyři kolouši a skoro dospělý jednoročák. Ten byl mou kořistí.
Šipky jsou bezhlučné, až na slabé zaševelení při výstřelu. Jednoročák sebou jen párkrát zaškubal a sesul se k zemi. Jeden nebo dva jeho společníci na chvíli zvedli hlavy a zkoumali padlého samce kulatýma očima. Vylekali se a zmizeli mocnými skoky ke vzdálenějšímu konci bývalého pole. Mezitím jsem přelezl zeď a došel ke kořisti.
Jen chvíli jsem jej stahoval z kůže, když tu se mi k uším donesl zvuk tekoucí vody, neustávající zurčení, které mohl vydávat jen rychle plynoucí proud. Naporcované maso jsem svázal do rance, hodil si náklad na záda a vyrazil za zvukem.
Ne říčku, ale opravdovou řeku jsem nalezl, když jsem sjel dolů z vysokého břehu. Proud tu byl silný a kolem mnoha balvanů v řečišti se divoce rozstřikovala voda.
Vrhl jsem se k vodě a klesl na kolena, abych se dychtivě napil z dlaní. Ta řeka pramenila někde v horách, neboť voda byla ledově studená a dělalo mi dobře, když jsem ji hltal a pak si v ní smočil obnaženou hlavu a zpocené tváře. Dlouhou dobu jsem byl zcela unesen tou chladivou, opojnou lázní. Až po chvíli jsem otevřel polní láhve, naplnil je až po okraj a pečlivě utěsnil, abych si mohl být jistý, že neztratím ani kapku té drahocenné tekutiny.
Jídlo a pití jsem tedy měl - a Kaththea a Kemoc toužili po obojím. S těžkými láhvemi po bocích a kamzičím masem na rameni jsem se začal vracet cestou, kterou jsem přišel. Vyšplhat se v tomto místě na břeh se vší tou zátěží by nebylo jednoduché. K výstupu bych potřeboval obě ruce a tak jsem se vydal napravo, abych se pokusil najít schůdnější část říčního náspu.
Na pochodu jsem narazil na další připomínku, že tato země byla kdysi obydlena. Nestála tu ale žádná zbořenina domu nebo jiného stavení, které bych poznával. Spatřil jsem jen masivní základy budovy, nyní částečně zarostlé trávou a mechem. Ze základny vystupovala celá seskupení pilířů, které nebyly uspořádány do uliček, ale do soustředných kruhů. Poté, co jsem je prozkoumal, jsem začal uvažovat, zda vůbec kdy podpíraly střechu. Mátlo mě, proč zde vůbec byly vztyčeny. A z obyčejné zvědavosti jsem vstoupil mezi ony základy a prošel mezi dvěma nejbližšími pilíři.
A pak… jsem začal pochodovat pomalým tempem kolem kruhů tvořených sloupovím a nemohl jsem proti tomu nic dělat. Dokola a dokola, blížil jsem se po spirále do středu onoho bludiště. Odtud ke mně nyní přicházelo nikoli přivítání, ale spíše něco jako rozradostněné očekávání kořisti, která bude co nevidět pohlcena; téměř jsem cítil chlemtající jazyk, až jsem se zhluboka otřásl odporem. Cítil jsem, že mne uchvátila odporná bytost, pro niž je zlo jedinou podstatou, jako by mne spolkla černá zloba, která špiní mou strachem svraštělou pokožku.
Útok byl tak děsivý, že jsem vykřikl, jak jen může vykřiknout člověk, který přišel o poslední špetku odvahy a naděje. Hrdlo a jazyk se rozezněly naplno, ale stejně tak mocně jsem křičel myslí. Slepě a vyděšeně jsem prosil o podporu a snažil se přivolat jakoukoli nablízku existující pomoc.
Prosby se splnily - najednou jsem nebyl sám. Vplula do mne dodatečná síla, spojila se se mnou a společně jsme začali vzdorovat onomu sání, které vycházelo z vnitřka kamenné pavoučí sítě. A znovu kontakt a tentokrát se obě síly do sebe zakously pořádně. Uspokojení a touha se obratem přeměnily na horoucí zuřivost. Zachytil jsem se sloupu a přitáhl se k němu a narušil tak svůj stálý krouživý pohyb.
Sloup za sloupem jsem ustupoval a mé vnitřní síly bojovaly s bytostí, mým zrakům skrytou. Její zuřivost sílila zklamáním a pocitem zmaru. Až konečně počala intenzita útoku opadat. Ta věc, která zde v úkrytu číhala na kořist, byla přesycena stálými úspěchy; ještě se nesetkala s nikým, kdo by svedl vzdorovat její moci. Už jen skutečnost, že mne nedokázala vtáhnout do svých tenat, ji nyní musela velice roztrpčovat.
Prodral jsem se až k vnějšímu kruhu sloupoví, když bytost vyslala poslední útok. Čerň všude kolem mne - viděl jsem, jak se na mne valí příboj té nejhorší černé špatnosti. Myslím, že jsem znovu vykřikl, když jsem se z posledních sil snažil vrhnout mimo kruh. Zakopl jsem a pak jsem padal - do temnoty, do černé nicoty, která byla naprostým protikladem tomu, co jsem já nazýval životem.
Byl jsem vážně ochromen, to jsem si uvědomil ihned - jako by mé tělo bojovalo proti něčemu, co je zachvátilo zevnitř. Chtělo se mi zvracet a když jsem otevřel oči, nalezl jsem Kemoce, jak mne podpírá, aby mi pomohl překonat škubavé křeče. Nevnímal jsem nic jiného než svou slabost. Poté, co mne bratr položil na zem, pozvedl jsem se a divoce se rozhlížel s obavou, že stále ležím uprostřed sloupového pole.
Ale kolem mne se nacházel otevřený prostor, klidný a rozlehlý, ozařovaný paprsky odpoledního slunce, které nebylo zastíněno ani jediným náznakem hrozivých mraků. Když se Kaththea naklonila, aby mi ke rtům přiložila láhev s vodou, pokusil jsem se zvednout ruku, ale takové gesto bylo nad mé síly.
Tvář měla zachmuřenou, ústa pevně sevřená. Za ní klečel Kemoc, oči mu těkaly, jako by každou chvíli očekával útok.
„Zlo -“ Kaththea sevřela mou ztěžklou hlavu v náručí. „Díky všem Silám, že bylo přikováno k vlastnímu propadlišti! Tato země skrývá obludné zlo. Jeho zápach se převaluje ve vzduchu, aby nás varoval…“
„Jak jsem se sem dostal?“ zašeptal jsem.
„Když tě to uchvátilo, nebo se snažilo uchvátit, zachytili jsme tvé poselství. A přispěchali jsme. Když ses vyplazil z té pasti, tak jsme tě odnesli. Obávali jsme se, že to bude mít větší dosah než jen svou vlastní studenou díru, ale naštěstí tomu tak nebylo.“ Zvedla hlavu a rozhlédla se po okolí, nosní dírky se jí rozšiřovaly, jak vdechovala vlahý vzduch.

„Zde vládne bezpečí a klid, tato krajina nechce nikomu škodit - je prosta jakýchkoli hrozeb. Ale tam jsi upadl do tenat zla, pradávného zla, a kde žije jedno, můžeme nalézt i další.“
„Jaké zlo?“ optal jsem se. „Kolder…?“ Vyslovil jsem jméno dávného nepřítele, ale i já věděl, že to, nač jsem narazil dole u řeky, bylo něco docela jiného.
„Nikdy jsem nepoznala jediného Koldera, ale nemyslím si, že tohleto byla jejich práce. Tohle zlo je pradávné, právě tak jako… jako Síly!“ Shlédla ke mně, jako by sama nevěřila tomu, co právě vyslovila.
Kemoc se na ni ostře obořil: „To je protiklad, který nemůže obstát!“
„Do dnešního dne jsem si myslela totéž. Ale teď tvrdím, že to, co jsme viděli, nebylo stvořeno žádnými cizími silami, ale ve značně překroucené podobě jsme se setkali s tím, s čím jsme se setkávali celý náš život. Nepoznala bych snad své učení, své zbraně, i když jsou znehodnocené a přetvořené? A stejně přetvořená a narušená byla i bytost, která nás napadla. Z tohoto důvodu jsme možná vystaveni ještě většímu nebezpečí. Ta bytost v sobě měla stopy nám známého života. Co se tedy zde přihodilo, že se vše nám známé přeměnilo v mrzké, nízké tvorstvo?“
Nikdo jí neodpověděl. Položila dlaň na mé čelo, trochu poodstoupila a pohlédla mi zpříma do očí. Z úst jí znovu zaznělo tiché zaklínání, které mé tělo i duši zbavilo posledních následků škubavých křečí, veškerá bolest náhle ustala a jediné, co zbylo, byla varovná připomínka toho, co se přihodilo a co se už nikdy nesmí opakovat.
Trochu jsem se vzpamatoval a tak jsme mohli pokračovat v pochodu. Volný prostor nám sice poskytoval určitou ochranu, ale s nadcházející nocí jsme začali toužit po jistějším úkrytu. Sledovali jsme zdi, až jsme došli k malému pahorku, na kterém stála hromada kamenů, z nichž některé ještě zůstávaly spojeny v útvaru, který kdysi mohl být rohem budovy.
S Kemocem jsme uvolnili několik dalších kamenů a zbudovali barikádu, která náš kryt doplnila na trojúhelníkový tvar. Kaththea se mezitím procházela po svahu, sbírala dříví a tu a tam utrhla nějakou bylinu. Když se vrátila, tvářila se trochu pokojněji.
„Kolem nás už není žádný zlověstný zápach - naopak, kdysi zde musel žít někdo, kdo se zabýval léčitelstvím. Byliny rostou i bez patřičné péče, když jsou dobře zakořeněny. Podívejte, co jsem nalezla.“ Rozprostřela sklizeň na vrcholu bloku kamenů čtvercovitého tvaru.
„Toto -“ dotkla se snítky jakéhosi kapradí - „je lomikámen, který uloží do sladké náruče spánku ty, kteří strádají horečkami. A toto“ - ukázala na lodyhu se čtyřmi trojklannými lístky - „je bloudivec, který zjasňuje mysl a čistí smysly. A to nejlepší nakonec. Možná, že právě tohle je důvod, proč ostatní léčivé byliny nezahynuly - čáryzmar - bylina Dobrého ducha.“
Tu jsem dobře znal, neboť i v Estcarpu vládl pradávný zvyk vysadit ji na jaře poblíž domu, na podzim sesbírat bílé květy, usušit je a pověsit nad hlavní vchod do domu nebo do stáje. Tím se do domu přivedlo štěstí a všechno zlo zůstalo stát přede dveřmi; také se věřilo, že veškeré záměry zlých sil budou vůní byliny zmařeny. Neboť patřilo k jejím vlastnostem, že se aromatická vůně předlouho rozlévala do širého okolí.
Kaththea začala stavět hranici. Pečlivě vedle sebe kladla kusy dřeva, jako by konala činnost nesmírného významu. Když jsem chtěl protestovat proti tomu, abychom příliš odhalovali svou přítomnost v tomto kraji, Kemoc varovně přiložil prst ke rtům. Přiložila nasbírané chrastí, potom rozdrtila v dlaních lomikámen a bloudivec a vmísila je mezi dřevo. Nakonec opatrně odlomila dva květy ze snítky čáryzmaru a také je přidala k hraničce. Vzala lodyhu se zbývajícím svazkem bylin a počala přecházet podél naší malé barikády, dotýkala se květinami hradby, kterou jsme vystavěli, a konečně položila kytici mezi kameny jako malý praporec.
„Zapalte oheň,“ poručila nám. „Neprozradí nás, naopak, bude nás dnes v noci chránit. Žádné síly temnot nesvedou postavit se tomuto dýmu a ohni.“
Přiložil jsem křesadlo a plameny vzplály. Krátce nato se připojilo i další lahodné aroma - na dřevěných rožních jsme si opékali čerstvé maso. Zdá se, že Kaththeou proslovená magie byla opravdu silná, protože jsem již neměl pocit, že nám nablízku dlí cizí uši a oči, které nás v této podivné zemi pečlivě sledují.
Kapitola 8
Tu noc jsme spali dobře, dostatečně pevně na to, aby nás netrápily děsivé sny, abychom se probrali odpočatí a s projasněnýma očima a jedině vzpomínky nás varovaly před tím, co zde sídlí. Kaththea se musela probudit první, protože když jsem otevřel oči, klečela s překříženýma rukama na naší hradbě a vyhlížela do ranní krajiny. Nebylo vidět slunce, jenom mraky, které prodloužily ranní polosvit do denních hodin.
Když jsem se pohnul, otočila se. „Kyllane, co si myslíš o tomhle?“
Pohlédl jsem, kam ukazovala. Daleko od nás stála skupina stromů, zpod nichž vycházela záře, která sahala až k obloze. Nebyla to rudá záře ohně, ale zelenavé záření, které nemohlo pocházet z přirozených příčin.
„Je naprosto ustálené, ani nemizí, ani nepřibývá.“
„Možná, že to je něco jako signální oheň?“
„To je možné. Ale k jakému účelu? Nepamatuji se, že bych ho viděla minulou noc. Snažila jsem se naslouchat, ale nic jsem nezaslechla.“
Věděl jsem, že se nesnažila vnímat sluchem, ale svým vizionářsky trénovaným vnitřním smyslem.
„Kaththeo-“
Otočila se a pohlédla na mě.
„Tato země může být plná pastí, jako byla ta, do které jsem upadl. Třeba existuje dobrý důvod pro to, aby byla lidem naší krve uzavřena.“
„To všechno je pravda. Ale přišlo mi to, jako by nás sem zavedla příčina, která stojí mimo naši vůli. Kromě oněch smrtelným morem zachvácených míst jako bylo to, které jsi nalezl, je tahle země čistá a vlídná. Rozhlédni se. Dokonce i přes věčný příkrov mraků - nepřijde ti, že je ti ta krajina blízká?“

Měla pravdu. Pociťoval jsem v sobě zvláštní touhu procházet těmi pradávnými, zarostlými poli, touhu zabořit ruce hluboko do zeminy. Toužil jsem setřást tíži helmice a drátěné košile, radostně se rozběhnout, svobodný a ničím nezatížený, běžet s větrem v zádech a se svěží půdou pod nohama. Tak jsem se necítil již od dob mládí, kdy jsem byl jako malý chlapec podroben Otkellově disciplíně.
Kaththea přikývla. „Vidíš? Můžeš se od toho všeho odvrátit jen kvůli tomu, že tato země byla postižena jakousi chorobou? Můžeme se přece vyvarovat míst, v nichž sídlí zlo a vytěžit to nejlepší z těch dobrých. Vím, že takové byliny, jaké jsem sbírala minulé noci, nemohou růst v místech, která jsou zcela ovládnuta silami Temna."
„Jakkoli krásná může země být," pronesl Kemoc vstávaje, „muž potřebuje dvě věci - úkryt a zdroj potravy. Nevěřím, že právě toto bychom chtěli mít místo krovu či haly. A na čas se z nás musí stát lovci. Také bych se rád dověděl víc o našich sousedech."
S tím jsem souhlasil. Je vždy lepší vědět, že stín vykukující zpoza stromu je pouhý stín a ne nějaké nepříjemné překvapení.
Snědli jsme trochu masa a napili se trpké vinné šťávy a byli jsme připraveni vyrazit. Než jsme opustili kopec, Kaththea opět posbírala vybrané rostliny a zabalila je do cáru látky, odtrženého z lemu její róby, kterou si nyní zkrátila lehce pod kolena.
Záře, která byla kvůli mrakům stále viditelná jen slabě, nás lákala k sobě. Postupovali jsme opatrně a kryli se v lesním porostu. Kaththea nezaznamenala žádné podezřelé vůně a mlází kolem nás, které ožilo ptáky a divou zvěří, vyhlíželo také zcela normálně. Les, kterým jsme nyní kráčeli, nebyl příliš hustý a tak jsme po chvíli dorazili na konec. Opět jsme spatřili rozlehlé pláně, kterými protékala řeka. V jejích meandrech stála první opravdová stavba, kterou jsme našli na této straně hor. Znali jsme ji velice dobře - byla to jedna ze strážních věží, rozesetých po celém Estcarpu. Z polorozpadlých oken na třetím a čtvrtém podlaží vycházela trocha světla a ještě větší záře se linula z koruny věže, na které bylo přece jenom znát působení staletí, neboť jsme postřehli, že několik kamenů v ochozu chybí.
Jak jsem tak na stavbu hleděl, nepocítil jsem ani nejmenší touhu prozkoumat tu budovu zblízka. Věž nás sice neuvítala zákeřným úderem zla, jak tomu bylo v případě oné kruhové kamenné sítě, do jejíž tenat jsem upadl, ale vládlo zde jakési napětí. Jako by bylo vývěsním štítem, který varoval příchozí, aby se nepřibližovali víc, než je nutné. Cokoli zde pobývalo, nemuselo být nezbytně nepřítelem, ale také jsme nemohli očekávat nadšené uvítání. Jak jsem k tomuto závěru dospěl, to jsem ani v nejmenším netušil, ale Kemoc se mnou souhlasil.
Kaththea zaměřila na tu věž svůj vnitřní pátrací smysl, ale po chvíli potřásla hlavou. „Myslí dovnitř neproniknu a osobně bych se o to nepokoušela. Nechme zde dlít v pokoji, cokoli tam jen může být. Vždy existovaly síly, které nebyly vyloženě zlé nebo dobré - mohly stejně tak dobře léčit, jako zabíjet. Ale zahrávat si s nimi by mohlo být nebezpečné, lépe uděláme, když nebudeme rušit jejich spánek."
Nemohl jsem se zbavit nepříjemného pocitu, že jsme pozorováni něčím, co v této strážní věži hlídkuje. Domluvili jsme se, že vklouzneme zpět do lesa a pod jeho příkrovem se proplížíme k řece. Drželi jsme se daleko od místa, kde stála pilířová síť, a Kaththea pozorně větřila, zda k nám vítr nenese varování před číhajícím zlem.
Nepršelo, přesto nad námi visely temné mraky. Plížili jsme se podél toku řeky. Krajina, kterou jsme nyní procházeli, byla ještě více zalesněná a proto také temnější a ponuřejší. Najednou jsem zahlédl čerstvou stopu jednoho z těch těžkých ptáků, kteří nesvedou létat a v Estcarpu jsou považováni za výtečnou potravu. Protože tento druh patří k těm obzvláště plachým, chtěl jsem jej ulovit sám a slíbil jsem si, že se nenechám zlákat zvědavostí k nějakým nepředloženostem.
Odložil jsem zavazadla, polní láhev a dokonce i helmici, neboť řetízek k upevnění roušky vydával tichý cinkavý zvuk. Bylo mi jasné, že se tihle ptáci krmí divokým obilím, ale poblíž rostlo také vysoké rákosí, které mi slibovalo dostatečný úkryt. Nebylo mi ale dopřáno, abych se dostal ke kořisti. Náhle mě varoval pohyb v křovinách na druhém břehu řeky. Písek přinesený vysokou vodou se usadil na břehu a vytvořil zde menší vyvýšeninu. A v celé té změti křovin se rychle pohybovaly plíživé stíny - tmavé, hbité a tak rychlé, že jsem nerozpoznal, kdo se to tam vlastně skrývá. Ale rychlost, s kterou se přibližovali, a jejich množství mne muselo nutně varovat. Jako by vycítili moji nejistotu, blížili se stále rychleji a bylo jich čím dál víc. První z nich již skočili do vody a podlouhlými rypáky začali vyřezávat véčka do hladiny vodního proudu.
Jedině prudkost toku je trochu zdržela, neboť je to zaneslo poněkud níž. Věděl jsem, že tam někde přistanou. A oni nehonili ptáky, oni honili mne!
Nebezpečí - rychle na volné prostranství - na nejbližší pole.
Hned, jak jsem vyslal poplach, zvedl jsem se a utíkal k volnému prostoru. Ty bytosti měly výhodu v tom, jak rychle se dokázaly plížit a proto potřebovaly něco, co by je krylo. Na otevřeném prostranství se s nimi přece jen budu moci utkat.
Kemoc mi signalizoval, abych zabočil vpravo. Zpomalil jsem, otočil se a ustupoval pozpátku, abych nemohl být napaden zezadu. Moje bezpečnostní opatření nebyla zrovna špatná, což se prokázalo, když první lovci z černé smečky vystřelili z křovin a vběhli mezi mohutné kořeny padlého stromu.
Běžel jsem mezi keři, které mi sahaly až k ramenům. To rozhodně nebyla nejvhodnější krajina, kde bych chtěl být pronásledován. Téměř všude byla místa vhodná pro zákeřný přepad. Zvířata! Možná, že jsem byl dosud v šoku ze zážitku s kamennou pavučinou. Měl jsem přece schopnost ovládat zvířata - proč bych to tedy nezkusil? Pokusně jsem vyslal myšlenku k útočníkům, skrčeným za kořeny stromu.
Žádná zvířata - žádná normální zvířata! Co tedy? Krvavá zběsilost zabíjení, trhání a žravosti - šílenství, které nemělo se zvířaty nic společného, zuřivost v nejsyrovější podobě kombinovaná s bezmeznou úskočností. Neměl jsem možnost komunikace, mohl jsem se jen stáhnout a pociťovat strach, který myslící bytost pozná, když nahlédne do zmatených hlubin naprosté psychické nevyrovnanosti! Opět jsem se dopustil chyby, protože myšlenkový kontakt je popudil ještě víc, znásobil jejich zabijácké touhy. A bylo jich příliš, příliš mnoho -
Chtělo se mi rozběhnout a proskočit keři, které mne nyní věznily a umožňovaly jim napadnout mne, stáhnout k zemi a

ubít jen pro potěchu. Přinutil jsem se ustupovat pomalu, s šipkovou pistolí připravenou k výstřelu. Vyhlížel jsem, kdy se mi některý z těch plíživců přiblíží na dostřel.
Keře byly stále nižší a řidší… konečně jsem stanul na širém prostranství. Kousek ode mne stáli Kemoc a Kaththea a oba mířili ke středu volného prostoru. Ale ta smečka je nám v patách… Jak jen zvládneme postavit se jim všem najednou?
Horlivě jsem se snažil doběhnout k ostatním, ale zakopl jsem a upadl. Zaslechl jsem Kaththein výkřik a rychle se vleže obrátil. Spatřil jsem, jak ke mně sprintují temní tvorové. Běželi tiše, ne jako psi, kteří při lovu štěkají ze všech sil, a ten mlčenlivý útok jen umocnil jejich zlověstné dravčí vzezření.
Měli krátké nohy, což jim ale nijak nebránilo v rychlém běhu, kůži hladkou, tělo pružné a plné sil. Hlavy měli zploštělé, špičaté čenichy skrývaly nažloutlé tesáky, které se dobře vyjímaly proti černé kůži. Oči byly jako zárodky rudého ohně.
Neměl jsem čas, abych vstal, a tak jsem vypálil vleže. Vůdce smečky se zhroutil na zem a divoce chňapal po šipce, která se mu zabodla do ramene. Ani teď, i když tato bytost zuřila bolestí, nevydala ani hlásku. Nicméně to, co se přihodilo vůdci, trochu zbrzdilo zbytek smečky. Stáhli se zpět do úkrytu, nechali zraněného ležet; svíjel se a jeho pohyby postupně slábly.
Běžel jsem ke Kaththee a Kemocovi.
Kemoc mne čekal s připravenou pistolí. „Lovci," řekl. „Odkud se tu vzali?"
„Přeplavali řeku," vyhrkl jsem. „Nikdy předtím jsem nic takového -"
„Opravdu?" Kaththea si pevně tiskla svazek bylin k hrudi, jako by v těch vadnoucích lístcích, květech a stoncích nacházela štít k ochraně proti všemu nebezpečí. „Jsou to rastiové."
„Rastiové?" Jak si někdo může spojovat hlodavce velikého nejvýše jako prostředníček vaší ruky s těmito tři stopy vysokými šílenými lovci? Přesto, když jsem si odmyslel velikost, postřehl jsem jistou podobu. Možná, že ne přímo rastiové, ale některý podobný druh narostlý do gigantických proporcí a s ještě větší zuřivostí, než jakou oplýval jejich skrčkovitý pobratřenec. Konečně jsem věděl, kdo proti nám stojí; to mne zbavilo trochy strachu, který mi dosud koloval žilami.
„A rastiové se hned tak kořisti nevzdají," připomněl Kemoc. „Viděli jste někdy, jak zabíjejí drůbež na horském statku?"
Jednou jsem byl takové podívané přítomen a proto mne zamrazilo. Obklíčili - ano, teď nás začali obkličovat, právě tak jako kdysi obklíčili k smrti odsouzenou drůbež.
Stále víc a víc se jich hrnulo z lesa ven, tiskli se břichy k zemi a vypadali víc jako hadi než jako teplokrevná kožešinová zvěř.
Kemocovi jsem nemusel nic říkat - už po nich střílel. Tři černé obrysy se vzepjaly ve vzduchu, klesly k zemi a začaly do ní zuřivě zarývat drápy.
Ale pistole může střílet jen tak dlouho, dokud je nabitá. Na jak dlouho nám vystačí omezená zásoba šipek? Měli jsme sice meče, ale čekat, až se rastiové dostanou na dosah zbraně by znamenalo přiblížit se velmi rychle neodvratnému konci.
„Nemohu nic dělat - Síly nad nimi nemají žádnou moc!" Kaththein hlas pronikavě zazněl nad bitevní vřavou. „Nemají nic, na co bych mohla působit!"
„Tohle na ně určitě zapůsobí!" znovu jsem vypálil. Snažil jsem se zvolit nejjistější cíl. Ale i příroda stála proti nám. Temnota mraků se přeměnila v noc a najednou vypukla bouře. Déšť se na nás valil s intenzitou, která hrozila, že nás rozdrtí. Nicméně nepřítel neustoupil.
„Počkejte - pohleďte tam!"
Kvůli Kemocovu výkřiku jsem minul. Vztekle jsem na něj zavrčel - tak, jak to umí snad jen sněžná kočka, když jí někdo překazí skok po kořisti. Pak jsem uviděl, co se k nám blížilo. Kůň - alespoň v té temnotě to vypadalo jako kůň - pádil tryskem k nám. A na hřbetě mu seděl jezdec. Postava se dostala mezi nás a smečku. Pak mne oslepil záblesk pronikavého bílého světla. Vypadalo to, jako by jezdec přizval na pomoc blesky, a ty mu měly posloužit jako ohnivý bič, kterým sešlehal zemi, kde se plazily hordy útočníků.
Třikrát ten bič dopadl na zem, záře nás pokaždé oslepila. Pak jsem matně zahlédl jezdce, jak odjíždí a mizí v lesích, zatímco se ze země, kam dopadla jeho prazvláštní zbraň, zdvihala oblaka kouře a páry. Nic se ani nepohnulo.
Beze slova jsme s Kemocem popadli Kaththeu a prchali pryč, pryč z toho místa, pryč z deštivé záplavy. Skryli jsme se pod stromem a přikrčili se k sobě, jako bychom znovu byli jedinou osobou.
Slyšel jsem, jak mi Kaththea šeptá.
„To - to bylo zrozeno ze Sil - aby konalo dobro, ne zlo. Ale nenavázalo to se mnou kontakt!" Byla podrážděná a poněkud uražená.
„Poslyšte -" prsty se dotkla nás obou „- něco jsem si zapamatovala. Tekoucí voda - povede-li se nám najít místo uprostřed tekoucí vody a posvětit je, pak jsme v bezpečí."
„Ale rastiové řeku přeplavou," zaprotestoval jsem.
„To je pravda. Ale nebyli jsme uprostřed tekoucí vody na svěceném místě. Musíme takové nalézt."
Vůbec se mi nechtělo vracet se k řece, protože veškeré zlo, se kterým jsme se doposud střetli, bylo tak či onak s vodním tokem svázáno. Snad by bylo lepší pokusit se sledovat toho rytíře -
„Pojďte!" Kaththea nás naléhavě pobídla k návratu na nekryté prostranství, přímo doprostřed zuřící bouře. „Něco vám povím, tahle tma spolu s větrem a deštěm může probudit i jiné věci - musíme si nalézt bezpečné místo."
Nepřesvědčilo mne to, ale také jsem věděl, že žádný z mých protiargumentů by ani v nejmenším nebrala vážně. Také Kemoc mlčel. Pokračovali jsme dál, vichr s námi cloumal právě tak mocně, jako když jezdec udeřil bleskem do země. Místo, kde se to stalo, bylo nyní spálené a sežehlé. Přinejmenším jsem přesvědčil Kaththeu, abychom zamířili směrem, kudy jezdec zmizel.

Krajina zde nebyla tak zalesněná. Pomyslel jsem si, že jsme snad narazili na nějakou stezku či pěšinu, protože se nám šlo snadněji. Cesta nás dovedla k řece. Kaththea mohla prohlásit, že vše věděla dopředu, protože přímo proti nám uprostřed deštěm živené a stoupající vody stála skála. Na jednom konci se navršily nánosy a ve středu čněla vyvýšenina, která tvořila přirozenou strážní věž.
„Uděláme dobře, když se tam přebrodíme co nejdříve, než voda stoupne ještě víc," navrhl Kemoc.
Jestli to svedeme nebo ne, zatíženi celým naším nákladem, jsem si nebyl jist. Kaththea nás předstihla a již se brodila mělčinou. Byla už po pás hluboko a bojovala s proudem vší silou, když jsme ji dostihli. Skutečnost, že jsme do vody vstoupili trochu nad ostrůvkem, nám pomohla, neboť proud nás zahnal přímo k ostrůvku a byli jsme jen o něco málo mokřejší, než když jsme procházeli bouří.
Příroda zde vytvořila pevnůstku příhodnou k obraně, s kamenitým ubytovacím prostorem a hlídkovou věžičkou. Letmý pohled nás přesvědčil, že jsme se vyškrábali na břeh na jediném vhodném místě. Všude jinde skály neskýtaly žádnou oporu pro výstup z vody a ze zpěněné hladiny místy vykukovaly vrcholky útesů. Kdyby na nás zaútočili rastiové, museli bychom bránit jen velice úzký prostor, takže by nás nemohli obklíčit.
„Toto je čistá země, nedotčená žádným zlem," prohlásila Kaththea. „Nyní ji posvětím." Ze svazku rostlin vyňala stonek čáryzmaru, rozdrtila jej v dlani, přiložila ruku k ústům a střídavě přes bylinu vydechovala a zaříkávala. Nakonec poklekla a bylinnou drť důkladně rozestřela po kamenité cestě, po které jsme vyšli nahoru. Nakonec se k nám vrátila a znaveně, jako po hodinách namáhavé práce, se opřela o skálu.
Zuřivost bouře neměla dlouhého trvání, i když řeka i nadále bičovala naše útočiště. Poryvy větru se postupně utišily a i mrholení nakonec ustalo.
Hlavou se mi honily myšlenky na našeho zachránce. Kaththea prohlásila, že neznámý používal Sil ve jménu dobra, dost možná, že naprosto stejným způsobem jako ona. Neodpověděl sice na její výzvu ke komunikaci, ale to ještě neznamenalo, že by byl naším nepřítelem. Skutečnost, že nás zachránil, hovořila jednoznačně o dobrých úmyslech.
Doposud jsme nenarazili na stopy jiných obyvatel. Pokud ovšem mezi ně nepočítáme onu hrůzu v síti a to, co mohlo sídlit ve věži.
Pohled na jezdce byl zastřen šerem a bouří, jistý jsem si byl jedině tím, že vypadal jako člověk, že koně ovládal s přehledem a že dobře věděl, jak se vypořádat s rastii. Jinak jsem o něm nic ani netušil.
Myšlenka na koně byla druhou věcí, kterou jsem se musel zabývat. Od doby, kdy mi byly čtyři roky a já nasedl na svého prvního ponyho, jsem nikdy nešel pěšky, pokud to nebylo nutné. Když jsme Torgiany zanechali na druhé straně hor, prostoupil mne pocit lítosti. Jestliže někde v této zemi byli koně, tak čím dříve je získáme, tím lépe! Pojedeme-li na koních, nemusíme se obávat rastiů.
Zítra se musíme vypravit na lov ve stopách našeho osvoboditele a dovědět se, kdo vlastně obývá tuto divočinu…
Podívej! Buď tiše -
Dva příkazy, jeden v rychlém sledu za druhým tak, jak bylo u Kemoce obvyklé.
Nad vířícím proudem řeky kroužil pták, snášel se k vodě a hned se zase vznášel do výše. Jak se k nám blížil, křídla se mu třpytila. Dosud nikdy jsem nic tak krásného nespatřil.
Jídlo…
Kemocova slova mi připomněla, že mám hlad. Vody jsme měli dost, ale k jídlu vůbec nic - vak s kamzicím masem byl ztracen v boji s rastii. Pokud si nechytíme nějakou rybu, budeme dnes v noci hladovět. Pták byl dostatečně velký, aby nám poskytl hubené jídlo. Pokud jej ale zastřelíme dříve, než bude přímo nad námi, řeka jej odplaví.
Bratr vytáhl šipkovou pistoli, ale Kaththea mu ji vzápětí srazila.
„Ne!" vykřikla.
Pták se přiblížil, zhoupl se ve vzduchu, usadil se na skalách našeho útočiště a pokradmu k nám začal postupovat.
Třpyt křídel byl zblízka ještě zřetelnější, bílé peří obklopoval zářivý lesk. Zobák a nohy měl jasně červené, oči široké a temné. Zastavil se a složil křídla, sedl si a díval se na nás, jako by očekával, co podnikneme. Pomyšlení, že bychom se jím mohli nasytit, mne v tu chvíli přešlo.
Kaththea jej studovala právě tak důkladně, jak se zdálo, že on sleduje nás. Zvedla paži a hodila po našem návštěvníkovi pomuchlaný lístek. Dlouhý krk se natáhl, bystré oči zkoumaly dar.
Třpyt peří se ještě zjasnil. Sestra důrazně pronesla jakási slova a tleskla dlaněmi. Před námi se zamihotal mlžný opar, který se po chvíli rozptýlil. Pták byl pryč - to, co sedělo na skále, bylo i nadále opeřené, ale nebyl to pták.
Kapitola 9
„Flannan!" zašeptal jsem. Nechtěl jsem uvěřit, že nemám oči zmateny nějakým čarodějnickým kouskem.
Nemusel to být onen nadzemský tvor popisovaný v legendách, ale rozhodně to nebyl pták a v něčem se vzdáleně podobal člověku.
Nohy měl i nadále červené, zakončené pařáty, ale přece jen to nebyly ptačí nohy, tělo získalo tvar lidského trupu, pod zpola roztaženými křídly bylo vidět paže zakončené droboučkými dlaněmi. Krk zůstával dlouhý a ohebný, ale hlava přijala tvar lidské tváře, i když zobák byl stále na svém místě. Bílá třpytivá křídla jej zcela zahalovala - až na nohy a paže. Rychle pomrkával a vztahoval drobné paže ke Kaththee, jako by se chtěl chránit před možným úderem.
Flannan, tvor zrozený k létání… V paměti se mi vybavily stovky příběhů, matně jsem si v tu chvíli uvědomil, jak prospěšné nám nyní je, že jsme v dětství rádi naslouchali legendám. Flannané byli přátelé člověka, ale jejich přátelství bylo nestálé, neboť rychle ztráceli zájem o jakoukoli záležitost, nedovedli se soustředit a měli sklony zanechat jistého počínání ještě dříve, než bylo vše zdárně ukončeno. Hrdinové mnoha příběhů dospěli k hořkému konci jen proto, že se na Flannana spolehli více, než byla jeho touha pomoci. Nicméně nikdy neuzavřel spojenectví s temnými silami.
Kaththea si začala tiše prozpěvovat píseň podobnou ptačím trylkům. Flannan k nám začal pokradmu přistupovat, natahoval přitom dlouhý krk. Pak otevřel zobák a zatrylkoval cosi v odpověď. Sestra se zamračila a byla chvíli zticha,

než odpověděla. A když tak učinila, byla přerušena trylkem vyšších tónů. Ticho a pak zazněl delší zpěv, ve kterém se nedala utajit netrpělivost.
„Odpovídá," pravila Kaththea, „na vzývání Sil, které sdílíme, ale jeho odpovědi nerozumím. A také nevěřím, že by měnil tvar těla o své vlastní vůli."
„Byl vyslán, aby nás špehoval?" chtěl vědět Kemoc.
„Možná."
„Tak by nás mohl dovést k tomu, kdo jej vyslal!" Stále jsem musel myslet na jezdce.
Kaththea se zasmála. „Jenom bude-li sám chtít nebo pokud ti narostou křídla a ty se budeš moci vznést do vzduchu v jeho stopách."
Ze svazku bylin vyňala čáryzmar a držela jej na dlani tak, aby Flannan květinu viděl. Tázavě se díval střídavě na Kaththeu a na povadlou bylinu v její dlani. Sestra se přestala mračit.
„Přinejmenším do této chvíle legendy nelžou. Není to posel žádné z temných sil. Takže -" Znovu začala prozpěvovat, tentokrát pomalu a oddělovala jednotlivé tóny.
Flannan napřímil hlavu, tak jako to ptáci dělají. Když zatrylkoval v odpověď, byl i jeho zpěv pomalejší, takže jsem rozeznal jednotlivé tóny. Jednou nebo dvakrát Kaththea přikývla, jako by zachytila něco, čemu rozuměla.
„Byl vyslán, aby nás sledoval. V této zemi se střetává dobro se zlem a nádrže zla mohou čas od času přetéci. Říká nám, abychom ustoupili, abychom se vrátili, odkud jsme přišli."
„Kdo ho poslal?" zeptal jsem se bez obalu.
Kaththea cosi zatrylkovala. Flannanův dlouhý krk se prohnul, podíval se na mne, ale z jeho pohledu jsem nevyčetl vůbec nic, ani nejmenší stopu zájmu. Neodpovídal. Kaththea zopakovala dotaz trochu ostřeji. Když bylo stále ticho, načrtla prstem do vzduchu nějaký symbol.
Jeho reakce nás přímo vyděsila. Ozval se vřískot a lidské rysy z Flannanovy podoby zmizely. Roztáhl křídla a vzlétl, třikrát oblétl ostrov proti směru hodinových ručiček a při každém okruhu hlasitě vykřikl. Kaththee zazářily oči a ruce se jí rozpohybovaly v sérii rychlých gest, doprovázených slovy v jazyce čarodějek. Pták ztratil jistotu letu a znovu zavřískal, poté vystřelil jako šipka severním směrem.
„Tohle - tohle jim nevyjde!" vyhrkla Kaththea. „Nemusím mít složenu přísahu čarodějek, ale mám k dispozici více Sil, než by trojitý kruh vykroužený někým takovým mohl omezit!"
„O co se to snažil?"
„Trocha primitivní magie." Sestra se pohrdavě usmála. „Obkroužil nás trojitým kruhem, aby nás k tomuto místu připoutal. Jestli je to to nejlepší, co svedou, pak je zdoláme na všech frontách."
„Odletěl na sever, mohl se tedy vracet k tomu, kdo jej vyslal?" Kemoc vyřkl mou otázku nahlas.
„Souhlasím. Patří k povaze Flannana, že se nedokáže dlouho soustředit na úkol. Skutečnost, že jsem jej přemohla, ho mohla v panice poslat, odkud přišel."
„Na severu tedy leží to, co hledáme."
„Na sever odjel také onen jezdec," dodal jsem.
„Cesta na sever ale vede kolem pavučinové sítě, kolem tiché věže a dost možná, že tam narazíme ještě na další pasti. Musí přece přijít čas, kdy se dozvíme, co se tu děje…" Hlasem jí projelo váhání, které k ní obrátilo naši pozornost. Kaththea hleděla, jako již několikrát předtím, do svých dlaní, jako by z nich četla budoucnost, která pro nás nebyla příliš skvělá.
„Být někým jen napůl není jednoduché," pokračovala. „To jsme vždy věděli. Nesložila jsem přísahu a nikdy nenosila drahokam čarodějek. Ale kromě těchto dvou věcí jsem čarodějka. A ještě jeden krok jsem nepodstoupila, krok, který je zakázán těm, kdo nejsou vázáni přísahou. Ale nyní nám může posloužit, dost možná, že nás může i zachránit."
„Ne!" Kemoc na rozdíl ode mne věděl, co zamýšlela. Uchopil ji za bradu, aby si mohli pohlédnout zpříma do očí. „Ne!" opakoval s důrazností bojového pokřiku.
„Půjdeme tedy i nadále vstříc skrytému nebezpečí, když můžeme být takto chráněni a bezpečně provedeni?" zeptala se.
„A ty bys udělala tuto věc, i když víš, jaké nebezpečí v sobě skrývá? Nemáme čas na žádné pošetilosti, Kaththeo. Vzpomeň si, kolik čarodějek podstoupilo tento osudový krok? A když tak učinily, muselo se jim dostat nejvyšší pomoci Sil. A také -"
„A také, a také, a také!" skočila mu do řeči. „Nevěř všemu, co slyšíš, Kemoci. Je přirozené, že čarodějky vytvářejí záhady, aby jim ti, kteří postrádají jejich talent, záviděli. Je pravda, že jen málo čarodějek sáhlo po takové formě pomoci, ale v Estcarpu pro to nebyl žádný důvod. Co by tam také chtěly zkoumat? Svou zemi znají více než důkladně. Znají ji takovou, jaká byla po nesčetné roky. Celá staletí se neodvážily do krajin neznámých natolik, že by musely mít vyslance. Byli to naši otec a matka, ne čarodějky, kdo se vydal bojovat proti Kolderu. A tehdy také Kolder ovládl Gorm. Zde ale není žádná neznámá síla, všechny nám jsou alespoň částečně povědomé. I když mohou být v něčem přeměněny a znetvořeny. Nemůžeme si přivolat žádnou lepší pomoc -"
„O čem to mluví?" dožadoval jsem se na Kemocovi vysvětlení.
„O zrození ducha Důvěrníka," odpověděl. Tvář měl strnulou jako oné noci, kdy jsme Kaththeu unesli z Místa Moudrosti.
„Důvěrník?" Netušil jsem, o čem to mluví. Kdo to byl Důvěrník?
Kaththea uchopila Kemoce za zápěstí a zbavila se jeho sevření. Nepodívala se na mne, hleděla stále na něj, jako by jej chtěla ovládnout vůlí natolik, že by nemohl vzdorovat její touze.
„Musím pro nás vytvořit pomocníka, Kyllane. Takového, který prozkoumá zemi ne tak, jak ji vidíme a vnímáme my, ale bude se moci vrátit do minulosti a zjistit, co se zde seběhlo a také, co můžeme nyní udělat pro naši bezpečnost."
„A jak to udělá?" vybuchl prudce Kemoc. „Tak jako žena dává život dítěti, tak i ona chce vytvořit nového tvora, který

bude zrozen z její mysli, nikoli z jejího těla! To je smrtelně nebezpečné!“
„Každé zrození v sobě skrývá nebezpečí.“ Kaththein tichý hlas byl v naprostém kontrastu ke Kemocově zuřivosti, přesto byl důraznější. „A navíc, budete-li oba ochotni, budu se moci spolehnout nejen na sebe. Nikdy předtím nebyli v Estcarpu tři nám podobní, není tomu tak? Můžeme přece spojit síly, když to je nutné. Když se nyní sjednotíme a vy svou vůli připojíte k mé, nebude risk několikanásobně menší? Sama bych se o to nepokoušela, na to vám přísahám při všem, co mi je svaté. Tuto cestu zvolím, pouze když se ke mně dobrovolně přidáte.“
„Myslíš si opravdu, že je to nutné?“
„Je to jako volba mezi chůzí kolem jámy poslepu, jako to bylo, když jsem šplhala přes hory, a chůzí s jasným zrakem. Zárodky nebezpečí, které zde dlí, byly zasety v minulosti. Časem zlo zesílilo a také získalo nové formy. Pokud ale vykopeme ona semena a pochopíme, proč byla zaseta, můžeme se také lépe chránit proti plodům z nich vzešlých.“
„Já jsem proti!“
Kemoc byl neoblomný.
„Kemoci…“ Kaththea dosud neuvolnila sevření jeho paží a nyní pohladila tu zmrzačenou se ztuhlými prsty. „Řekl jsi 'jsem proti' když jsi šel do boje, kde se ti přihodilo toto?“
„To bylo něco jiného! Byl jsem muž, válečník - moje síla stála proti síle těch druhých -“
„Proč mne nepovažuješ za sobě rovnou?“ opáčila. „Možná, že se v mých bitvách nebojuje meči a šipkovými pistolemi, ale byla jsem po šest let podrobována stejně drsnému výcviku jako mnozí válečníci. Stála jsem tváří v tvář takovým protivníkům, jaké si ty možná ani nedokážeš představit. Netrpím přehnanou sebedůvěrou a netvrdím, že to zvládnu sama - vím, že to není pravda. Žádám tě, abys v tomto boji stál po mém boku, což pro tebe bude jistě snazší, než stát opodál a dívat se, jak někdo jiný riskuje.“
Nepovolil sice sevření rtů, ale také nic neřekl a já jsem věděl, že prosadila svou. Možná, že jsem nebojoval na jeho straně, protože jsem neznal nebezpečí, do kterého se Kaththea pouští, ale dost možná, že jsem jí prostě důvěřoval. Ve chvílích, jako byla tato, z ní přestala být mladá dívka, místo toho se přioděla rouchem autority, pod kterým věk nic neznamenal, a byla prostě naším starším partnerem.
„Kdy?“ Kemoc se vzdal jedním slovem.
„Proč ne zde a v tuto chvíli? Nejprve se ale musíme najíst a napít. Tělesná síla je důležitý základ síly duševní.“
„S pitím nebude problém, ale jídlo…“ Kemocova tvář se mírně rozjasnila, jako by v této základní potřebě spatřoval důvod pro neuskutečnění celé záležitosti.
„Kyllan je zajistí.“ Znovu na mne ani nepohlédla, ale já věděl, co musím udělat. Nikdy předtím jsem to nezkoušel, i když u Torgianů k tomu moc nechybělo.
Kdokoli má sebemenší schopnost použití Sil, ten také ví, že na její použití se vztahují určité meze. Svévolně je porušit, aby tím člověk získal prospěch, nutně muselo vyústit v trest. Nikdy od chvíle, kdy jsem se dověděl o své schopnosti kontrolovat mysl zvířat, jsem tento svůj talent nepoužil k tomu, abych si usnadnil lov. Ani Torgiany jsem neposlal vstříc nebezpečí, když jsem je vyslal z našeho tábora. Několikrát jsem odvedl divou zvěř z lidské stopy. Ale poslat zvíře na smrt, to byla jedna ze zakázaných věcí.
Přesně to jsem ale musel udělat, aby Kaththea mohla vykonat své dobro. Tiše jsem převzal veškerou odpovědnost za tento čin, obávaje se, že by hněv Sil mohl dopadnout na mou sestru. Pak jsem se vydal hledat a přilákat potravu, kterou musíme získat.
Ryby a plazi mají mysl natolik odlišnou od lidské, že nemohou být povoláni k nějaké činnosti - až na některé hady, kterým může být přikázáno, aby se stáhli. Ale savce přivábit mohu. Kamzíci mohou přeplavat řeku… Vytvořil jsem si tak přesný obraz kamzíka, jaký jen dokáže vytvořit paměť ve spojení s představivostí. S obrazem v mysli jsem začal hledat kontakt. Nikdy předtím jsem nic podobného nezkoušel, vždy jsem vysílal myšlenky jen k těm zvířatům, která jsem měl přímo na dohled nebo o nichž jsem věděl, že jsou nablízku. Takovéto hledání ne konkrétního zvířete, ale pouze jednoho z jeho druhu, může selhat.
Ale nebylo tomu tak. Má kroužící myšlenka vešla v kontakt - ihned jsem zvířeti vnukl svou vůli, abych je mohl co nejdříve kontrolovat. Za chvíli jsem uviděl na břehu stát mladého kamzíka. Přivedl jsem jej do vody stejnou cestou, jakou jsme použili my, když jsme se brodili na ostrůvek.
Zakázal jsem Kemocovi použít zbraň. Skolení oběti musí být cele můj úkol, žádná vina nesmí padnout na bedra ostatním. Čekal jsem, až se ke mně přiblíží - zvíře, které jsem přinutil plavat smrti vstříc. Jediné, čím jsem mu mohl ulehčit, byla rychlá a bezbolestná smrt.
Kaththea zblízka přihlížela, když jsem z vody vyzdvihl kořist. Mou mysl ovládly starosti a tak jsem se jí musel zeptat: „Nezmenší tento čin nějakým způsobem naši schopnost využívat Sil?“
Odmítavě potřásla hlavou, ale oči jí zakryl stín. „Nyní potřebujeme především doplnit fyzické síly, Kyllane. Ale přesto… uvalil jsi na sebe určité břemeno. Jak velkou cenu však zaplatíš, to si nyní netroufám odhadnout.“
Mé schopnosti se asi zmenší, pomyslel jsem si a zapsal si do mysli, že se na ně v krizi nesmím spoléhat, dokud nezjistím, jaká je míra zmenšení mého talentu. Ani jsem nepomyslel na to, že nejsme v Estcarpu a že pravidla, která platí pro čarodějné síly v mé domovině, nemusí fungovat v této zemi, kde se Síly ubírají odlišnými směry.
Z naplavenin jsme zapálili oheň a snažili se překonat hlad alespoň do té doby, než se oheň dostatečně rozhoří.
„Blíží se noc.“ Kemoc vložil do ohně rožeň s masem. „Nemohli bychom počkat do úsvitu? Naše moc je mocí světla. Vyzývání Sil v nepravý čas by mohlo přivolat mocnosti Temnot.“
„Toto naše konání, je-li počato při západu slunce, je dobře počato. Je-li Důvěrník vypuštěn uprostřed noci, může se dostat i do těch nejodlehlejších míst. Ne vždy proti sobě světlo a tma stojí v naprosté opozici,“ odpověděla Kaththea.
„Nyní dobře poslouchejte, neboť jak jednou začneme, nebudu mít možnost vám nic sdělit, tím méně cokoli vysvětlit. Podáme si ruce, ale musíme také propojit mysli. Nenechte se vyrušit ničím, co mé tělo může provádět, zejména nesmíte

přerušit spojení. A ať již se přihodí cokoli, zůstaňte se mnou!“
To jsme ani nemuseli slibovat. Měl jsem o ni právě takový strach jako před chvílí Kemoc. Byla přece tak mladá; navzdory čarodějnickému umění. A ačkoli si byla velice jistá, přece jen mohla přecenit síly, tak jako by je přecenil mladý válečník, který ještě za sebou nemá svůj první boj.
Mraky, které nad námi visely po celý den, se se západem slunce zdvihly a sestra nás shromáždila kolem sebe tak, abychom byli tvářemi obráceni k nádherným beránkům na obloze a viděli pohoří, přes které jsme přišli do této tajemné země. Propojili jsme ruce a vzápětí i mysli.
Pro mne to byl obdobný zážitek jako tehdy, když nás matka využila k hledání otce. Nejprve jsem ztratil veškerou svou identitu, ale věděl jsem, že se tomu pocitu nesmím vzpírat, i když byl v protikladu k mým vžitým instinktům sebezáchovy. A poté mnou prostoupil jakýsi pohyb vpřed a vzad, dovnitř a zase ven… jako bychom společně tkali… co vlastně?
Nevím, jak dlouho to celé trvalo, ale náhle jsem procitl a ruce se mi divoce třásly. Kaththea lapala po dechu, sténala, tělo se jí otřásalo v křečích. Volnou rukou jsem ji uchopil za rameno a snažil se ji uklidnit. Zaslechl jsem Kemocův výkřik, když mi přispěchal na pomoc.
Kaththeou otřásaly prudké návaly bolesti, v pravidelných intervalech se svíjela a my měli co dělat, abychom dodrželi slib a nepřerušili spojení. Aby vše bylo ještě obtížnější, tak jsem se cítil stále vyčerpanější a musel jsem se nutit i k sebemenšímu pohybu.
Oči měla zavřené. Pomyslel jsem si, že mysl má nyní někde naprosto jinde a pouze tělo zde zůstalo, aby vykonalo její vůli. Záře pohasínajícího ohně jí lehce osvětlovala tvář a tak jsme mohli zblízka sledovat celé její utrpení.
Konec bolesti nastal společně s posledním ostrým výkřikem a křečovitým prohnutím těla. Z hrudi jí cosi vytrysklo - snad plamen? Velký asi jako má dlaň zůstal vzpřímeně stát a ostře zářil. Mírně se prohýbal; asi tak, jako se prohýbá plamen svíčky pod náporem větříku. Kaththea se znovu otřásla a otevřela oči, aby spatřila, co přivedla na svět. Tvar plamene se změnil, narostly mu světelné perutě a mezi nimi zůstalo tělo štíhlé jako proutek. Kaththea povzdechla a pak slabě zašeptala:
„Není podobný -“
„Vstoupily snad do něj zlé síly?“ zpozorněl Kemoc.
„Ne. Jen tvar je trochu jiný. To, co je přítomno v této zemi, přiložilo ruku k dílu. Na vnější podobě ale nezáleží. Nyní -“
Podepřeli jsme ji a ona se sklonila k okřídlenému tělu. Promluvila k němu podobně jako k Flannanovi. V myslích jsme vnímali význam oněch neznámých slov. Několikrát po sobě zopakovala svému potomkovi, který byl víc než jen dítě, starobylé zaříkání, kterým ho přiměla k poslušnému splnění zadaného úkolu.
Jak k němu promlouvala, prohýbal se sem a tam, jako by její slova byla vítr, který jím cloumá. Když skončila, zůstal stát zpříma a v klidu. Poslední rozkaz vydala s rychlostí střely:
„Jdi!“
Pak nás opustil a my zůstali sedět potmě. Kaththea uvolnila ruce z našeho sevření a přitiskla si je k tělu, jako by se snažila utišit bolest.
Přiložil jsem do ohně. Plamen se rozhořel a já znovu spatřil její tvář, zestárlou a znavenou, s výrazem utrpení, jaké jsem často nalézal ve tvářích těžce raněných. Kemoc ji přitáhl k sobě; hlavou mu spočinula na rameni. Kemocovi se leskly tváře a nebylo to jen potem z námahy, kterou jsme prošli, když jsme se snažili poskytnout Kaththee dostatečnou energii.
Pomalu zvedla paži a dotkla se jeho tváře. „Je po všem a my jsme si opět vedli velice dobře, mí bratři! Naše děcko nyní pátrá v čase a prostoru, neomezováno ani jedním z nich, a to, nač přijde, nám bude jen k užitku. Tím jsem si jistá. Ale teď se již uložme ke spánku…“
Kaththea usnula, Kemoc také. Byl jsem unavený, ale přesto mnou procházel jakýsi nepokoj. Obavy o Kaththeu to nebyly - její těžká chvíle již přešla a právě tehdy byla nejzranitelnější. Obavy z útoku? To snad ani ne - tuto noc jsme spočinuli na bezpečné půdě. Mé vlastní provinění? Snad. Ale tím jsem nechtěl znepokojovat ostatní. Až přijde čas, budu asi muset zaplatit za svůj čin, ale v tuto chvíli bylo lepší pustit to z hlavy.
Ulehl jsem na lože, zavřel oči a pokoušel se přivolat spánek. Po nějaké chvíli jsem se ale probral, neboť jsem byl probuzen důvěrným zvukem, který se rozlehl tichou nocí. Nedaleko mne zaržál kůň!
Kapitola 10
Slyšel jsem zvuk kopyt; dusala po rašelině. A viděl jsem či snad neviděl záblesk světla na vzdálenějším břehu řeky, ze kterého na nás před nedávném zaútočili…? Myšlenky jsem měl ale plně zaujaty koňmi a tím, co by pro nás mohl jejich objev znamenat. V nitru mi narůstalo odhodlání, že s rozbřeskem vstanu a půjdu prozkoumat okolní krajinu…
Toto rozhodnutí utišilo nepokoj, kterého jsem se nemohl zbavit, a konečně jsem usnul. Zvuky pomalu utichaly, hlas řeky mi konejšil napjaté nervy.
Poslední jsem ulehl ke spánku, ale první se probudil. Oheň již dávno vyhasl a ráno bylo chladné, od řeky se plížila vlhkost, aby se nás dotkla lezavými prsty. Vzal jsem zbytek vyschlého dřeva, které jsme nashromáždili, a zažehl nový plamen. A jak jsem tak klečel a zapaloval oheň, tak jsem jej uviděl, jak přichází k vodě pít.
Torgiani byli nejlepším plemenem Estcarpu, ale rozhodně to nebyli žádní krasavci. Srst se jim nikdy neleskla, bez ohledu na péči, kterou jste jim poskytovali, a také nebyli příliš mohutní. Ale zde, zvedaje urousanou hlavu z vodního přívalu, stál kůň, o jakém člověk může snít celý život a přece jej nikdy nemusí spatřit jinde než právě ve snech.
Mohutné tělo, štíhlé nohy, klenutá šíje, černá srst zářící jako skvěle nablýskané ostří meče, hříva a ocas, které se vlnily jako vlasy panenské krásky -
Jakmile jsem na toho hřebce pohlédl; zatoužil jsem po něm tak mocně, že jsem to nemohl vydržet. Se vztyčenou hlavou na mne hleděl z protějšího břehu řeky. Neměl ze mě vůbec strach, byl jen trochu zvědavý, ale nebál se. Vypadal dost

divoce a já si pomyslel, že takový tvor ani nikdy neuvažoval o tom, že by svou vůli sklonil před vůlí někoho jiného. Delší dobu si mne prohlížel. Pomalu jsem se blížil k zužujícímu se konci ostrůvku. Jako naprosto neškodného mne pustil z mysli, znovu se napil a postoupil trochu víc do řeky, jako by si chtěl vychutnat dotek proudící vody. Jak jsem se tak díval na jeho krásu a vznešenou svobodymyslnost, byl jsem zcela ztracen.
Bez rozmyslu jsem mu zkusil ovládnout myšlenky, přimět jej, aby na mne počkal. Zdvihl hlavu, odfrkl a ustoupil krok nebo dva ke břehu, odkud přišel. Byl zvědavý, ale také opatrný. Pak jsem se v jeho mysli dobral k mlhavé vzpomínce na jezdce, který jej kdysi sedlal…
Na břehu se zastavil a hleděl na mne. Odložil jsem helmu, drátěnou košili i zbraně a vrhl se do proudu. Plaval jsem k němu a on se na mne stále díval, netrpělivě podupával, pohazoval hlavou, takže se mu hedvábná hříva vlnila, a pošvihával ocasem.
Očekává můj příchod! Úspěch mne rozradostnil - už je můj! Obavy ze ztráty mého talentu byly zbytečné, dosud nikdy jsem nebyl schopen ovládnout zvíře tak rychle. S koněm, jako je tento, mi patří svět! Na celém světě neexistovalo toho rána nic kromě toho hřebce a mne -
Vyškrábal jsem se na břeh, nechávaje bez povšimnutí mokré oblečení a chlad větru - jediné, co mne zajímalo, bylo to nádherné, skvělé zvíře. Čekalo… čekalo na mne! Sklonil majestátní hlavu, vložil nozdry do mé nastavené dlaně. Pak mi dovolil, abych jej hladil po hřbetě. Získal jsem jej tak dokonale do své moci, jako bych se řídil pradávným učením, které doporučuje, abych hřebci podal ovesnou placku s medem, po tři dny přikládanou k mé kůži a nakonec navlhčenou mými slinami. Mezi námi se vytvořilo nezlomitelné pouto. O tom jsem vůbec nepochyboval, a proto jsem si dovolil vyskočit na něj jen tak bez sedla - a on to strpěl. Vykročil a mne ovládlo nadšení nad jeho silou a rovnoměrným krokem. Nikdy předtím jsem nejel na koni, který by vyzařoval takovou sílu, důstojnost, krásu a autoritu. Ten pocit byl mocnější než nejopojnější z vín, která člověk může ochutnat. Tento tvor byl král, jako božstvo vzešlé z raných mlh dávno zapomenutých dob.
Za námi plynula řeka, před námi se rozprostíral rozlehlý svět. Jen my dva, osamocení a svobodní. Odněkud z nitra se mi vynořila nejasná otázka. Jen my dva? - odjedeme pryč od řeky?! Ale za tím bylo ještě něco nevysloveného, něco důležitého. To mocné tělo pode mnou se napnulo a přešlo do trysku. Zaťal jsem prsty hluboko do vlající hřívy, která mi šlehala do tváře, a znovu se mne zmocnilo nadšení, jak jsme tak pádili přes širé pláně.
Slunce již vyšlo, ale hřebec pokračoval v úprku, jako by snad ani nevěděl, co je únava. Věřil jsem, že let nezastaví po celé hodiny. Ale mé nadšení s přibývajícími paprsky denního světla bledlo. Řeka… ohlédl jsem se - jen nezřetelná čára v dáli za námi napovídala, že se tam někde nachází řeka. Řeka a na ní…
Najednou jsem si to uvědomil. Kaththea! Kemoc! Jak se tohle vlastně mohlo stát? Zpět - musím se přece vrátit. I bez otěží bych jej měl pouhou myšlenkou přinutit, aby se vrátil, odkud jsme vyjeli. Vyslal jsem příkaz -
Bez odezvy. Pádil dál a dál, pryč od řeky, vstříc neznámu. Zkusil jsem to znovu, tentokrát silněji, protože mne znepokojení ihned vyburcovalo z klidu. Nic. Ani nezpomalil, ani se neotočil. Pokusil jsem se jej tedy ovládnout zcela, jako jsem to udělal s Torgiany a kamzíkem, kterého jsem nasměroval na poslední cestu.
Připadalo mi, jako bych se nemohl dostat dál než k jakési slupce, pod kterou se skrývalo něco zcela odlišného od toho, co bylo k vidění na povrchu. Pokud by někdo onu schránku příliš nepokoušel, tak zůstal jen u ní a dál nepokročil. Když se však na ni udeřilo ze všech sil, tak jste mohli proniknout k tomu, co leželo pod ní. V tom okamžiku jsem poznal pravdu. Jestliže tvor, na kterém jsem nyní jel, přijal vnější formu koně, pak ve skutečnosti byl někým zcela jiným. Kým, to jsem netušil, jediné, čím jsem si byl jist bylo, že je naprosto odlišný ode všeho, co jsem doposud znal.
Poznal jsem, že mám stejnou šanci ovládat tohoto tvora vůlí, jako kdybych chtěl zachytit povodeň do dlaní. Neovládl jsem totiž volně pobíhajícího koně. Místo toho jsem byl polapen do těch nejzáludnějších tenat, která mohou být nastražena na zpola očarovaného muže, protože od chvíle, kdy jsem toho koně spatřil, jsem vpravdě nebyl nikým jiným. Možná, že bych z něj mohl zkusit seskočit, ačkoli jeho rychlost, nyní jistě větší než jakákoli, kterou by mohl běžet obyčejný kůň, by mi mohla přivodit zranění, možná i smrt. Proč mne takhle odvlekl, za jakým účelem? Zuřivě jsem se pokoušel proniknout pod koňskou část jeho mysli. Nalezl jsem tam silné odhodlání donutit mne, k čemu bude potřeba. Měl jsem být uvězněn a pak dopraven - kam a ke komu?
Situaci, ve které jsem se ocitl, jsem si zavinil vlastní hloupostí. Ale nebezpečí může ohrozit nejen mne, co když mohou být skrze mne polapeni i Kemoc a Kaththea? Očarování, které mne ovládlo od chvíle, kdy jsem uviděl 'svého' hřebce, rychle vyprchávalo, zlomené šokem a obavami.
Mohou mne použít jako nástroj k ovládnutí sourozenců. Oni - ale kdo jsou oni? Kdo byli vládci této země a co s námi zamýšleli? Toho, že síla, která mne zajala, nám nebude chtít nijak prospět, jsem si byl velice dobře vědom. Byla to jen další ze součástí zla, které si mne chtělo vzít v kamenné síti. A tentokrát jsem si nemohl přivolat pomoc, neboť by se to mohlo obrátit proti těm, kterým jsem nepřál nic špatného.
Planina, po které jsme se hnali, konečně dospěla ke konci. Temná linie lesa se vyhoupla ze země proti nám, alespoň to tak vypadalo, neboť jsme měli značnou rychlost. Přede mnou stály podivně vybledlé stromy, místo zelené barvy zde převládal podivný našedlý odstín, kmeny a větve měly úplně šedé, jako by z nich byl pomalu vysáván všechen život. A z tohoto sešlého lesa vycházely výpary starobylého zla, které přetrvávalo v zápachu.
Lesem vedla cesta a zvuk kopyt mého hřebce se na ní rozléhal, jako by byla z ocele. Neběželi jsme přímo, ale spíše jsme cestu křižovali. Touha seskočit mne dávno přešla, protože jsem věřil, že kdo se dotkne té vybělené země, na toho čeká něco horšího než je jen obvyklá smrt.
Hřebec se řítil dál a dál. Ani jsem mu již nezkoušel pronikat do myšlenek, snažil jsem se hospodařit se silami, neboť jsem doufal, možná marně, že nastane chvíle, kdy budu moci beze zbytku využít svých schopností v posledním úsilí po osvobození. Zkusil jsem si vybudovat vlastní slupku, která by navenek vyzařovala zoufalství, takže bytost, která mne zajala, by uvěřila, že jsem se jí bezvýhradně odevzdal.

Vždy jsem se více spoléhal na sílu paží než na duševní schopnosti a tak jsem jen nesnadno přivykal této nové formě válečnictví. Ale některé muže strach nažhaví a rozpálí, neochromí je ani neoslabí, a stejné je to i se mnou. Musel jsem krotit zlobu, aby nyní nepropukla v plné síle, ale aby se to stalo ve chvíli, kdy budu mít alespoň minimální šanci.
Projeli jsme lesem, ale stále se drželi na cestě. Nyní před námi stálo město, věže, zdi… Nebylo to ale město života, alespoň ne podle toho, jak jsem život chápal já. Pociťoval jsem auru chladu, naprostou negaci života takového, jak jej vnímám já. Jak jsem tak pohlížel na ty zašedlé zdi, tak jsem si uvědomil, že kdybych byl zrozen mezi nimi, tak by navždy přestal existovat Kyllan Tregarth takový, jaký je teď.
Neovládla mne jen má vrozená nechuť ke smrti, ale i připomínka těch, které jsem zradil, když jsem se nechal tak snadno omámit. Musím se o něco pokusit - teď!
Prudce jsem udeřil skrze mizející schránku do mysli té věci, která mne zajala. Děj se má vůle, žádný obrat, abych se spasil, chtěl jsem pouze odvrátit konec, který pro mne byl přichystán. Mám-li zemřít, bude to smrt, kterou si sám zvolím.
Asi jsem svou roli hrál docela dobře, neboť se mi podařilo oklamat tu věc, která mi chystala trpký konec; anebo to nemělo žádné zkušenosti s lidmi, jako jsem já. Muselo to trochu polevit v ostražitosti, protože se mi částečně povedlo to, co jsem zamýšlel. Rovnoměrný krok zakolísal a hřebcův běh se odklonil od cesty. Nutil jsem jej k poslušnosti, ale už jsem cítil, jak se proti mně vzmáhá odpor té neznámé síly. Pak mne zasáhl drtivý záblesk hněvu a já měl pocit, že vnímám a rozumím výkřikům nenávisti, které se ke mně řinuly ze zdí zleva. To nebylo tak špatné, protože pokud bude po mém, tak si budu moci zvolit -
A také jsem pocítil únavu oné letité síly, která, rozzuřená mým odporem, byla ochotná zříci se pěšáka, který mohl mít větší cenu zaživa.
Hřebec se znovu lehce rozběhl a já si byl jistý, že mne nese vstříc smrti. Ale nikdo neumírá dobrovolně a já se nechtěl zbavit poslední šance k boji. Najednou se jako blesk z čistého nebe přede mne snesl pták. Peří mu zářilo známým leskem - Flannan! Snad dokonce ten samý, který nás navštívil na ostrůvku? Jaký má úkol?
Náhle Flannan prudce vyrazil, hřebec se začal otáčet a i když nepolevil v tempu, stačil ještě vyrazit zuřivé zaržání.
Znovu a znovu se před nás Flannan snášel, aby měnil dráhu koně, až jsme nakonec mířili na sever, pryč z města, po zemi, která se šplhala k lesu na výšinách. Byl sice sevřený a temný, ale v jeho barvách převládala zeleň a nebylo v něm ani stopy po sešlé zlobě onoho druhého lesa.
Jakmile navedl koně do správného směru, letěl Flannan za námi a pozorně sledoval, co se pod ním děje. V duši mi vzklíčila jiskřička naděje, slabý ohýnek, který by byl odfouknut do ztracena i sebemenším dechem. Flannan určitě stál na straně dobra, nebo byl alespoň jeho spojencem, a protivil se oné druhé síle, ovládající tuto zemi. Tak se mi alespoň zčásti dostalo pomoci někoho, kdo mi byl nakloněn příznivě.
V nouzi, v níž jsem se nacházel, jsem neváhal použít duševní formy komunikace ke spojení se sourozenci. Nikdy jsem ale nebyl školen v čarodějnickém umění, a tak jsem neměl velkou šanci na úspěch. Také jsem se obával, že bych mohl ohrozit ty, o kterých jsem věřil, že jsou zatím v bezpečí. Vyslal jsem k nim jen jednu krátkou zprávu, potom jsem se uzavřel do myšlenek a dumal, co pro sebe mohu udělat.
Hnali jsme se k poničené půdě, která sice nebyla tak rozbitá a narušená jako západní hory, ale i tak měla tvář značně zvrásněnou hlubokými stržemi a rozeklanými skalisky. V žádném případě nešlo o zemi, po níž by se dalo jet v plném trysku. Chtěl jsem proniknout do hřebcovy psychiky, ale jediné, co jsem v jeho hlavě nalezl, byl příkaz běžet dál a dál, příkaz, který jsem nemohl ničím přebít.
Konec přišel, když jsme se dostali na vrchol jednoho z pahorků. Cesta se ještě víc zúžila - úplné nic mezi skalní stěnou a hlubokou propastí. Tím končily moje naděje, neboť Flannan se opět střemhlav snesl jako šipka k nám, hřebec se vzepjal, skočil a my padali -
Snad každý se někdy během života zamyslí nad podstatou smrti. Dokud jsme mladí, tak to ještě není tak časté, ale jako válečník jsem si začal být vědom, že smrt se může ukrývat v každém meči, proti kterému se postavím. A tak se člověk nemůže jen tak jednoduše zbavit myšlenek na to, co se s ním stane, až mu protivníkův meč otevře tu poslední bránu ze všech.
Někteří věří, že za touto branou vejdeme do dalšího světa, kde odčiníme zločiny a budeme odměněni za dobré skutky, které jsme během pozemského bytí vykonali. Další věří ve věčný spánek a nicotu absolutního zapomnění.
Ale nikdy jsem si nemyslel, že tam na člověka číhá nezměrná bolest, bolest, která vyplní celý okolní svět. Protože jsem cítil jedině bolest - v zoufalství výkřiků, ve kterém jsem ztratil tělo a nezůstalo mi nic než spalující oheň. Po chvíli ten pocit přešel a já věděl, že jsem znovu přítomen v těle, které se stalo otopem plápolajícím plamenům.
Později, to už jsem i viděl… nade mnou se rozprostírala obloha, modrá obloha, pravá klenba života. Zlomená větev nedaleko vystavovala na odiv čerstvě roztřepený konec. Jinak ale přetrvávající bolest kolem mne vytvářela neprostupný krunýř a zastírala mi skutečnost v její opravdové podstatě.
Bolest - a z ní se nesměle klubala myšlenka, nejasný pocit, že tohle ještě není milostiplný konec a že mne ještě čeká život, který nebude nic než utrpení. Zavřel jsem oči a přál si vším, co ještě nepohltila narůstající bolest, aby smrt přišla rychle.
Po chvíli ovšem bolest trochu polevila a já znovu otevřel oči, doufaje, že konec se doopravdy blíží. Věděl jsem totiž, že tomu tak někdy bývá, že agónie skončí krátce předtím, než se muž odebere na poslední cestu. Na větvi jsem uviděl sedět ptáka. Nebyl to Flannan, ale opravdový pták s nádhernými modrozelenými křídly. Pohlédl na mne, pak zvedl hlavu a jasně, zvučně vykřikl. Začal jsem přemítat, zda takový překrásný pták může být jedním z požíračů mršin, příbuzný těch černých proklatců mrchožroutů, kteří paběrkují na bitevních polích.
Bolest ani nadále neodcházela, ale cítil jsem, že mezi mnou a jí je jakýsi mrak, který vše zahaluje. Zkusil jsem pohnout hlavou, ale jak svaly, tak nervy mi vypověděly poslušnost. Obloha, větev a pták: v tento kruh se smrskl celý můj svět. Ale obloha byla skvostně modrá, pták přenádherný a bolest se postupně zmenšovala…

Jak jsem před chvílí zaslechl ptačí pokřik, tak teď jsem vnímal jiný zvuk. Podkovy! Hřebec! Ale teď už mě nemohlo nic očarovat tak mocně, abych mu nasedl na hřbet, na to byly mé zážitky příliš živé. Dunění kopyt doznělo. Zaslechl jsem nový zvuk… Ale na tom mi nezáleželo, nezáleželo na ničem, kromě toho, že se bolest zmenšovala.
Pohlédl jsem zpříma do tváře, která vstoupila mezi mne a větev.
Jak mám popsat sen, když všechna slova jsou jen neobratnými příměry? Existují vůbec bytosti utkané z mlhy a mraků, které nemají nic společného s drsnou matérií nás lidí? Zjevení, které sestoupilo z brány, která se mi právě otevírá…?
Bolest, ostrá a naléhavá, mně opět začala sužovat. Vykřikl jsem a uslyšel, jak se mi ten výkřik mocně rozléhá v uších.
Vzápětí jsem na čele ucítil chladivý dotek a ten postavil ochrannou clonu mezi mne a krvavě rudou vidinu agónie.
Zalapal jsem po dechu a propadl se zpět do temnoty.
Nadlouho jsem si ale neoddechl, neboť po chvíli jsem opět přišel k vědomí. Tentokrát přede mnou nestála ani větev, ani pták, dokonce ani tvář onoho přízraku. Jediné, co se nijak nezměnilo, byla modrá klenba oblohy nade mnou. Bolest se mne stále držela jako klíště. Její zášlehy jako bleskurychlé šipky mi kmitaly tělem vždy, když mnou pohnul někdo, kdo chtěl mé tělo podrobit dalším útrapám.
Do očí mi vhrkly slzy. Prosil jsem mučitele o slitování, on ale nevěnoval mému třesoucímu se hlasu sebemenší pozornost.
Někdo mi podepřel hlavu a já se přinutil otevřít oči, abych pohlédl do tváře neznámého tyrana.
Možná, že všepronikající bolest zapříčinila, že obraz, který se mi naskytl, byl rozmazaný a nezřetelný. Ležel jsem tu jen tak a má mysl raději ani nechtěla zachytit to, co jsem zahlédl z vlastního těla - zpřelámané kosti byly asi to nejmenší. Ale mnohé již zakrýval nános červeného bahna a i na zbytek těla mi byla nanášena vrstva stejného materiálu.
Pro člověka v mém stavu nebylo snadné prohlédnout si pořádně ty, kdo na mně pracovali. Přinejmenším dva byli zvířecího rodu, přinášeli bahno v předních pařátech a sklepávali je na hromadu přes mé zlámané údy. Tělo dalšího pokrývala šupinatá pokožka, která se na světle jiskřivě leskla. Ale ten čtvrtý, který na mne s nejvyšší možnou péčí pokládal první vrstvu…
Přízrak? Právě tak jako se leskla Flannanova křídla, tak se i linie jejího těla vlnila a proměňovala. Chvíli byla jen stín, vzápětí zase hmotné tělo. Bylo-li to způsobeno mým zdravotním stavem nebo byl-li to u ní zcela přirozený jev, to jsem nevěděl. Ale tušil jsem, že mi chce pomoci a ne uškodit.
Všichni pracovali rychle a obratně, zakrývali mne - trosku s rozervaným tělem a přelámanými kostmi. Pracovali ne jako ti, kteří pohřbívají tělo, z něhož odchází duše, ale jako ti, kterým záleží na důležitém úkolu.
Nikdo z nich mi ale nepohlédl do očí, ani jeden nedal najevo, že vědí, že vnímám, co se mnou činí. Po čase mne to začalo znepokojovat, protože jsem nevěděl, zda to, co vidím, se opravdu děje anebo je to všechno jen čirá, bolestí způsobená halucinace.
To trvalo do chvíle, než velitelka té zvláštní společnosti navršila poslední vrstvu bahna, uhladila ji a konečně mi pohlédla do očí. Byli jsme u sebe velice blízko; přesto jsem si stále nebyl jist její skutečnou podobou. Rysy se jí stále přelévaly a měnily - jednou měla tmavé vlasy, tvář se ustálila v jediné podobě, oči temné - a hned vzápětí jí vlasy zesvětlaly, oči i rysy obličeje se proměnily. Vypadalo to, jako by v jedné ženě bylo spojeno mnoho tváří a ona je mohla střídat podle vlastní vůle nebo představ přihlížejících. Bylo to tak zvláštní a matoucí, že jsem musel zavřít oči.
Ucítil jsem chladivý dotek na tváři a sílící tlak prstů na čele. Slyšel jsem klidné prozpěvování, které bylo v něčem podobné zaklínání mé sestry, a přece bylo jiné, podobné ptačímu zpěvu, jenž jednou stoupal do výšek a vzápětí klesal. Z jejího doteku na mne přecházel pocit uklidnění a stavěl bariéru mezi mé tělo a bolest, která byla stále vzdálenější.
Zpěv pokračoval, až mi přišlo, že neležím v bahně jen tak zbůhdarma, ale že proplouvám místy, která nejsou vázána k jednomu času a prostoru, neboť jsem věděl, že taková místa existují.
Potkal jsem v těch místech síly, které se zabývaly úkoly mně zcela nepochopitelnými. Ale že vše má svůj účel, to jsem věděl. Dvakrát jsem se vrátil do svého těla, otevřel oči a pohleděl do tváře, která byla pokaždé jiná. Jednou byla kolem nás noční tmavá obloha, podruhé jasně modrá klenba; pluly po ní bílé mráčky.
Pokaždé mne zpěv a dotek odeslaly zpět na ono druhé místo, místo nespoutané hranicemi našeho světa. Začal jsem tušit, že se neblížím k bránám smrti, které jsem vzýval ve chvílích agónie, ale že můj život bude mít nový začátek.
Potřetí jsem se probudil a byl jsem zcela sám. Mozek jsem měl čistější, než tomu kdy bylo od chvíle, kdy jsem spatřil u řeky onoho hřebce. Hlavu jsem měl stále podepřenou, takže jsem si mohl prohlédnout své tělo pokryté hlínou. Ta již byla ztvrdlá a spečená slunečním žárem. Na povrchu tu a tam běžela prasklinka. Ničí prsty mne ale nekonejšily a nikdo neprozpěvoval. To mě znepokojilo, nejdříve jen mírně, poté stále víc. Zkusil jsem pohnout hlavou, abych si lépe prohlédl místo, kde jsem ležel vlastně uvězněn v půdě.

Kapitola 11

Napravo ode mne stála prohnutá zeď a trochu dál po svahu v bazénu miskovitého tvaru poklidně bublalo bahno, totéž červené bahno, které ztuhlo i na mém těle. Pomalu jsem se podíval nalevo a znovu jsem uviděl zeď a dál za ní další bazén, jehož obsah byl mírně zpěněný. Kolem mě byl dostatek světla, ačkoli slunce zčásti zakrývaly mraky. Slyšel jsem tichý praskot bublin - vycházel z bazénu.
Teď jsem se ale soustředil na zcela jiný zvuk - naříkavé mňoukání, které v sobě tajilo takovou přemíru bolesti, že se mé vzpomínky, i když nyní ležely uschovány v milostivém mlžném oparu, okamžitě evokovaly. Na vrcholku svahu se cosi pohnulo a namáhavě se převalilo přes okraj. Věděl jsem, že ten tvor musí být vážně poraněný, neboť byl podivně zkroucený, jako by měl hrb, a sebemenší pohyb mu určitě způsoboval značnou bolest.
Sklouzl se po svahu a vyrazil prudký výkřik bolesti. Sněžný levhart! Nádhernou bílošedou kožešinu měl postříkánu krví. Na boku mu zela mokvající rána, tak hluboká, že jsem uvnitř viděl obnažené kosti. Přesto se levhart stále plazil kupředu. Vydával pronikavý nářek, oči upřené na nejbližší bazén. Z posledních sil se svalil do měkkého bahna, kterým si pomazal nejen zranění, ale téměř celé tělo. Pak již ležel v klidu, těžce oddechoval a díval se na mne, jazyk vyplazený.

Nevydal už ani hlásku.
Mohl jsem si myslet, že je po smrti, ale nepřestával ztěžka oddechovat. Ani trochu se nepohnul, jen tam tak ležel v bahenním bazénu, jako by byl v posledním tažení.
Rozhled po okolí jsem měl značně omezený. Ať už to, co mi podpíralo hlavu, bylo cokoli, nebylo to příliš vysoké. Ale na další bazény jsem viděl. V některých byly hromady bahna a v nich se léčili zranění, kteří se sem přivlekli.
Pak jsem si uvědomil, že moje bolest je pryč. Vůbec jsem netoužil zbavit se té hromady bahna, která mne svírala. Cítil jsem se velice dobře, odpočatý, tělem mi probíhal jakýsi pocit nepoznaného blaha.
Kolem mne bylo v bahně nespočet stop, některé dokonce ve vrstvách, které mne obklopovaly. Zkusil jsem se na ně podívat pozorněji. Byla snad pravdou a ne snem vzpomínka, že jsem zde ležel zraněný a dvě kožešinová zvířata a jedno s šupinatou pokožkou na mně pracovala pod vedením proměnlivého přízraku? Ale veškeré stopy po posledně jmenované zmizely; kromě otisku dlaně, jasně vyraženého na mé hrudi v oblasti srdce.
Štíhlé prsty, úzká dlaň - lidská dlaň, nebyla to ani zvířecí tlapa ani otisk hada. Zkusil jsem si vybavit přízrak, který byl hned jednou, hned další ženou ve zběsile proměnlivých zářivých tvarech.
Levhart ležel se zavřenýma očima, ale stále ještě dýchal. Kolem těla mu již bahno utvrdlo v ochranný krunýř. Jak dlouho vlastně - poprvé se mi vrátilo vnímání času. Kaththea - Kemoc! Kolik času uplynulo od chvíle, co jsem je opustil, zmámen oním pekelným lákadlem?
Malátnost mne rychle opustila; hned, jak jsem si uvědomil, že musím něco udělat. Pokusil jsem se pohnout. Ztuhlé bahno nepovolilo. Byl jsem uvězněný v materiálu tuhém jako kámen! Spokojenost se vytratila.
Nevím, proč mne nenapadlo hlasitě vykřiknout, ale místo toho jsem vyslal myšlenkový vzkaz, ne ale k těm, které jsem v očarovaném stavu mysli opustil, ale ke svému přeludu, k té, která možná byla vytvořena jen fantazií mé zmučené duše. Jaké máš se mnou úmysly?
Najednou se ke mně něco kvapně rozeběhlo. Tvor, celý zářící duhovými barvami, se mihl kolem bazénu a postavil se na zadní, aby mne mohl prozkoumat bystrýma očkama. Neznal jsem žádné takové zvíře z Estcarpu, ani v legendách se podobné nevyskytovalo. Ještěrka, a přece přede mnou stálo něco víc než jen pouhý zlatozelený plaz. Svým způsobem krasavec. Zastavil se u mých zakrytých nohou, pak přiskočil k hromadě, která mne věznila, a přeběhl mi k hlavě. Zde se opět zastavil a zkoumavě si mne prohlížel. Věděl jsem, že v jeho protáhlé šošolkovité hlavě musí být skryta určitá forma inteligence.
„Buď pozdraven, bratře válečníku.“ Ta slova ze mne vylétla bezděčně.
Zahvízdal mi v odpověď, podivný zvuk, který mu vyšel ze šupinatého hrdla. Pak zmizel stejně rychle jako se objevil, v okamžení z něj zbyl jen pouhý zelenavý záblesk; mířil k okraji vrcholku.
Kupodivu jeho náhlý příchod a odchod utišil mé rozladění ze současné situace. Ještěrka mi v žádném případě nechtěla ublížit a stejné to bylo i s těmi, kteří mne zde zanechali. To jsem usoudil z toho, že jsem se cítil velice příjemně a také z toho, o co se snažil sněžný levhart. Tohle bylo zázračné léčivé místo, kam se každé zraněné zvíře pokusí doplazit, když mu je nejhůř. Kdo mne tedy chtěl spasit? Ještěrka, kožešinová zvířata… přízrak… ano, zcela jistě přízrak!
I když jsem neuměl vyčenichat zlou magii tak, jako Kaththea, přesto jsem si byl jistý, že na tomto místě zlo nesídlí - toto byla oáza dobra. A já jsem byl naživu jenom díky tomu, že jsem byl předán jejímu zázračnému působení. Podle brnění kůže a vzrušeného svědění v zátylku, které jsem cítil trochu jako očekávání, když je rozkaz k pochodu již na cestě, jsem věděl, že něco visí ve vzduchu.
Několik ještěrek sjelo ze svahu, kůže se jim opět modrozeleně leskla, a za nimi trochu pomaleji sestoupila dvě kožešinová zvířata.
Úzké hlavy a huňaté ocasy mi připomínaly zvířata žijící v korunách stromů, ale tito byli mnohem větší než jejich estcarpští bratři.
Za touto předsunutou hlídkou přicházela pružnými, dlouhými kroky ona. Tmavé vlasy jí spadaly na ramena - ale byly opravdu tmavé? Neměly zrzavý odstín? Nebo snad byly světlé, plavé? Přišlo mi, že jsou vším, nač si vzpomenu. Na sobě měla modrozelený, dobře padnoucí kabátec, paže a nohy měla odhalené. Šat byl přepásán širokým pruhem z matného zlata posázeného modrozelenými drahokamy, který jí umožňoval volnost pohybu. Na obou štíhlých zápěstích cinkaly náramky zdobené týmiž drahokamy, na rameni nesla toulec šípů zdobených modrozeleným peřím a luk zlaté barvy.
Byl jsem si mnohem jistější jejím oblečením než podobou. I když jsem se soustředil na její tvář a proměnlivou korunu vlasů, nemohl jsem věřit tomu, co vidím, neboť mezi námi stále mohla stát mlhavá opona změn. Klekla si přede mne, ale mé nejasné pocity přetrvávaly.
„Kdo jsi?“ zeptal jsem se zpříma, neboť to, že jsem jí nemohl pořádně pohlédnout do tváře, mne dost dráždilo.
Překvapeně jsem naslouchal jejímu smíchu. Dotkla se mé tváře a čela a díky tomu se mi vidění projasnilo. Spatřil jsem její tvář - nebo jednu z jejích tváří - jasně a zřetelně.
Rysy Původní rasy si nemůžete nikdy splést: jemné kosti, vystouplá brada, malá ústa, široce posazené oči, klenuté obočí. To vše jsem nyní viděl, navíc v takové kráse, která dokáže muže kompletně ovládnout. Přesto byla něčím jiná, něčím, co ji odlišovalo od lidí, jak jsem je znal. Na tom ale nezáleželo ani v nejmenším.
Válečník pozná mnoho žen. Nebyl jsem jedním ze Sokolníků, abych se stranil jejich společnosti. Je ale pravda, že některé touhy nejsou příliš typické pro lidi Původní rasy. Možná, že příčinou byla starobylost jejich rodu a fakt, že čarodějnické schopnosti vložily klín mezi ženy a muže. Nikdy jsem nehleděl do tváře ženě, se kterou bych chtěl prožít víc než jen pomíjivé chvilky rozkoše, tak jako to dělají svobodní sulcarští plavci, kteří v těchto hrátkách nalézají zalíbení. Nebyla to ale pomíjivá touha, co se ve mně probudilo, když jsem jí hleděl do tváře. Toto bylo něco zcela jiného, vzrušení, které se stupňovalo od chvíle, kdy jsem vycítil, že přichází, byl to pocit, jaký jsem do té doby nepoznal.

Přestala se smát a opět na mne pohlédla střízlivě, její oči se setkaly s mými, ale vše bylo trochu jinak, než bych si přál.
„Spíše - kdo jsi ty?“ Dotaz byl rychlý, snad až příliš strohý.
„Kyllan z rodu Tregarthů, původem z Estcarpu,“ odvětil jsem formálně, jako bych ji vyzýval na souboj. Co se to dělo mezi námi? Nerozuměl jsem tomu. „A ty?“ Znovu jsem se zeptal a tentokrát jsem opravdu vyžadoval odpověď.
„Mám mnoho jmen, Kyllane z rodu Tregarthů, původem z Estcarpu.“ Vysmívala se mi, ale s tím jsem se nehodlal smířit.
„Sděl mi jedno, dvě nebo všechna.“
„Jsi odvážný,“ jemný výsměch pokračoval. „V mém vlastním čase a prostoru nejsem z těch, které by bylo lehké označit jménem.“
„Ani já tak nebudu činit lehce.“ Kde jsem se přiučil této hře slov, která pro mne byla novinkou?
Mlčela. Její prsty sebou trhly, jako by se chtěly zvednout z mého čela. Toho jsem se obával, bál jsem se, že se mi pohled na ni opět zamlží.
„Jsem Dahaun, a také Morquant, někteří mi říkají paní Zelených-“
„- tišin,“ doplnil jsem ji. Legenda - to snad ne. Byla přece živá, cítil jsem tlak v místech, kde se její tělo dotýkalo mého.
„Takže mne přece jen znáš, Kyllane z rodu Tregarthů.“
„Slyšel jsem staré legendy -“
„Legendy?“ Znovu se rozezněl její smích. „Legenda je pohádka, která může, ale nemusí obsahovat pravdivý základ. Žiji v tomto čase na tomto místě. Estcarp - a kde je vlastně Estcarp, odvážný válečníku, že znáš Dahaun jako legendu?“
„Na západě, za horami -“
Ucukla rukou, jako by ji ten dotek spaloval. Pohled se mi znovu zkroutil a rozvlnil.
„Změnil jsem se snad v netvora?“ zeptal jsem se do ticha, které se mezi námi rozprostřelo.
„Nevím - změnil ses?“ Její dlaň se vrátila a můj pohled se projasnil. „Ne, nezměnil - i když nevím, kdo vlastně jsi. To, Co Žije v Ústraní, tě chtělo pomocí Kepliana zajmout, ale nebyl jsi pozřen. Bojoval jsi způsobem, který mi není znám, cizinče. Myslím, že stojíš na straně Dobra, nikoli Zla. Přesto hory společně s tím, co leží za nimi, tvoří bariéru, kterou se mohou proplížit pouze síly zla - to alespoň říkají naše legendy. Proč jsi přišel, Kyllane z rodu Tregarthů, původem z Estcarpu?“
Neměl jsem důvod, abych se přetvařoval, mezi námi nechť stojí jen pravda v nejčistší podobě, jak ji mohu podat.
„Chci zde najít útulek.“
„A před čím utíkáš, cizinče? Co špatného jsi zanechal za sebou, že musíš prchat před zlobou blízkých?“
„Jediné, čím jsme se provinili, bylo, že nejsme jako ostatní -“
„Skutečně, nejsi sám, jste tři - a přesto jeden…“
Její slova probudila mou paměť. „Kaththea! Kemoc? Co…?“
„Co se jim přihodilo od chvíle, kdy jsi nasedl na Kepliana a tak ses bláhově odevzdal do rukou síle, které ses měl vzepřít? Zvolili si vlastní cestu, Kyllane. Tvá sestra udělala něco, co způsobilo této zemi značné potíže. My zde jen tak snadno nepřijmeme čarodějky za své, válečníku. V minulosti nám to jen uškodilo. Kdyby byla zkušenější, nevrhla by se tak horlivě do kouzel, která vyrušují síly temna a které by měly být ponechány v pokoji ve stínech, kde se zdržují. Doposud se nestřetla s nikým, komu se nemůže postavit vlastními zbraněmi a zbrojí. Ale to jí nevydrží dlouho - alespoň ne zde v Escoru.“
„Ale ty jsi jednou z Moudrých.“ Byl jsem si tím tak jistý, jako bych viděl drahokam čarodějek zavěšený na jejím hrdle a stejně jsem si byl jistý, že pochází z téže kolébky jako vládkyně Estcarpu.
„Jsou různé druhy zasvěcených, jak jsi již měl možnost poznat. Před dávnými časy se cesty zde v Escore štěpily a my, Zelení lidé, jsme se vydali různými stezkami. Některé z nich nás od sebe velmi vzdálily. Naučili jsme se také, jak zaručit rovnováhu mezi silami Dobra a Zla, takže nic nemohlo přivábit nové čarodějné síly. Kdo se o to pokusí, i kdyby stál na straně dobra, vyvolá změny a změny probudí síly, které spaly dlouhým spánkem, což bude ke škodě nás všech. Tak učinila tvá sestra - jako dítě, které bez rozmyslu udeří klacíkem do vodní hladiny a probudí netvora, který v pokoji odpočíval v hlubině. Přesto -“ sešpulila ústa, jako by se chystala k rozhodujícímu výroku, a tím ztratila většinu z toho, co nás odcizovalo a já v ní spatřil stejnou mladou dívku, jako byla Kaththea. „Přesto nijak nepopíráme její právo učinit to, co učinila; jediné, co jsme si přáli - kéž by tak byla bývala učinila někde jinde.“ Dahaun se opět usmála. „Ale teď se již věnujme naléhavějším věcem, Kyllane z rodu Tregarthů.“
Posunula ruce z mé hlavy ke spečené hlíně na mé hrudi. Uprostřed načrtla prstem jakousi linii, stejnou nakreslila i podél paží a nohou.
Tvorové, kteří ji doprovázeli, se pustili do práce a odstraňovali hlínu podél oněch linií. Pracovali s takovou rychlostí a pílí, že bylo jasné, že takový úkol neplní poprvé. Dahaun povstala a přešla ke sněžnému levhartovi, sklonila se, aby prozkoumala vysychající bahno a pohladila nebohé zvíře mezi očima a za ušima.
Její pomocníci pracovali hbitě, přesto jim chvíli trvalo, než mne ze ztvrdlé schránky vyprostili. Nakonec jsem ale přece jen mohl vstát z prohlubně, vytlačené mým tělem. Končetiny jsem měl opět vcelku, i když poznamenány jizvami téměř zhojených zranění, o kterých bych si dříve pomyslel, že je nelze přežít.
„Dostaneš-li se v tato místa, smrt na tebe nemůže,“ řekla Dahaun.
„A jak jsem se sem dostal já, paní?“
„Pomocí mnoha sil, kterým jsi nyní zavázán, válečníku.“
„Uznávám své závazky,“ odpověděl jsem obřadně. Moc jsem ale nad svou odpovědí neuvažoval, protože jsem si uvědomil, že tu stojím zcela obnažen a nevěděl jsem, budu-li muset takto zůstat i nadále.
„Přidám ti ještě jeden závazek.“ Pobavení se proměnilo v krátké trylkovité zasmání. „To, po čem toužíš, nalezneš zde.“
Zůstala stát u zraněné šelmy a pouze mi pokynula k okraji prohlubně. Půda zde byla měkká. Jak jsem tak šplhal vzhůru, proběhlo kolem mne několik ještěrek.

Tráva mi sahala pod kolena, měkká a zelená, a mezi dvěma skalisky jsem nalezl ranec téměř stejné barvy. Rozvázal jsem řemen, který jej poutal dohromady, a prohlédl si své nové oblečení. Vnější obal rance tvořil zelený plášť, uvnitř byly ostatní části oděvu, které zprvu vypadaly jako výtečně vytvarovaná pružná kůže, ale zjistil jsem, že jde o jakýsi mně neznámý materiál. Dostal jsem také krátké jezdecké kalhoty, kožené kamaše a boty s měkkou podrážkou. Oblékl jsem si krátký kabátec bez límečku, který jsem si zapnul kovovou přezkou posázenou zelenomodrými drahokamy, stejnými, jaké nosila Dahaun. Za opaskem jsem neměl meč, ale kovovou tyč dlouhou asi jako mé předloktí, která byla na prst silná. Byla-li to zbraň, pak taková, kterou jsem ještě neviděl. Šaty mi padly, jako by byly ušity přímo pro mne. Byly dostatečně volné, takže jsem se v nich cítil svobodněji než v estcarpské drátěné košili a koženém ošacení. Přesto jsem stále sahal po zbraních, které jsem neměl, po meči a šipkové pistoli, které byly tak dlouho mými věrnými společníky.
S pláštěm přes ruku jsem vyšplhal k vrcholku kopce. Uviděl jsem, že se pode mnou nachází plocha větší, než jsem očekával. Tucet nebo i víc bahnitých lázní byl nepravidelně rozmístěn po celé ploše a v nejednom ležel pacient - zvěř či ptáci.
Dahaun stále klečela a hladila levharta. Nyní ale pohlédla na mne, zamávala mi a po chvíli vstala a připojila se ke mně. Nepokrytě si mne prohlížela.
„Vypadáš jako opravdový Zelený muž, Kyllane z rodu Tregarthů.“
„Zelený muž?“
Nyní jsem viděl její rysy zcela jasně, i když jsem si i nadále nebyl jist barvou jejích vlasů a očí.
„Zelení lidé.“ Ukázala na plášť, který jsem měl přehozený přes ruku. „I když to, co budeš nosit, je pouze vnější kůže, nikoli jejich skutečné vzezření. Nicméně ti dobře poslouží.“ Přiložila si k ústům polozavřenou pěst, tak jako to má ve zvyku Kaththea při čarování, ale její hlas byl jasný, podobný vysokým tónům lesního rohu.
Zadunění kopyt mnou trhlo, ruka mi sjela ke zbraním - opět jsem zapomněl, že je nemám. Něco mi napovídalo, že tohle je jiný kůň než ten, který chtěl přispět k mé zkáze, přesto mi při zaslechnutí onoho zvuku naskočila husí kůže.
Vyjeli stejnou rychlostí, lehkým krokem, bok po boku z lesní zeleně. Byli bez sedel a ohlávek, ale to bylo také to jediné, čím byli podobni onomu hřebci. Nevypadali totiž vůbec jako opravdoví koně. Spíše by mohli být příbuzní kamzíků, ale i do jejich vzhledu měli daleko. Byli velcí asi jako normální koně, ale ocasy, které při pohybu drželi těsně při těle, se spíše podobaly jemně ochmýřeným chvostům. Neměli žádnou hřívu, jen jakousi čupřinu, načepýřenou na vrcholku hlavy mezi rohy velebně stočenými do červeně třpytivého oblouku. Byli hladce grošovaní, kůže měla krémový nádech. Přes veškerou podivnost vzezření se mi zalíbili.
Zastavili se před Dahaun, potřásli hlavami a prohlíželi si mne velkýma žlutýma očima. Stejně jako ještěrky i oni v sobě skrývali určitou formu inteligence.
„Shabra, Shabrina,“ seznámila nás Dahaun a pyšné hlavy se ke mně sklonily, potěšené, že byly představeny.
Z trávy vyběhla jedna z ještěrek a Dahaun se sklonila, aby ji zachytila. Ještěrka jí vyběhla po ruce na rameno a usadila se jí ve vlasech.
„Shabra tě ponese.“ Jeden z rohatců se ke mně přitočil. „Z tohoto koně nemusíš mít strach.“
„Donese mne k řece?“
„K těm, kteří po tobě pátrají,“ odpověděla nepřímo. „Štěstěna tě provázej.“
Nevím, proč jsem si myslel, že pojede se mnou a proč mne vyděsilo, když prohlásila, že tomu tak nebude. Tak náhlé rozloučení mi přišlo, jako když přetnete provaz, na kterém závisí vaše bezpečnost.
„Ty - ty nejedeš se mnou?“
Shlédla na mne ze sedla a obdařila mne jedním ze svých zkoumavých pohledů.
„Proč?“
Na to jsem neměl jinou odpověď než čistou pravdu.
„Nemohu se od tebe jen tak odtrhnout -“
„Tolik tě tíží tvůj závazek?“
„Je-li závazkem to, že ti vděčím za život, pak ano - ale je tu ještě něco víc. A i kdybych vůči tobě neměl žádný dluh, i tak bych sledoval tvé kroky.“
„To nezáleží jen na tvém přání.“
Přikývl jsem. „Nezáleží na mém přání, to mi nemusíš připomínat, paní. Nemáš ke mně žádný závazek - volba leží na tobě.“
Pohrávala si s pramenem vlasů, který byl tak dlouhý, ze částečně zakrýval i v opasku vsazené drahokamy.
„Pěkně řečeno.“ Něco ji pobavilo, ale já si nebyl moc jistý, zda nyní stojím o její smích. „Začínám si myslet, že když jsem potkala již jednoho utečence z Estcarpu, měla bych vidět i ty ostatní - tvou sestru, která možná vyvolala síly nebezpečné nám všem. Zvolím tedy tvou cestu… pro tentokrát. Hyjé!“ Vykřikla a její kůň odskočil.
Vyškrábal jsem se na Shabru a vší silou jsem se snažil udržet v sedle, což nebylo jednoduché, protože Shabra vyrazil, aby dohnal svého druha. Slunce prorazilo mraky, osvítilo nás a jakmile se dotklo paprsky Dahaun, její tmavé rysy se projasnily. Vlasy jí povlávaly ve větru a měly tu samou barvu jako zlato jejího opasku a náramků a ona sama vyzařovala mocnou sílu světla a života.

Kapitola 12

Proti nám se ploužil jakýsi tvor. Chvíli kulhal na třech nohou, přední packu zvednutou, chvíli kráčel po zadních. Dahaun zastavila a čekala, až se k ní ten tvor přiblíží. Zvedl úzkou hlavu a v úšklebku odkryl tesáky. Z koutků úst mu vytékaly zpěněné sliny, dopadaly mu na žíhanou kůži krku a ramen. Zvednutá přední pracka končila v krvavém chuchvalci rozdrceného masa.
Zavrčel na nás a snažil se Dahaun v dostatečné vzdálenosti kulhavě obejít. Když jsem dojel blíž, vlasy se mi naježily hrůzou. Tohle nebylo zvíře, ale ďábelská propletenina dvou tvorů - člověka a vlka.

„Příměří platí.“ Jeho hlas zněl jako kašlavé zavrčení. Zraněnou prackou udělal jakési pologesto.
„Platí,“ odpověděla Dahaun. „Zvláštní, Fikkolde, že zrovna ty hledáš zdejší oázu. Je snad už tak zle, že temnota musí hledat spásu ve světle?“
Znovu temně zavrčel, oči se mu zaleskly - krvavožluté důlky zla, které musí odvrhnout každý poctivý člověk.
„Přijde čas -“ vyprskl.
„Ano, přijde čas, Fikkolde, kdy změříme síly, ne v šarvátkách, ale v otevřené bitvě. Ale zdá se, že ty už máš bitvu za sebou a že ti příliš neprospěla.“
Krví podlité oči se stočily, jako by nemohly snést pohled na Dahauninu zlatistou krásu. Upnuly se na mne. Vrčení zesílilo. Fikkold stáhl ramena, jako by se chystal ke skoku, kterým by mne srazil k zemi. Sáhl jsem po ostří, které jsem u sebe neměl.
Dahaun ostře promluvila.
„Přísahal jsi na úmluvu. Chceš nyní přísahu porušit?“
Vlčí muž se zastavil. Červeným jazykem si olízl tlamu plnou tesáků.
„Spojila ses s nimi, Morquanto? To bude příjemná novinka pro Šedé síly a pro To, Co Žije v Ústraní. Ne, nemíním porušit úmluvu, ale zdá se, že tys překročila další ze zakázaných bariér. A jestli se chceš spojit s těmito nebožáky, pak ujížděj rychle, Zelená paní, protože potřebují všechnu pomoc, co jim můžeš poskytnout.“
Naposledy na mne zavrčel a konečně pokračoval dál, vrávoravě si to šněroval k léčivým bazénům, krví potřísněnou pracku si pevně tiskl k hrudi.
To, co naznačil o Kaththee a Kemocovi, o tom, že jsou v akutním nebezpečí, mne vylekalo a já vyrazil po cestě, kterou se k nám. přiblížil.
„Ne!“ Dahaun mne dostihla. „Ne! Nikdy nesleduj cestu vlkodlaka. Jet přímo po jeho stopě znamená vystavit se jeho zlovůli. Přejížděj ji takto…“
Rozjela se a křížem krážem přejížděla po krví označené stopě, kterou tu Fikkold zanechal. I když mi nebylo po chuti, že takovýmto manévrem ztrácíme čas, dělal jsem, jak mi nakázala.
„Mluvil pravdu?“ zeptal jsem se, když jsem ji dohnal.
„Ano, protože to byla pravda, která se Fikkoldovi zamlouvala.“ Zamračila se. „Jestli se cítili dostatečně silní, aby se v otevřeném boji postavili silám, které dokáže tvá sestra vyvolat, pak opravdu došlo k narušení rovnováhy a do pohybu se daly mocnosti, které již léta odpočívaly v klidu! Je čas dovědět se, kdo všechno se zapojí do boje…“
Přiložila ruku k ústům tak, jak to učinila, když přivolávala naše rohaté koně. Nebylo nic slyšet, jen v mé hlavě se rozléhal ostrý, bolestivý zvuk. Oba koně pozvedli hlavu a krátce tlumeně zaržáli.
Nebyl jsem ani moc překvapen, když se před námi zjevil Flannan ve své ptačí podobě. Poletoval kolem Dahaun, zatímco ona nepolevovala v nasazeném tempu. Po chvíli ke mně otočila zachmuřenou tvář.
„Fikkold mluvil pravdu, ale je to ještě horší, než jsem si myslela, Kyllane. Tví sourozenci byli polapeni v jednom, z Tichých míst a kolem nich byl položen trojný kruh, jehož sílu nemůže zlomit žádná čarodějka, ledaže by byla o hodně silnější než tvá sestra. Mohou tam být drženi, dokud jejich těla nezemřou - a možná, že i déle -“
Díval jsem se smrti v tvář a smířil se s tím, že každá rána mečem může být poslední. Ale u Kaththey a Kemoce jsem se s tím smířit nehodlal - ne, dokud jsem mohl dýchat, chodit, dokud jsem měl ruce, ve kterých bych mohl pozvednout zbraň anebo je použít holé. Nemluvil jsem o tom, ale co jsem se dověděl, mne naplnilo zuřivostí a odhodláním. A navíc jsem všechno zavinil já sám tím, jak jsem je jako hlupák opustil.
„Věděla jsem, jaké budou tvé pocity, ale budeš nyní potřebovat víc než jen tělesnou sílu, vůli a touhu. Kde máš zbraně?“
„Nějaké si najdu!“ procedil jsem mezi stisknutými zuby.
„Zde jednu máš.“ Dahaun ukázala na tyč zavěšenou na vypůjčeném opasku. „Jestli tě bude poslouchat, nevím. Byla vykována pro jinou ruku a mysl. Vyzkoušej ji. Je to bič, který v sobě skrývá mocnou sílu - švihni s ním.“
Vzpomněl jsem si na ohnivé výboje, kterými neznámý jezdec pobil… Sundal jsem bič z popruhu, abych jej použil tak, jak mi řekla.
Proti zemi vyšlehl ohnivý výboj, který ji spálil, až zčernala. Triumfálně jsem vykřikl. Dahaun se na mne přes spálený pruh země usmála.
„Zdá se, že si nejsme zas tak vzdálení, Kyllane z rodu Tregarthů, původem z Estcarpu. Nepojedeš tedy s holýma rukama, což je dobře, protože možná budeš ve svém boji osamocen. To zatím nevím jistě. Ale přivolat pomoc bude vyžadovat čas a ten nyní běží příliš rychle pro ty, kterým musíš pomoci. Bude také nutné přesvědčovat a to bys ty nesvedl. Rozlučme se nyní, válečníku. Sleduj krvavou stopu, abys mohl učinit to, co musíš. Já půjdu za svými úkoly.“
Rozjela se dřív, než jsem mohl cokoli poznamenat, její rohatec cválal takovou rychlostí, že by mu nestačil ani zdatný hřebec. Přede mnou stála vlkodlakova stopa, aby mne vedla.
Poslechl jsem Dahaun a křižoval tu stopu ve vytrvalém, rychlém tempu. Sestupovali jsme z výšin, do kterých mne kůň donesl, vzdalovali se od netknuté země. Neviděl jsem ovšem ani seschlý les, ani hrozivé město, pokud jím nebyla vzdálená našedlá skvrna po mé levé ruce. I dalším podobným místům se Shabra vyhýbal, někdy je zdaleka objížděl - skaliska, bezbarvou, skvrnitou vegetaci a podobné věci. Důvěřoval jsem jeho rozhodnutím, neboť bylo jasné, že v této zemi se usídlily síly, se kterými jsme my lidé odjakživa bojovali.
Shabra zpomalil. Žasl jsem, jak daleko se Fikkold dostal se svou otevřenou ranou. Hejno černých okřídlenců se vyrojilo z keřů a zakrslých stromů. Obkroužili nás a začali chraptivě krákat.
Šleh!
Varování - ale odkud přišlo? Pak jsem uviděl, jak Shabra otáčí hlavu, a pochopil, že varování přišlo od toho, kdo mne nese na hřbetě. Chopil jsem se zbraně. Záblesk světla šlehl vzhůru. Jedna z těch tmavých věcí udělala přemet a šla k

zemi. Zbytek se rozprchl, odletěl do dostatečné vzdálenosti, kde se předsunuté hlídky úskočně přeskupily a znovu se pokusily nás obkroužit. Zkusily to třikrát a pokaždé je šlehnutí rozehnalo a narušilo jejich formaci. Po posledním útoku odletěly kamsi dopředu, jako by se tam chtěly přichystat na přepad.
Stále jsme sjížděli do nížiny. Tráva zde byla tmavší a drsnější než nahoře v kopcích. Místy byla polámaná a zválená, jako by tu procházela armáda. Instinkt zvěda mne nutil k opatrnosti. Pouštět se zpříma do nerovného boje rozhodně nebyl způsob, jak pomoci těm, které jsem hledal. Zkusil jsem tuto myšlenku sdělit Shabrovi.
Odpověď přišla ihned.
Vědí, že přijdeš. Nemůžeš se skrýt před vládci této země.
Byl jsem připraven přijmout od koně všechnu pomoc, kterou mi mohl poskytnout.
Zpomalili jsme a dál postupovali krokem. Shabra držel hlavu zpříma, zhluboka dýchal, a vypadal, jako by mohl rozlišit nebezpečí, které na nás číhá. Opustili jsme krvavou stopu, která nás dovedla až sem, a naše kroky se stočily ostře doprava.
Půjdeme podél sloupoví. Tam bychom mohli být částečně v bezpečí.
Shabrovo vysvětlení mi nic neříkalo, ale to, že se chtěl vydat právě touto cestou, ano. Ve vzduchu jsem nic špatného necítil, i když jsem se o to snažil. Bylo tu ale něco dalšího - tlak zatěžující mysl, duševní útlum, který stále narůstal, až jsem na sobě znatelně pocítil tíži.
Vyjeli jsme na vrchol dalšího pahorku a pod námi ležela otevřená krajina. Nedaleko tekla řeka. Na planině před námi stál kruh menhirů; ale nebyly koncentrické jako kamenná pavučina, ale jedna linie hrubých sloupů, z nichž dva padly a ležely, ukazujíce mimo kruh. Byly rozmístěny kolem kamenné desky šedomodré barvy. A na desce stáli ti dva, které jsem hledal. Vně kruhu menhirů se plazila, slídila a čenichala dosti různorodá smečka. Černé hordy rastiů pobíhaly sem a tam, viditelné tam, kde byla tráva uválená. Několik vlkodlaků se procházelo kolem, občas šli po čtyřech, občas vzpřímeně. Černí ptáci kroužili ve vzduchu a občas se snesli k zemi. Silný tvor s opancéřovaným tělem tu a tam pozvedl odpornou hlavu a příšerné ruce s drápy. Bílé chuchvalce jakési mlhy se hromadily, přeskupovaly, tu byly hustší, tu průhlednější. Ale všichni se pohybovali vně kamenného kruhu, vyhýbali se i sloupům spadlým na zem; i ty obcházeli uctivým obloukem.
Z kruhu vedla dvě sloupořadí, jedno k řece, druhé vystupovalo do kopců po mé pravici. I zde mnohé sloupy padly, jiné byly přelomené, některé zčernalé jako po zásahu bleskem.
Shabra se rozběhl k bližší linii. Znovu začal křižovat směr, jímž sloupoví vedlo. Zlomené nebo zčernalé sloupy přeskočil nebo rychle objel, u ostatních zmírnil rychlost. Tam a zpět, dovnitř a ven jsme si propracovávali cestu k obleženému kruhu.
Kyllane!
Přivítání od těch dvou, které jsem hledal.
A pak: Dávej pozor! Nalevo -
Mezi oblehateli nastalo pozdvižení a jeden z obrněnců ke mně nemotorně přiběhl. Otevřel tlamu a vypustil na nás páchnoucí dech. Práskl jsem bičem a výboj obkroužil jeho šupinatý trup těsně pod hlavou. To jej ale nezpomalilo. Další výboj jsem směroval proti hlavě a očím. Rozzuřeně zachrochtal a plazil si to dál.
Drž se! Ne Kemocovo, ani Kaththeino, ale Shabrovo varování.
Můj kůň napjal svaly, skočil a ve zlomku vteřiny uhnul stojícímu sloupu. Obrněnec se už nedokázal zastavit a balvan jej odrazil, neboť hlavou vrazil do tak masivní skály, že si s ní neporadilo ani jeho mohutné tělo. Jeho burácivý řev sílil; snažil se nás dostat. Někteří další útočníci se k němu připojili. Vlčí muž s inteligentníma, úskočnýma očima se k nám blížil po dvou, smečka rastiů plížením, mlžný chuchvalec -
Dobře se drž!
Sevřel jsem Shabru, jak jen jsem mohl nejsilněji, levou rukou jsem ho objal kolem krku, pravou držel připravený bič. Mihl se kolem jednoho z rozdrcených sloupů a já udeřil do mlhy, která se kolem nás hromadila. Po mlze se rozlil blyštivý oheň. Ta věc, ať již to bylo cokoli, se po zásahu bičem vzňala. Rastiové zavřískli, dva z nich oheň spálil na troud.
Dostali jsme se k dalšímu bezpečnému místu u stojícího sloupu. Prostor před námi nebyl moc široký, ve středu ležel překocený sloup a kolem něho se hromadili rastiové a vlčí muži. Chuchvalce mlhy se stáhly v hrůze před zbraní, kterou jsem držel.
Kupředu - teď!
To byla Kaththea. Stála na namodralém bloku kamene a čarovala, ruku přitištěnou k ústům. Její slova ke mně nedolehla, ale ihned jsem pocítil výsledek - má síla náhle vzrostla. Bez konkrétního cíle jsem šlehl do obou stran, abych si pročistil cestu.
Zaslechl jsem vytí vlčího hrdla. Jeden vlkodlak se vymrštil, aby mne stáhl ze Shabrova hřbetu. Se štěstím jsem ho zasáhl pod krkem a zcela jej ochromil. Ale přece jen se mu podařilo škrábnout mne na paži. Ani nevím, jak se mi povedlo udržet se v sedle a zároveň neztratit bič. Konečně jsme pronikli do kruhu. Za jeho hranicemi se ta cháska rozeřvala jako disharmonický pěvecký sbor.
Shabra přiklusal k modrému kameni. Kemoc zpola ležel, zpola seděl, záda měl podepřená pomačkaným vakem. Scházela mu helma a měl obvázanou ruku. Držel rukojeť meče, ale z ostří zbyl jen mizivý odštěpek. Kaththea stála na kameni, ruce založené na prsou. Byla pohublá jako po měsících strádání, z bývalé krásy jí zbyl jen nevýrazný stín, její duch jako by byl mimo tělesnou schránku, až jsem se bál na ni pohlédnout. Sjel jsem ze Shabrova hřbetu a přistoupil k nim, bezděčně odhodil bič a vztáhl k nim ruce, abych jim poskytl vše, co mohu - sílu, upokojení, vše, co si ze mne mohou vzít.
Kemoc mne přivítal takřka nezřetelným úsměvem, zhola nepodobným jeho obvyklému.
„Vítej zpět, bratře. Mohl jsem si myslet, že jedině boj tě přivábí, když všechno ostatní zklamalo.“

Kaththea došla ke konci desky a napůl seskočila, napůl mi spadla do náruče. Dlouho se ke mně tiskla, ne jedna z Moudrých, ne čarodějka, ale jedině moje drahá sestra, která byla zle vystrašená a potřebovala někoho, kdo by ji dokázal zbavit obav. Zvedla hlavu, oči měla zavřené.
„Síla.“ Spíše zašeptala než doopravdy vyslovila to slovo. „Pobýval jsi ve stínu Síly. Kdy - kde?“ Horlivost na chvíli přemohla únavu.
Kemoc se pohnul a namáhavě vstal. Upřeně si mě prohlížel od hlavy k patě. Jeho pohled utkvěl na mé hrudi, kde se tunika rozevírala a odkrývala čerstvě zahojené jizvy.
„Zdá se, že toto není tvá první bitva, bratře. Ale nyní bude dobré postarat se o tvou ruku -“ ukázal na šrám, který mi zbyl po srážce s vlkodlakem. Kaththea se ode mne odtáhla s ustaraným výkřikem.
Necítil jsem žádnou bolest. Vypadalo to, že léčivá schopnost bahna, ve kterém jsem si na chvíli odpočinul, v těle pacienta chvíli přetrvá. Protože když Kaththea prohlížela zranění, rána byla téměř zacelena a již nekrvácela.
„Kdo tě ošetřoval, bratře?“
„Paní Zelených tišin.“
Kaththea na mne pohlédla, zda nežertuji.
„Nechá si také říkat Dahaun nebo Morquant,“ dodal jsem.
„Morquant!“ Kaththea se upnula na druhé jméno. „Jedna ze Zelených lidí, v lese zrozená! Musíme vědět víc, prostě musíme!“ Sevřela ruce, jako by chtěla z ticha násilím vyždímat vědomosti.
„Vy jste se ještě nic nedověděli?“ Vždyť to bylo již dávno, co Kaththea vyslala svého časem a prostorem nespoutaného posla. „Co se vlastně stalo? Jak jste se sem dostali?“
Kemoc odpověděl jako první. „Na tvou prvou otázku musím odpovědět, že jsme se především dověděli, jak snadné je vyvolat tady potíže. Opustili jsme ostrov, protože -“ Zaváhal a sklopil oči.
Dopověděl jsem za něj: „Protože jste hledali toho, který se díky své naivitě stal snadnou kořistí nepřítele? Nemám snad pravdu?“
Respektoval mne natolik, že se nijak nesnažil mne utěšit.
„Ano. Kaththea - když se vzbudila, tak už věděla, a díky ní i já, že tě dostaly mocnosti zla.“
Kaththea se tiše zeptala: „Neodkryl ses snad zlu tím, že jsi zneužil svůj talent, i když to bylo v náš prospěch? Nevěděli jsme, jak jsi byl unesen, ale tak nějak to muselo být. A museli jsme tě hledat.“
„Ale co Důvěrník - museli jste čekat, až k vám přijde.“
Zasmála se mým protestům. „Vůbec ne. Kde jsem já, tam přijde i on - i když tak zatím neučinil. Nalezli jsme tvé stopy, či vlastně stopy zla, které tě uchvátilo. Ale kam ty stopy vedly -“ otřásla se - „tam jsme se již neodvážili, alespoň ne bez ochranných opatření, která nesvedu vykouzlit. Pak na nás uspořádali honbu a my jsme před nimi museli prchnout. Ale toto je posvátné místo, na které nemohou proniknout. Uchýlili jsme se sem, ale brzo jsme zjistili, že jsme v pasti, neboť oni kolem nás spředli vlastní magický kruh, a tak jsme nyní mezi dvěma zdmi, z nichž jedna je vytvořena nepřítelem.“
Povzdechla si a poněkud zakolísala, takže jsem ji musel podepřít. Zavřela oči a opřela se o mě, zatímco Kemoc dopověděl, v jaké šlamastyce se vlastně ocitli.
„Neneseš, bratře, náhodou něco k jídlu? Už tři dni jsme neměli nic v ústech. Ráno padla rosa a trochu utišila naši žízeň, ale malé doušky vody nenaplní prázdný žaludek!“
„Dovnitř jsem se s tímhletím dostal.“ Špičkou boty jsem se dotkl biče. „Snad bychom se mohli prosekat také ven -“
Kemoc nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Teď nám chybí síla a rychlost k takovému boji. Navíc jejich kletba zbaví Kaththeu veškerého jejího umění, pokud se odváží odsud uniknout.“
S tím jsem se nechtěl smířit. „Kaththea pojede na Shabrovi, my dva poběžíme - přece má cenu to alespoň zkusit!“ Věděl jsem ale, že má pravdu. Zbaveni ochrany kamenných sloupů jsme nikdy nemohli utéci nebo přemoci tu smečku, která se teď šourala kolem, slídila a čekala, jestli se odhodláme k něčemu podobně zoufalému. A navíc jak Kemoc tak Kaththea přiznali, že jsou zde uvězněni za pomoci kouzel.
„Och!“ Kaththea se roztřásla v mém náručí úplně stejně jako oné noci, co zplodila Důvěrníka. Otevřela oči a pohlédla před sebe nevidoucím pohledem.
„Odnesme ji ke kameni!“ vykřikl Kemoc. „Ten v sobě má nejvíce dobrých sil z celého tohoto místa.“
Na kameni ležela pokrývka, patrně z předchozích nocí. Vyzdvihl jsem její žalostně lehké tělo, položil ji tam, pak se vyškrábal za ní a přitáhl k sobě Kemoce. Pořád tiše sténala a ruce jí se bez oddechu pohybovaly, někdy je zvedala, jako by chtěla něco strhnout z oblohy.
Rozruch, který nastal po mém vpádu, pomalu utichl. Všechny ty kreatury se nyní procházely mlčky, takže bylo slyšet Kaththeino tiché, sténání.
Jednu ruku sevřela kolem Kemocových poraněných prstů. Jeho myšlenka pronikla ke mně a já sevřel její druhou dlaň. Byli jsme nyní vzájemně propojeni, tak jako tomu bylo onu noc.
Byl jsem netrpělivý očekáváním. Nad modrým kamenným masivem se objevila záře, stále jasnější, až se z ní vytvořil zřetelný obraz okřídlené tyčky.
Takto jsme to vnímali jen moment a potom obraz sjel k nám, bleskurychle jako pruh bílého ohně. Kaththea se shrbila a ve chvíli, kdy se posel vrátil k té, která jej přivedla na svět, hlasitě vykřikla. Pak již mlčela, ale promlouvala k našim myslím, neboť jak se dozvídala poslovy zprávy, dozvídali jsme se je i my a jak se před námi jeho vědomosti rozkrývaly, přestala pro nás existovat skála, dnešní den i celý svět.

Kapitola 13

Byl to podivný pohled, který se nám naskytl. Nejprve jako bychom byli zavěšeni na nebeskou klenbu nad touto zemí v její minulosti, pod námi se rozprostíraly pole, lesy, řeky a hory. Byla to tehdy čistá země, beze stopy zla. Země dobře obydlená, s bezpečnými prostými panstvími a pastvisky. Tři, ne, čtyři velká města… neboť na úpatí hor se nacházelo

seskupení vysokých věží, které se použitím a ideou lišily od zbytku staveb. Muži a ženy Původní rasy procházeli kolem spokojení a bez starostí.
Byli zde ještě jiní lidé, pocházeli zčásti z Původní rasy, zčásti z ještě mnohem staršího rodu. Tito lidé měli talent, kvůli němuž byli zbožňováni. Země byla ozářena zlatistým světlem, které nás k sobě přitahovalo stejně, jako kdybychom jeli za soumraku, prohánění větrem a temnotou blížící se bouře, a tu bychom před sebou uviděli světla dvorce, kde sídlí naši nejbližší. Ano, tak moc nás přitahovalo, ale nemohli jsme podlehnout jeho lákání, neboť mezi námi stála hráz času. Pak se nám výhled zúžil a my jsme sledovali příchod změn. Také zde byly moudré ženy, ale nevládly tak bezvýhradně jako v Estcarpu. V této zemi totiž nejen ženy, ale i někteří muži dokázali čarovat.
Jak vše začalo? Dobrým úmyslem, nikoli zlem v otevřené podobě. Hrstka hledačů moudrosti experimentovala se Silami, o kterých si mysleli, že jim rozumějí. Jejich objevy se ale obrátily proti nim samotným, změnily jim duši, mysl a někdy i tělo. Nejdříve hledali Síly kvůli jejich účinkům, ale později se zabývali Silami zcela samoúčelně. Nespokojili se s postupnými změnami, začali si je vynucovat po svém.
Roky přešly jako minuty a my jsme pozorovali rozmach tajných, později již veřejných bratrstev, která se oddala pokusům nejprve s dobrovolníky, později s těmi, kteří byli k experimentům donuceni. Rodily se děti a zvířata, nepodobné rodičům. Někteří byli neškodní, další byli překrásní a všem pomáhali. Ale takové případy byly stále řidší a řidší. Nejdříve byli ti přeměnění, ovládaní zlem, v tichosti zahubeni. Pak bylo prosazeno, že budou zachováni k dalšímu studiu a pokusům. Později je jejich tvůrci dokonce propustili, aby mohli být zkoumáni na svobodě.
Jak se ta hniloba šířila a zasaženi jí byli všichni, kdo s ní zacházeli, tato monstra byla využívána k libovolným účelům! Jejich tvůrci již ani nijak neomezovali tvorbu těchto služebníků temnot.
Tak začal boj, který rychle zatemnil upadající zář této země. část lidí Původní rasy nebyla zasažena zlem, kvetoucím mezi jejich druhy. Tito pak rozezněli válečné polnice a shromáždili armádu, aby potlačili nepřítele. Ale vyčkávali příliš dlouho. Bylo jich málo - naběračka vody vylitá do oceánu. Válka jim přinesla krutou porážku a vyhlídku na to, že budou ztraceni v moři hniloby, která měnila jejich domovinu na močál špatnosti, ve kterém nemůže existovat nic dobrého.
Někteří z vůdců, kteří tvrdili, že je lepší zahynout ve válce, než žít poroben nepřítelem, vzali s sebou vše, čeho si považovali, takže pro ně smrt nakonec byla vysvobozením z osudu, který ohrožoval víc než jen jejich tělo. Mnoho lidí následovalo jejich příkladu. Viděli jsme, jak se celé rodiny shromažďovaly na svých panstvích a čekaly na chvíli, kdy budou vyhubeny silami, které bláhově vyvolaly a nyní nebyly schopny kontrolovat.
Ostatní ale doufali, že ještě nenastal konec jejich rasy. Proti zástupům nepřátel jich však bylo žalostně málo.
I mezi nimi však byli tak mocní vládci Sil, že se jich i protivník musel obávat. A ti svolali shromáždění těch, kteří si zvolili jinou cestu.
O lidech Původní rasy platí toto: jsou hluboce svázáni se svou zemí, z ní si doplňují životní síly a energii. Nikdy nebyli poutníky, tuláky, nikdy nehledali neznámé kraje - jediné neznámo, které hledali, bylo psychického rázu. Opustit rodný kraj nebylo o moc lepší než smrt. I tak se o to chtěli pokusit.
A tak se vydali na západ, vstříc tomu, co je čekalo za hraničními horami.
Neobešlo se to bez obtíží. Znetvoření služebníci nepřítele znepokojovali jejich zástup, napadali je dnem i nocí. Ztratili muže, ženy, celé rodiny - někteří zemřeli, jiní na tom byli ještě hůř. Ostatní ale vytrvali. Probojovali si cestu přes hory. A jakmile je překročili, nechali je za sebou zpustošit takovým způsobem, že se cesta uzavřela na staletí.
Ponecháno samo sobě, zlo bujelo a kvasilo nebývalým způsobem. Nebylo ale jediným pánem v zemi, i když protivník se schoval hodně hluboko a neudělal jediný zbytečný pohyb, aby neprozradil svoji přítomnost. Lidé Původní rasy s sebou nevzali žádného z tvorů vzniklých v experimentech, ani ty, kteří stáli na straně dobra. Někteří z těchto tvorů oplývali neobyčejnou silou a ti se stáhli na pustá místa, kde se zabezpečili proti odhalení. Mezi nimi byli i mnozí, kteří nepocházeli z Původní rasy, ale jejichž rod byl mnohem starší. Ti byli tak spjati se svou zemí, že pro ně byla zdrojem síly a života.
Nebylo jich mnoho, přesto se jich noví vládci báli a stranili se jich. I když se nepostavili proti zlu ani aktivně nepomáhali dobru, přesto vládli silami, které zlé mocnosti nemohly podceňovat. Tyto síly prastarého původu se také stáhly do divočiny a žily zde ve shodě se silami dobra. Ale Zlo vládlo naprosto všude - s výjimkou oněch odlehlých končin.
Čas běžel jako tok řeky. Přívrženci zla, opiti mocí, se dopouštěli stále horších výstřelků. Dostali se do sporů mezi sebou a země byla pustošena v příšerných válkách, v nichž se bojovalo s pomocí tajemných sil a démonických pomocníků. Boje trvaly celá staletí a děsivé porážky kompletně zničily tu či onu sílu. Ti nejagresivnější se tak požrali navzájem.
Potom zde byli ti, kteří se odvrátili od zdejšího světa a pustili se na výpravy do panství podivných sil. Z nich se vrátilo jen pár. Tok staletí tak přinesl trochu klidu těžce zkoušené zemi.
Stále zde existovaly síly zla, ale většina jich byla tak přesycena nespočetnými zkouškami a střetnutími, že strnuly v jakémsi abstraktním bytí, ve kterém nepohnutě setrvávaly. Na to čekali ti ukrytí na odlehlých místech. Vystoupili a opatrně se plížili, připraveni k ústupu. Zlu se postavili jen v menších potyčkách, ne v rozhodující bitvě.
Za čas již opět vládli polovině země, činili tak opatrně a nikdy se přímo nepostavili proti zlu, které se probudilo k životu. Tento stav trval tak dlouho, že to již všichni brali jako hotovou věc.
Pak jsme do této země přišli my. Nyní jsme viděli, jak moc náš příchod narušil zdejší rovnováhu. Magie přivábí zase jen magii a tak jsme probudili víc než jen jeden děs do bdělého stavu. Ale i proti nejslabšímu zlu jsme byli bezmocní jako prach, který vítr žene před sebou. Proti nám tedy nyní stálo staré Zlo, které se již z těchto končin stáhlo, ale přece jen jej ještě něco poutalo k této planině. Kdybychom byli jen o něco silnější, než jsme byli - jen o něco málo silnější - mohli jsme je zahnat do světů, které nyní obývalo, zapečetit za ním všechny cesty a tato země by byla svobodná, volná pro nás lidi.
Mé oči se střetly s Kemocovýma.

„Nyní víme vše," řekl tiše. „Ale tím, že víme, se na naší situaci nic nemění. Shromáždění by to určitě na našem místě zvládlo. My ale vůbec nemáme šanci! A byla to - je to! - překrásná země!"
Sdílel jsem jeho nostalgickou touhu po této zemi, jak se nám zjevila na začátku onoho běhu času. Celý život jsem žil ve stínu války a nebezpečí. Od dětství jsem věděl, že prožíváme poslední dny civilizace, která nemá šanci přežít. Proto to, co jsme viděli, byla dvojnásobně krutá zkušenost. A to, že nemůžeme nic podniknout, dokonce se nemůžeme ani zachránit, bylo ještě krutější.
Kaththea se mi v náručí pohnula. Otevřela oči. Po tvářích jí stékaly slzy.
„Tak krásná! Tak přívětivá a dobrá!" šeptala. „A kdybychom - kdybychom jen měli sílu - mohli bychom ji očistit!"
„Kdybychom měli křídla," řekl jsem drsně, „mohli bychom odsud odletět!" Ohlédl jsem se a podíval se na to, co nás čekalo za ochranným kruhem.
Vyslanci temnot se tam neustále hemžili. Věděl jsem, aniž by mi to někdo musel zdůrazňovat, že se tam budou plazit, dokud nebude veta po nás a po veškerém nebezpečí, které jsme pro jejich vládce představovali.
Stmívalo se a třebaže jsem věděl, že nám sloupoví poskytne ochranu, obával jsem se, že s příchodem noci nastupuje jejich pravý svět a jejich síla tedy ještě vzroste. Měl jsem hlad a tím jsem si jen uvědomil, jak moc musí Kaththea a Kemoc strádat. Zůstat zde a čekat na smrt, to se mi vůbec nezamlouvalo!
Znovu jsem pomyslel na Shabru. Sem mne dovezl zcela bezpečně, mohl by se odsud dostat pryč? A pokud ano, mohl by sloužit jako posel? Může nám Dahaun nějak pomoci? Řekla, že jde sehnat pomoc, ale hodiny plynuly a žádná nepřicházela. Mohlo se docela dobře stát, že nepřesvědčila ty, jež chtěla. Znovu jsem pomyslel, že by Kaththea mohla jet na rohatci a já s Kemocem bychom jí běželi po boku a mohli bychom se pokusit o průlom… ale má sestra tiše odvětila:
„Zapomněl jsi? Pro čarodějky únikové cesty zapečetili. Ale ty a Kemoc, snad se vás to netýká -"
Tomu jsme se ihned vzepřeli. Unikneme buď všichni nebo nikdo.
„Nemůžeme s nimi bojovat za pomoci Sil?"
Kaththea odmítavě zavrtěla hlavou. „Už jsem zkusila až příliš mnoho. Mé činy narušily zdejší klid a probudily to, co na nás útočí. Dítě, které si hraje s nožem, se řízne, protože nemá sílu ani není dostatečně dovedné, aby umělo zacházet s nástroji. Zbývá jen toto, bratři: to, co sedí venku, na nás nemůže. Za to bychom měli vzdát dík, protože jinak bychom nezemřeli čistou smrtí, ale čekalo by nás něco mnohem horšího!"
Vzpomněl jsem si, jak mne hřebec nesl vstříc mrtvému městu a porozuměl jsem. Nechtěl jsem ale čekat na smrt, ani čistou či jinou bez boje. Jediné, v co jsem vkládal naděje, bylo, že můj přízrak - dívka, která mne zachránila a pak mne opustila -, splní slib, který mi dala, byť jen napůl.
Zakryl jsem si oči a zkusil jsem se zbytkem sil soustředit na její obličej, abych se nějak dověděl, zda v ni mohu vkládat své poslední naděje. Pokud ne, musím se sám odhodlat k něčemu hodně zoufalému.
Z jejích proměnlivých rysů jsem ale nesvedl vytvořit reálný obraz. Všechny její podoby mi začaly nezachytitelně vířit myslí, nejprve samostatně v sekundových záblescích, poté poskládané jeden na druhém. Dahaun nebyla jedním z oněch z vrtochu lidí Původní rasy nově stvořených tvorů. Byla jednou z těch, kteří se stáhli do ústraní, v jejích žilách kolovala starobylejší krev a jen zčásti byla lidského rodu.
Uslyšel jsem, jak si Shabra odfrkl. S příchodem soumraku se na menhirech rozehrálo slabé světélkování. Nad jejich vrcholky začaly vířit záblesky, obtočily se kolem menhirů jako vinná réva, hledající oporu na drsném kameni. Také modrá kamenná základna, na které jsme nyní spočívali, začala trochu světélkovat. V tom světle jsem spatřil koně, jak vztyčil hlavu a nozdry se mu rozšířily. Pak hlavou pohodil, takže červené rohy byly na chvíli osvětleny, mohutně zaržál, stejně, jako to dělají hřebci, chystající se k boji.
Téměř jsem čekal, že spatřím onoho černého tvora, který mne lapil do pasti, jak se přidává k našim oblehatelům. Shabrovi se ale dostalo jiné odpovědi - na vrcholku kopce, osázeném sloupy, se rozzářil ohnivý výboj. Jeho původ nemohl být jiný než… než výboj energie ze šlehnutí bičem!
Dahaun! Všechnu naději jsem vložil do toho tichého zavolání!
Nikdo mi neodpověděl, ale znovu kdosi šlehl bičem a to šlehnutí se rozzářilo jako blesk na čistém nebi. Na místě, kam dopadl úder, začal hořet keř. Zpoza ochranného kruhu se rozezněl rozzuřený řev tvorů, kteří tam drželi hlídku.
Shabro - vyslal jsem k němu své myšlenky. Kdo to přijíždí?
Tiše! Chceš, aby se o nich dověděly mocnosti temnot? vytkl mi zostra.
Vylekal jsem se. Tohle přece nebyl normální kontakt se zvířetem, to byla konverzace rovného s rovným. A zrovna teď to vypadalo, jako když dospělý napomíná malé děcko. Dojel jsem na Shabrovi na toto místo, ale on nebyl pouhý kůň. Zachytil jsem, jak se baví mými rozpaky. A pak se mu mysl uzavřela stejně, jako se dveře uzamknou a zaštítí před jakýmkoli vpádem.
Kaththea se chytla mé a Kemocovy paže a posadila se.
„Síly se daly do pohybu," řekla. Světlo ovinuté kolem pilířů nám ale zastřelo pohled na vše, co leželo pod námi. Slyšeli jsme armádu služebníků zla, ale neviděli jsme žádného z nich. Žádné další výboje neozářily temnotu noci.
„Můžeš s nimi vůbec navázat kontakt?" chtěl vědět Kemoc.
„Ne, to nesmím. Mohla bych vyvolat, probudit… naše Síla je jakási směsice. Ceremoniální magie má svůj původ v rituálech a ve studiích, je užívána učenci a kněžkami. Opravdové čarodějnictví je starší, jednodušší, je spojené s přírodními silami a ve skutečnosti nerozlišuje jako my mezi zlem a dobrem. V Estcarpu došlo k propojení obou těchto umění, ale vždy jsme se soustředili na magii, ne na čarodějnictví. A zde se z magie stal pokřivený nástroj zla, záludná záležitost. Čarodějnické umění se ale oddělilo a vydalo se cestou ke své dřívější čisté podobě. Tak i já, když jsem chtěla použít to, co znám, použila jsem magii, ale tato síla zde byla přeměněna a zmrzačena. Co nám může pomoci, je čarodějnictví a tím já nevládnu. Rychle mi pověz, Kyllane, o paní Zelených tišin a jak ses s ní setkal!"

S pozorností zpola určenou čemukoli, co by se vynořilo ze záře obklopující menhiry, jsem začal vyprávět svůj příběh - nejpodrobněji jsem vylíčil, co se přihodilo po mém probuzení v bahnité lázni.
„Přírodní síly," vložila se Kaththea. „Změny tvarů - neboť ona vládne Silou, která se přizpůsobuje -"
„Jak to myslíš?" Nepomyslel bych si, že má sestra, aniž kdy Dahaun viděla, svede objasnit její tajemství.
„Zelené tišiny - lesy - měly vždy své vlastní strážce a obyvatele. Jejich magií je především vítr, voda, země a obloha. Užívají ji jinak než my čarodějky, neboť my prosazujeme svou vůli, ať již v iluzi či zkáze; oni se snaží být v souladu s rytmem přírody, s jejím tepem. Využijí síly bouře, ale samy ji svévolně nevyvolají. Mohou využít vodní síly, ale jen do určitých mezí. Všechna zvěř i ptáci, dokonce i rostliny je poslechnou - s výjimkou těch, které již slouží temným silám. Mohou měnit barvu podle okolí. Budou-li chtít, nespatříš je ani v lese ani ve vodě, dokonce ani na pláni. Nesvedli by ale žít uzavřeni do čtyř stěn a v místech, kde žijí lidé, by brzy chřadli a zemřeli. Síly zla se jich obávají, protože oni jsou život sám. Ani oni však nebudou zbůhdarma riskovat. V něčem jsou mnohem silnější než my, vzdor staletím, která jsme věnovali studiu magie, ale v něčem jsou o to víc zranitelní. V Estcarpu nežijí, protože nemohli opustit tuto zem, v níž zapustili kořeny příliš hluboko. Naše legendy na ně ale nezapomínají -"
„Legendy zvětralé staletími," přerušil jsem ji. „Dahaun - ona přece nemůže být Paní -"
„Možná, že jde o nějaký starobylý úřad a jméno se dědí společně s funkcí. Morquant je jedno ze jmen, kterými přivoláváme síly větru, a ona je udala jako jedno ze svých. Povšimni si také, že na rozdíl od čarodějek pod přísahou ti beze strachu sdělila své jméno a vůbec se neobává, že by se tím dostala do tvého područí. Pouze lidé jejího rodu jsou chráněni proti očarování."
Zaslechl jsem nad sebou hlas ptáka. Polekáni spatřili jsme modrozeleného opeřence, stejného, jakého jsem si pamatoval ze své těžké chvilky. Třikrát nás obkroužil, zpívaje v jasných, zvučných tónech. Kaththea zalapala po dechu a nehty mi zaryla do ramene. Ještě více zbledla a zašeptala mi:
„Oni - to se jim vážně povedlo! Byla jsem - umlčena!"
„Umlčena?" opakoval Kemoc.
„Nemohu čarovat. Nemá ani cenu, abych se pokoušela o zaříkání! Kyllane - proč? Proč to učinili? Nemám teď žádnou ochranu před tím, co na nás číhá venku. Kyllane, oni chtějí naši záhubu! Protentokrát se spojili s těmi pekelníky!"
Odtáhla se ode mne a přivinula se ke Kemocovi. Ten na mne přes její pokleslá ramena hleděl nepřátelsky jako dosud nikdy.
Nemohl jsem mu to ale vyčítat. Vrátil jsem se s pomocí sil, které se nyní postavily proti Kaththee a odebraly jí její jedinou možnost obrany. A já jsem k nim vpadl, ne abych přivedl skutečnou pomoc, ale naopak - pomohl jsem zacílit smrtící úder. Stále jsem se s tím ale nemohl smířit a nevím proč, pořád jsem doufal, že pomoc přijde.
Naši věznitelé začínali být čím dál odvážnější. Ve světle menhiru se zřetelně vyloupla štíhlá vlčí hlava, ohromný pařát s napřaženými drápy se k nám blížil z jiného místa.
Kaththea pozvedla hlavu z Kemocova ramene. V očích se jí zračil strach.
„Světla - pohleďte ke světlům!"
Dokud nevykřikla, tak jsem tu změnu vůbec nezaznamenal. Když jsme se probrali z projížďky staletími, tak se kolem menhirů vinuly namodralé světelné výboje a barvou ladily s kamenným masivem, kolem kterého se obtáčely. Nyní ale změnily barvu na kouřově zažloutlou, na kterou nebylo příjemné hledět příliš zblízka. Změna jako by provokovala naše oblehatele. Více a více tváří a drápů se objevovalo v kruhu světla. Naši nepřátelé se blížili.
Shabra udeřil kopytem a zvuk úderu se nesl okolím jako hlas válečných bubnů. Kaththeino hrdlo se křečovitě stahovalo, jako by se snažila promluvit, hlavou trhala ze strany na stranu, ruce zdvihla jen s viditelnou námahou, jako by musela překonat neviditelná pouta. Paže se jí třásly, vzpíraly se její vůli. Věděl jsem, že chce použít svého umění, ale nemůže.
Shabra začal klusat dokolečka kolem modrého kamene. Pak zrychlil a plynule přešel v trysk. Několikrát ostře zaržál. V nažloutlém světle se objevovalo stále víc a víc zrůdných tváří.
Spatřil jsem ale něco, na co jsem musel hledět delší dobu, než se mé oči uvolily uvěřit. Shabra jako by neběžel po uválené trávě, ale brodil se po kolena v temně zeleném vodním proudu. Od nohou se mu valily vlny na všechny strany, zesílily vždy, když proběhl kolem. Nebylo to ani světlo, ani mlha, ale proud - čeho, to jsem si ale nebyl jistý. Modrý kámen pod námi se zahříval, byl stále teplejší. Ze všech čtyř rohů se spirálovitě zdvihaly modré oblouky. Ty se propojily se zeleným tokem a byly jím pohlceny - modrá se spojila se zelenou. A zeleň stoupala stále rychleji ke žlutým pilířům. Shabra pádil dokola, dál a dál.
Neodvážil jsem se ho sledovat, protože se mi z něj točila hlava. Zelená hladina dosáhla k patce menhirů. Noc prožehla exploze podobná té, když jsem bičem zasáhl onu mlze podobnou věc. Byli jsme oslněni, musel jsem několikrát mrknout, abych si pro jasnil zrak.
Přede mnou již nestály žluté menhiry, každý z nich mířil k nebesům jako zelená svíce a jejich obrysy takřka zmizely v zeleném světle. Žádné hladové tváře přišer se na nás nešklebily z jejich přítmí.
Sloupy se začaly prohýbat pod vlnami stoupajícího zeleného přívalu, ale ukázalo se, že jsou dobrou záštitou před vším, co se dělo pod námi. Neviděli jsme, ale slyšeli - křik, lomoz a hluk útěku… obležení bylo prolomeno! Vyskočil jsem a hledal bič, který jsem tam před časem někde odhodil.
Magie! Možná, že ne ta, na kterou jsme byli zvyklí, ale přece jen stále magie nám přišla na pomoc. S bičem v ruce jsem se pokoušel dohlédnout za světla sloupů.
„Dahaun!" nekřičel jsem, jen šeptal, ale že mi odpoví, tím jsem si byl jist.
Kapitola 14
Najednou se objevili mezi dvěma osvětlenými menhiry, vypadalo to, že spadli z oblohy. Dahauniny vlasy postrádaly svou světlou barvu, nyní byly stejně zelené jako povodeň stoupající kolem Shabrových nohou, i její pleť získala

nazelenalý odstín a ti, kteří ji doprovázeli, vyhlíželi zrovna tak.
Lehce pohupovali biči, ale nevysílali ohnivé výboje. Jedině Dahaun měla v pohotovosti luk a šípy, připravená je okamžitě použít. Přiložila šíp k tětivě, zamířila k obloze i vystřelila.
Neviděli jsme let, pouze jsme slyšeli zvuk, který zněl jako zpěv podobný zpěvu onoho zeleného opeřence, a šíp letěl výš a výš a jeho hlas byl sotva slyšitelný, jak se nořil stále hlouběji do nezměrné temnoty noční oblohy a nepomýšlel na návrat. A potom se někde ve výšce rozžehl ohnivý déšť, který se postavil mezi nás a hvězdy, a jiskřičky nám třpytivě přelétaly nad hlavami. Všichni tři příchozí zůstávali v sedlech koní a střízlivě si nás měřili.
Muži Dahaunina doprovodu vypadali jako lidé, až na zahnuté rohy barvy slonoviny, které jim vykukovaly zpod kučeravých vlasů. Na sobě měli totéž oblečení, které mi Dahaun přinesla k bahenní lázni, pláště přehozené přes ramena za nimi povlávaly ve větru.
Žádný neměl rysy tak proměnlivé jako Dahaun, jejich rysy byly strnulé, chladné a jejich odtažitost jako by měla mezi nás postavit bariéru.
Pojďte! Její výzva zazněla jako rozkaz.
Část mého já chtěla bezvýhradně uposlechnout. Ale nemohl jsem zde nechat ostatní. Otočil jsem se a podal ruku Kaththee. A tak stáli oba dva vedle mne, má sestra i můj bratr, a hleděli na naše osvoboditele, kteří zůstali stát před menhiry. Najednou mi bylo jasné, že k nám nemohou přistoupit, neboť to, co nás v tomto místě chránilo, jim bránilo ve vstupu.
Jeden z Dahauniných společníků netrpělivě šlehl bičem a jiskérky se rozletěly po noční obloze.
„Pojďte!“ Tentokrát pronesla svou výzvu nahlas. „Máme málo času. Ti, co se nyní plazí v prachu, jsou udoláni jen na čas.“
Objal jsem sestru kolem ramen, Kemoc mi šel po druhém boku a tak jsme se k nim blížili. Najednou jsem uviděl, že Dahauniny oči se na mne již neupírají tak soustředěně jako dřív - hleděla nyní na Kaththeu, jejich pohledy se setkaly a smísily.
Dahaun se sklonila, zavěsila si luk na rameno a ponořila ruku do zelené záplavy. Její prsty rozvážně opsaly jakýsi znak, jehož linie se ve vzduchu rozzářily. Kaththeina paže se pozvedla jen s námahou a já ji musel v jejím úsilí podpořit. Má a Kemocova vůle jí přišly na pomoc. Prsty se jí rozeběhly jen s obtížemi, ale nakonec i ona načrtla jakýsi obrazec, jehož linie zazářily modře jako kamenný blok za námi, na rozdíl od zelené barvy, kterou zářil Dahaunin znak.
Slyšel jsem, jak jeden z Dahauniných průvodců vzrušeně vykřikl.
„Pojď- sestro-“ Ruku, kterou načrtla tajemný znak, nyní podávala Kaththee. Zaslechl jsem, jak si sestra potichu oddechla.
Když jsme prošli kolem zeleně ozářených kamenů, těly nám projelo chvění, na pokožce se zablýskly malé jiskérky. Na hlavě jsem cítil mrazení, jako by mi vlasy vypadávaly z kořínků. Pak se Dahaunina ruka sevřela kolem rukou mé sestry.
„Vyzvedněte ji nahoru ke mně!“ přikázala. „Musíme rychle odsud!“
Nasedl jsem na Shabru, Kemoc si přisedl za mne. Rozjeli jsme se. Dahaun jela první, její kůň se jen letmo dotýkal kopyty země, jako by pro něj dvojitá zátěž neznamenala pranic. Pak jsem jel já s Kemocem a za námi dva strážci.
Jakmile jsme opustili ozářené menhiry, nalepila se na nás zelená mlha, a zamlžila nám pohled na okolní krajinu. Snažil jsem se jí prohlédnout, ale nebylo to o nic lepší, stále jsem si připadal jako muž uvízlý v mlžné plískanici. Nakonec jsem to vzdal a cele se spoléhal na Dahaun.
Ta jela kupředu zcela jistě a nijak nepolevovala ve zvoleném tempu. Začal jsem se podivovat vytrvalosti našich rohatých koňů.
„Kam jedeme?“ zeptal se Kemoc.
„To nemám tušení,“ odvětil jsem.
„Může být, že se ženeme do ještě větších potíží.“
„A možná, že ne. V těchto bytostech není skryto zlo -“
„Nemyslím si ale, že by na nás náš zadní voj hleděl s přemírou sympatií.“
„Přijeli, aby nás zachránili.“
Měl ale pravdu. Dahaun nás vysvobodila z úkrytu, který se nám stal vězením, ale co leží před námi, tím jsme si nemohli být jisti.
Ačkoli jsem neviděl na cestu, věřil jsem, že se vracíme zpátky k výšinám, kde ležel ozdravný bazén… a snad také domovina těch, kdo jeli s námi.
„Nesnáším, když jedu takhle naslepo,“ reptal Kemoc. „Nemyslím si ale, že by tu mlhu vyvolali schválně kvůli nám, aby nás zmátli. Touto zemí si musíme hledat správnou cestu ostražitě, neboť jsme zaslepeni nevědomostí. Kyllane, jestliže jsme narušili mírovou rovnováhu, čím jiným se musíme zodpovídat než našimi životy?“
„Možná, že odpovídáme za celý svět!“ Ale i nyní, když jsem se ohlédl, jsem nevěděl, co bychom mohli udělat lépe, když jsme se nemohli spolehnout na nic víc než na vědomosti, se kterými jsme již vyjeli z opuštěného Etsfordu.
Bratr se tiše zasmál. „Tak dobře, bratře, nechť je to tedy celý svět, který můžeme zachránit. Nevydali se snad naši rodiče naslepo proti Kolderu s jedinou silou - s jejich vlastní? Jsme snad slabší než oni? Jsme tři, ne dva. Připadá mi, bratře, že se blížíme k vojenskému táboru - a to s takovou společností, která nám vyhovuje.“
Jeli jsme dál a dál a díky mlze jsem ztratil přehled nejen o krajině, ale i o čase. Za mlžnou oponou však již asi nastalo ráno.
Mlha pomalu opadala. Stromy, keře a skaliska byly stále zřetelnější, osvětleny úsvitem. Když jsme dojeli k průsmyku mezi dvěma převislými skalami, tak se ukázaly i první paprsky ranního slunce. Kopyta našich koní se odrážela od pěkné zarovnané cesty. Na obou stranách průsmyku byly ve skalách vytesány symboly, které se mi zdály povědomé, ale kterým jsem nerozuměl. Slyšel jsem ale, že mi Kemoc něco šeptá.

„Euthanyan!“
„Cože?“
„Kouzelné slovo - našel jsem je mezi těmi nejstaršími lormtskými svitky. Toto musí být skvěle strážené místo, protože žádná z mocností zla neprojde tímto zabezpečovacím zařízením.“
Řada symbolů končila a my pomalu sestupovali, až se před námi otevřelo široké, bohatě zalesněné údolí, na kterém nechyběly mýtiny a na jehož dně tekla řeka v elegantních meandrech. Z toho pohledu se mé srdce rozbušilo silněji. Tohle přece byl malý kousek země, jak vypadala před příchodem zla. Ve vzduchu, který jsme nadšeně vdechovali, ve větru, který nás ovíval, ve všem, na čem jsme se popásali očima, tkvělo něco, co nás uklidňovalo, konejšilo, co nám navracelo zpět ty dávné časy radosti a svobody, kdy vše bylo na počátku a kdy člověk ještě nebádal v temnotách, které povedou k jeho zkáze.
V žádném případě to nebyl svět prázdnoty. Modrozelení ptáci třpytiví jako Flannan poletovali společně s ostatními nad našimi hlavami. Na kameni poblíž seděly dvě ještěrky, v packách držely něco k jídlu a dívaly se na nás, jak je míjíme. Na mýtinách se pásli rohatí koně bez jezdců. Nad tím vším se vznášela aura dobroty a lásky, jakou jsem doposud nepoznal. Prošli jsme průsmykem, zvolnili tempo a nyní jeli krokem. Podél cesty zářily pestrobarevné květiny; vypadalo to, jako by o ně pečovali zkušení zahradníci. Dojeli jsme až k lukám u řeky a uviděli panskou tvrz.
Nešlo o žádnou budovu - bylo to přístřeší vyrostlé z půdy, plné života, určené k úkrytu živých bytostí. Stěny nebyly z lámaného kamene ani z mrtvého stavebního dřeva, ale ze stromů nebo z keřů neznámého původu, které utvořily základní stěnu, porostlou vinnou révou, květinami a lístky.
Ochranné hradby ani nádvoří zde neexistovaly. Široký vchod také obrůstala réva. Oči nejvíce lákala strmá střecha, celá pokrytá zelenomodrými ptačími pery.
Slezli jsme z koní a oni odběhli za svými záležitostmi, nejprve se ovšem spěchali napít k řece. Dahaun objala mou sestru kolem ramen a vedla ji ke vchodu. My ostatní jsme je znaveně následovali.
Za oponou z vinné révy čekala hala pokrytá hrubým mechem. Zástěny utkané z peří nebo tvořené vinnou révou dělily prostor na mnoho místností. Kolem nás plálo slabé zelené světlo.
„Pojďte -“ Jeden ze strážců pokynul mně a Kemocovi. Dahaun a Kaththea již zmizely za zástěnou. Šli jsme opačným směrem až k místu, kde byla podlaha prohloubena v bazén. Voda v něm byla hustá a červená a já poznal její vůni. Měla obdobné složení jako bahno v léčivé lázni. Rychle jsem se svlékl a Kemoc následoval mého příkladu. Společně jsme se ponořili do vody. Zbavila nás veškerých bolestí a tak jsme jen nečinně odpočívali.
Po lázni jsme něco málo pojedli z vyleštěných dřevěných mís a nakonec se uložili ke spánku na lože z vysušeného mechu. Po chvíli se mi začal zdát zvláštní sen.
Před mými zraky se znovu objevila překrásná zem, ne ta, do které nás přivedli naši osvoboditelé, ale ona dávná rozlehlá zem, kterou jsme si prohlíželi Důvěrníkovýma očima. V té zemi se nacházela panství, která mi byla tak blízká, jak mohla být blízká jen někomu, kdo žil v jejich zdech. Jel jsem ve společnosti mužů, jejichž tváře jsem dobře znal - Hraničáři z estcarpských hor, muži Původní rasy, se kterými jsem se veselil v těch vzácných chvílích příměří, a také muži a ženy, které jsem znal z Etsfordu.
A stejně jako ve snech se mnohé věci promíchají, tak jsem si byl jistý, že se minulost spojila s přítomností, hrozby, které mne provázely od dětství, zde neplatí, lidé mého rodu byli opět silní, neohrožovaní těmi, kteří by chtěli zničit veškerou naši civilizaci.
V podvědomí mi ale dřímala vzpomínka na válku, kterou jsme prošli, přes četné porážky až k velkému a slavnému vítězství. A že tato krutá válka měla svůj význam, že stála za to, čeho jsme dosáhli.
Pak jsem se probral a ležel, obklopen temnými stíny. Z toho snu jsem si však přenesl něco do skutečnosti, myšlenku, která vypadala stejně nereálně jako většina ve snu vymyšlených věcí, ale kterou jsem prostě musel uskutečnit, jako by mi bylo ve snu bez mého přičinění uloženo poslání, které nesmím opomenout. A možná, že tomu tak skutečně bylo, neboť v této zemi existovaly síly ležící mimo naše vědění. V tu chvíli jsem si byl jistý, co mám udělat - jako by již vše v minulosti proběhlo a celá ta historie byla zachycena na prastarých svitcích.
Kemoc ještě pospával na sousedním loži, tvář jasnou a neztrápenou. Na chvíli jsem mu záviděl, že jej nikam nic nežene jako nyní mě. Neprobudil jsem jej, oblékl se do nových šatů od hostitelů a odešel za zástěnu do hlavní haly.
Kolem plochého kamene seděly čtyři ještěrky, před sebou měly rozložené drobounké vyřezávané figurky; nebylo pochyb, že hrají nějakou hru. Otočily se ke mně a obdařily mne pátravými pohledy, pro ně tak typickými. Dvě další na mne také pohlédly. Pozvedl jsem ruku k pozdravu ženě, která seděla v tureckém sedu na velkém polštáři. Vedle sebe na nízkém stolku měla postavenou číši.
„Kyllan z rodu Tregarthů, původem z Estcarpu.“ Proběhlo formální přivítání a představení. „Ethutur ze Zelených tišin.“
Muž, jenž jí seděl po boku, hbitě povstal. Byl právě tak vysoký jako já a naše oči se střetly ve stejné výši. Na sobě měl stejně jako já krátký kabátec a jezdecké kalhoty, ale navíc měl podobně jako Dahaun náramky a opasek posázené drahokamy. Rohy měl výraznější než strážci, kteří nás doprovázeli z kruhu menhirů, ale nemít je, vyhlížel by jako kterýkoli muž Původní rasy. Jeho věk jsem se neodvážil odhadnout. Mohlo mu být jen o něco málo víc než mně, ale o tom jsem začal pochybovat, když jsem mu pohlédl do očí a do toho, co skrývaly. Přede mnou stál muž s přirozenou autoritou, zvyklý velet mužům nebo tajemným silám po celá léta, muž, který rozhodoval a rozkazoval, muž, který se řídil jedině účelem, bez omluv a stížností. Vůdce podobný Korisovi Sekerníkovi nebo mému otci, alespoň jak jej zaznamenávaly mé neúplné vzpomínky.
Měřil si mne, ale já jsem již byl jednou oceňován a jeho mínění pro mne nebylo tak důležité jako uznání, kterého se mi dostalo ve snu.
Najednou zdvihl ruce dlaněmi vzhůru. Neznal jsem toto gesto, ale poklepl jsem na jeho ruce svýma a naše dlaně se střetly. Něco mezi námi proběhlo. Nebylo to sice tak silné jako kontakt mezi mnou a Kaththeou nebo Kemocem, ale

bylo to něco obdobného.
Poznal jsem, že mne přijal jako přítele - alespoň do určité míry.
Dahaun pohlížela střídavě z jednoho na druhého, pak se usmála. Zda to bylo úlevou nad tím, jak proběhlo naše setkání, to jsem nevěděl, ale usadila mne na polštář a nalila mi do číše zlatavý mok z karafy.
„Kaththea?“ zeptal jsem se, než jsem se napil.
„Spí. Potřebuje odpočívat, neboť nejen její tělo je znaveno. Pověděla mi, že odmítla složit přísahu čarodějek, ale nemyslím si, že by byla něco míň než ony. Vládne dostatečnou Mocí, Vůlí a Silou, aby byla spíše Vládcem kouzel než Učedníkem.“
„Pokud je bude správně používat,“ podotkl Ethutur. Bylo to poprvé, co promluvil.
Pohleděl jsem mu přes okraj své číše zpříma do očí.
„Nikdy je nepoužila špatně.“
Pak se i on usmál a jak se přece jen trochu projasnila jeho zachmuřená tvář, vypadal mladě, vůbec ne jako válečný vůdce, jenž má za sebou léta vysilujících bojů.
„Nikdy tak špatně, jak se obáváš, že jsem myslel,“ souhlasil se mnou. „Tohle ale není vaše domovina - do potíží se zde můžete dostat docela rychle, což pro vás může být nebezpečné. Tvá sestra bude první, kdo si přizná, až se dozví vše, že je nutné zachovávat novou disciplínu. Nicméně…“ na chvíli se zarazil a pak se znovu usmál. „Opravdu netušíte, co pro nás znamená váš příchod? Byli jsme jako provazochodci na tenkém laně - na jedné straně propasti vláda temných sil, na druhé naprostý chaos. Nyní jsou uvolněny síly, které nás ženou do nebezpečí. Možná, že to bude znamenat nový začátek, možná konec pro všechny. Dnes jsme zvažovali, kterou cestou se vydat. Toto údolí je bezpečným, těžce vybojovaným a po léta vypiplávaným útočištěm. Naši spojenci nemohou být podceňováni. Ale je nás jen pár. Možná, že i nepřítel je limitován, ale jeho služebníci nás počtem převýší.“
„Co kdyby se váš počet zvýšil?“
Zvedl číši ze stolku.
„A jak, příteli? Povím ti toto: naši vojáci se nerekrutují z jiných forem existence! V tom byl prapočátek všeho zla.“
„Ne. Co kdyby vašimi rekruty byli muži Původní rasy, ostřílení válečníci, co potom?“
Dahaun si nepokojně poposedla.
„Muži mohou být ovládnuti Silami - a o kterých mužích vlastně mluvíš? Veškeré obyvatelstvo Escoru si svou cestu zvolilo již před staletími. Hrstka, která stojí po našem boku, je již dávno sjednocena, naše krev se již dávno promísila, takže nemůžeš najít nikoho čistě z Původní rasy.“
„Jedinou výjimkou je západ.“
Cítil jsem, jak na mně visí očima, jak jsem si získal jejich pozornost, i když tváře měli i nadále netečné a myšlenky skryté. Byl jsem snad doopravdy očarován svým snem? Nebo se mi dostalo předtuchy jako částečného příslibu - a návnady?
„Západ je uzavřen.“
„My tři jsme přesto tou cestou přišli.“
„Vy ale nejste zcela z Původní rasy. Cesta vám otevřená může být pro všechny ostatní uzavřena.“
„S průvodcem, který již jednou prošel, se může dovnitř dostat celý zástup.“
„Proč?“ Ethutur se zeptal jediným zachmuřeným slovem.
„Poslyšte - vy nevíte, jaká je tam teď situace. Také my jsme balancovali na tenkém laně podobném vašemu…“ Rychle jsem jim pověděl o úpadku Estcarpu a o tom, co by znamenal pro naše soukmenovce.
„Ne!“ Ethutur udeřil do stolu tak silně, že číše poskočily. „Nechceme zde čarodějky! Magie probudí zase jen magii. Zrovna tak bychom si rovnou mohli podřezat hrdla a měli bychom to za sebou jednou provždy!“
„Kdo mluví o čarodějkách? Nepůjdu přece za některou z Moudrých - propadl bych hrdlem, kdybych tak učinil - Ale ti, kteří válčí pod štítem Estcarpu, nejsou vždy zajedno se Shromážděním. Proč by také měli být, když jim čarodějky přivřely před nosem tolik dveří?“ Znovu jsem jim objasnil všechna fakta. Manželství bylo čím dál tím méně, protože čarodějky nechtěly ztratit svůj dar. Nově narozených dětí bylo ještě míň. Mnoho mužů se ploužilo světem bez ženy a domácího krbu po celý život, což jim jistě nepřidalo na spokojenosti.
„Pokud se vede válka, tak zkušení válečníci budou pod přísahou věrnosti a ty nenalezneš nikoho, kdo by se k tobě přidal,“ zaprotestoval Ethutur. „A ti, které nalezneš, nebudou muži, kteří by ti mohli chránit nekrytá záda.“
„Nyní již může být po válce - na nějaký čas. Úder vedený v horách proti Karstenu bude dobrou lekcí i pro Alizon. O tom se ale budu muset teprve přesvědčit.“
„Proč?“ Tentokrát se ptala Dahaun a já jí upřímně odpověděl.
„Nevím, proč to musím vykonat, ale že jsem byl vyvolen prozřetelností k tomuto geas, tím jsem si jistý. Pro mne není jiná cesta -“
„Geas!“ Vstala a přešla ke mně, aby přede mnou poklekla. Paže mi zaklesla kolem ramen, jako by mi chtěla zabránit v jakékoli možnosti úniku. Pohlédla mi zkoumavě do očí. Podrobila mne zkoumání, které bylo pronikavější než to Ethuturovo, hlubší, než bych si pomyslel, že vůbec může být. Když skončila, posadila se a uvolnila sevření.
Otočila se k Ethuturovi. „Má pravdu. Je v moci geas.“
„Jak je to možné? Toto je čistá země!“ Ethutur vyskočil a rozhlížel se, jako by hledal nepřítele.
„Země je čistá, žádné temné síly. Pak se tedy jedná o poslání…“
„Odkud?“
„Kdo ví, co se může přihodit, když je narušena rovnováha? Že se tak stalo, to nemůžeme zpochybnit. Ale nést na svých bedrech tíhu geas není snadné, Kyllane z rodu Tregarthů, původem z Estcarpu.“
„Nikdy jsem si nemyslel, že by to mohlo být snadné, paní,“ odvětil jsem.
Kapitola 15

My, kteří jsme před nedávném byli štváni a loveni zběsilou smečkou, jsme nyní projížděli zcela opuštěnou zemí. Neobjevili jsme jedinou známku po tlupě, která nás obklíčila u menhirů - jejich stopy snad zmizely z povrchu zemského. Přesto jsem měl pocit, že naše kroky jsou bedlivě sledovány a zaznamenávány a že současný mírový stav je jen krátkou chvilkou příměří.
Ethuturovi muži jeli hned za mnou a vedle mne Dahaun, která se navzdory mému přání nenechala od této výpravy odradit. Před námi se tyčily západní hory a předěl mezi oběma zeměmi.
Moc jsme toho nenamluvili, jen pár slov, když mi Dahaun ukázala nějaké význačné místo buď jako orientační bod nebo jako pozoruhodnost vhodnou k zapamatování. To vše dělala s nevysloveným ujištěním, že až se vrátím, budu tyto informace potřebovat. Jak jsme se blížili k horám, má sebedůvěra slábla. Byl jsem něčím nucen k činu, ale proč, tomu jsem nerozuměl. Kemoc a Kaththea se ke mně v tomto nebezpečném podniku nepřipojí, neboť když jsem odjížděl, stále ještě spali posilujícím spánkem.
Tu noc jsme se utábořili mezi stromy, které sice nebyly tak vysoké a pěkné jako ty v Zeleném údolí, ale byl to ten samý druh, takže mi bylo sympatické spočinout v jejich blízkosti. Tentokrát se mi nic nezdálo, tedy alespoň nic, co by stálo za zapamatování, ale když jsem se probudil, pocítil jsem ještě naléhavěji nutnost vydat se dál, která mne pobízela ke spěchu. Dahaun mi jela po pravici, tiše si prozpěvovala a čas od času jí odpověděl zelený opeřenec nebo Flannan v ptačí podobě.
Pohlédla na mne a usmála se.
„I my máme své zvědy, válečníku. A i když dobře znají své povinnosti, tak je někdy lepší, když je pobídneme k vyšší ostražitosti. Řekni mi, Kyllane, jak odhaduješ své šance v této bláznivé výpravě?“
Pokrčil jsem rameny. „Zůstalo-li vše stejné, jako když jsme opouštěli Estcarp, tak mé šance nejsou příliš vysoké. Byla-li ale zastavena invaze z Karstenu, mohlo by se to změnit k lepšímu.“
„Máš své vlastní vazaly - muže, kteří se shromáždí, když zatroubíš válečný signál?“
Musel jsem nesouhlasně zavrtět hlavou. „Nemám žádné vazaly, kteří by mně přísahali jako svému pánu. Ale Hraničáři, mezi kterými jsem sloužil, nevlastní ani půdu, ani domov. Před lety byli v Karstenu po trojím zatroubení prohlášeni za psance a podařilo se jim spasit jen holé životy a obnaženou ocel v rukou. Když o tom tak mluvíme, tak tato země také musí být dobyta s mečem v ruce.“
„Ještě obtížněji než jen mečem,“ opravila mne. „Nicméně, tito nemajetní válečníci mohou být dostatečně bez závazků, aby se přidali ke tvé výpravě. Vždyť většina z nás hledá místo k usídlení, místo, kde by se daly položit kořeny rodu. Ale přesto - tvé hledání je založeno na dohadech a na dohady se spolehnout nemůžeš.“
Raději jsem se na ni nepodíval. Na tato slova jsem neměl odpověď a čím víc se blížil čas loučení, tím víc jsem se vzpíral úkolu, složenému na má bedra. Proč já? Neuměl jsem si snadno vydobýt respekt ani jsem neměl dar řeči jako Kemoc. To, že jsem byl nejstarší syn Simona Tregartha, ještě neznamenalo, že se pod můj štít budou hlásit davy dobrovolníků. Tak proč mi tedy byl uložen tento nesplnitelný úkol?
„Neuposlechnutí geas…“ Četla mi snad myšlenky? Na chvíli jsem se zastyděl za to, co mohla v mé mysli najít.
„Neuposlechnutí geas přivolá zkázu.“
„Vím to!“ přerušil jsem ji. „A zkáza se obrátí nejen proti tomu, kdo ji přivolal. Jedu do hor, ne opačným směrem, paní.“
„Ne ale v náladě, která by věci prospěla.“ Její hlas zněl ledově. „Pozitivní myšlení může přivolat štěstěnu na pomoc, ale platí to i naopak. Nevěřím, že máš před sebou lehkou cestu. A ani nerozumím, proč vlastně…“ Zmlkla. Pak promluvila tiše a rychle. „Nevím, jaká síla ti může být tam za horami ku prospěchu. Zanecháváš zde ty, kteří ti přejí úspěch a učiní pro tebe, co budou moci. Dostaneš-li se do nebezpečí, vzpomeň si na ně. Nemohu ti nic slíbit, neboť všude okolo je neprobádaná, lidskou stopou nenarušena divočina. Co ale pro tebe budeme moci vykonat, to také vykonáme, to ti slibuji! A s pomocí tvé sestry a bratra - kdo ví, co všechno zvládneme!“
Změnila téma hovoru a rozpovídala se o věcech, které neměly nic společného s našimi cíli, ale které mi odkrývaly pohled na drobné radosti jejího poklidného života, poklidného do chvíle, než jsme svým příchodem narušili křehký mír Escoru. Jako by mne vzala za ruku, uvedla do velké haly svého života a ukázala mi většinu svých tajných míst a pokladů. Dostalo se mi daru, který se nedal nijak ocenit, neboť nyní již přede mnou nestál tajemný vládce podivných sil, ale dívka, jakou byla i má sestra, než ji vládkyně Moudrosti unesly z domu a snažily se ji přetvořit k obrazu svému.
Pak se Dahaun zajímala o mé vzpomínky. Povídal jsem jí spíše o Etsfordu a jak jsme tam žili, než o trpkých letech, kdy jsme vyjížděli ozbrojeni a v drátěných košilích, abychom se zabývali krutým válečným řemeslem. Radostné vzpomínky, i když každá v sobě skrývala hořkou příchuť, mně zlepšily náladu.
„Teď si myslím, Kyllane z rodu Tregarthů, že jsme se my dva přece jenom poznali trochu lépe. A to se ti zamlouvá, nemám pravdu?“
Cítil jsem, jak mne polévá nach. „Nemohu zakrýt své myšlenky, paní -“
„A je to nutné?“ Její otázka zazněla zcela střízlivě, bez emocí, ale pod jejím příkrovem se skrývaly stopy pobavení. „Bylo to vůbec nutné od prvé chvíle, když jsme si pohlédli zpříma do očí?“
To nebyla troufalost, to, co pronesla, byla čistá pravda. Musel jsem sevřít pěsti a bojovat sám se sebou, protože v tu chvíli se ve mně vznítil takový oheň, že jsem málem neovládl touhu sevřít ji v náručí. Takový krok by ale nikomu z nás neprospěl. Jak jsem si to uvědomil? Měl jsem své geas, příkaz z neznáma, který jsem nesměl a nemohl opomenout. Nechuť k tomuto úkolu jen vzrostla s tlakem, kterému jsem byl v tu chvíli vystaven.
„Ano, ano, ano!“ vyhrkla stejně rozrušena jako já. Pokusila se zrušit napětí mezi námi. „Řekni mi, ukaž mi, jakou cestu zvolíš, až se rozdělíme!“
Vzpomínal jsem na cestu, kterou jsme sem přišli, a vše jsem jí vylíčil.
„Budeš se pěšky prodírat divočinou.“
Dahaun to vyslovila jako problém, nad kterým se musíme zamyslet.

Měl jsem na sobě Kemocovu drátěnou košili a helmici, nesl jsem si i šipkovou pistoli, i když zásoba munice do ní byla blízka vyčerpání. Zbraně jsem ztratil při kvapném odjezdu z ostrůvku. Ano, budu se muset probíjet divočinou na druhé straně hor pěšky a téměř neozbrojen. Jak ale zlepšit své vyhlídky, to jsem nevěděl.
„Možná, že je to pro nás test, abychom si vyzkoušeli, zda náš vliv sahá i za bariéru.“ Dahaun pohodila hlavou a zazpívala vysokým hlasem. Díky rychlosti našich zvířat jsme již stáli těsně před výstupem do hor.
Zelený pták se k nám snesl takřka bez jediného mávnutí širokých křídel. Zatrylkoval cosi v odpověď a mávaje křídly vzdaloval se od nás k západu. Dívali jsme se za ním, dokud nám nezmizel z dohledu, Dahaun ale i poté čas od času pohlédla směrem, kterým odletěl. Náhle triumfálně vykřikla.
„Prošel bariérou! Je za průsmykem a vzdaluje se. Tak, a teď zkusíme, zda zvládneme ještě něco dalšího.“
Za chvíli již nastal okamžik, kdy jsem sestoupil ze Shabrova hřbetu a vstoupil na stezku, která mne odvede z Escore. Dahaun zůstala v sedle, stejně tak jako strážci. Ti od nás kousek poodjeli a zanechali nás mlčení, které jsme se neodvážili porušit. Pak Dahaun pozvedla paži jako při prvním setkání s Kaththeou a načrtla do vzduchu hořící symbol. Záře mne oslepila a Dahauniny rysy se začaly proměňovat, jak už to nečinily celé hodiny.
Pozvedl jsem pěst a zasalutoval, jako by přede mnou stál můj velitel. Poté jsem se rychle otočil a začal stoupat do kopce, protože jsem věděl, že kdybych zaváhal a otočil se, tak bych se už neodhodlal pokračovat v cestě. A na to jsem nesměl ani pomyslet, chraň nás všichni svatí.
Neotočil jsem se, dokud jsem předpokládal, že část Escoru bude ještě vidět. Než jsem se ale vydal na nebezpečnou cestu údolím pokřivených stromů, tak jsem se naposledy ohlédl na ten zapomenutý svět - jako někdo, kdo se chystá do exilu. Necítil jsem se tak rozjitřeně, ani když jsme opouštěli Estcarp, tohle bylo něco jiného. Mlžná opona se ale za mnou uzavřela a já neviděl zhola nic, a byl jsem za to v podstatě vděčný.
Přenocoval jsem na skalách a za úsvitu začal sestupovat cestou, kterou jsme s Kemocem vedli oslepenou Kaththeu. Nyní byl sestup snazší, neboť jsem se musel starat jen o sebe. Chodit pěšky takovou rozeklanou zemí se mi vůbec nezamlouvalo. Musel jsem si udělat plán. Ti, na které bych se mohl obrátit, tábořili v nížině, když jsem vyrazil na cestu za Kemocem do Etsfordu, ale nebyl žádný důvod, proč by tam měli být utábořeni do této chvíle.
Žádného Sokolníka by má nabídka nezlákala. Byli to bojovníci, to je pravda, z jejich řad pocházeli estcarpští rekruti a námořníci sulcarských lodí. Ani za nic by ale neopustili hory a své prazvláštní zvyky a způsob života.
V Escoru by své místo nenašli.
Muži Sulcaru by se nikdy neodvážili vzdálit se příliš daleko od moře, které jim bylo druhým domovem, byli by ztraceni na místě, kde neduní příboj a vlny se nevzdouvají do výše. Jediní, v koho jsem vkládal naděje, byli muži Původní rasy, žijící jako vyděděnci na jihu země. Málo, velice málo utečenců z Karstenu bylo přijato Estcarpem za vlastní. Zbytek se jich bezcílně potuloval podél hranic, kde se krutě mstil za masakr na lidech své krve. Uplynulo již téměř pětadvacet let od té hrůzy, ale oni ani nezapomněli, ani se nepromísili s estcarpským obyvatelstvem.
Karsten už nikdy jejich nebude. S tím se smířili. Kdybych jim nabídl zemi, která by patřila jenom jim, věřím, že by mi naslouchali, i když by si zaslíbenou zemi museli vydobýt s mečem v ruce. Zbývalo jen je najít a nebýt odhalen služebníky Shromáždění.
Vyšplhal jsem na skalní útes, ze kterého jsem tehdy pozoroval táborové ohně našich pronásledovatelů, a čekal, až se setmí, abych prozkoumal, zda se v těch místech stále hlídkuje. Ale všude vládla tma, i když to ještě nemuselo znamenat, že hlídky jsou pryč. Kaththeina lest s Torgiany - byla úspěšná? Pokrčil jsem rameny. Kouzla mi nebyla blízká. Měl jsem svou zbraň, důvtip a výcvik. S úsvitem bude mé umění podrobeno zkoušce.
V pozdních paprscích slunce a dokonce i za soumraku jsem vyhlížel opeřence vyslaného Dahaun přes hory.
V čem by mi mohl pomoci, to jsem neměl zdání, ale pouhý pohled na něj by mi v tu chvíli pomohl. Všichni ptáci, které jsem spatřil, byli naprosto obyčejní a žádný z nich neměl smaragdově zelené peří.
Časně ráno jsem se vydal po téže cestě, která nás přivedla do této zvrásněné země. Chtěl jsem si pospíšit, ale musel jsem dávat pozor na orientační body, abych se v tom bludišti stromů neztratil. Postupoval jsem pomalu a navíc jsem si musel pečlivě hlídat vodu v polní láhvi a zásoby, kterými mne vybavila Dahaun. V jednu chvíli mne sledoval horský vlk, ale díky svému talentu jsem mu mohl přikázat, aby šel lovit jinam, a on mne uposlechl. Halucinace, které na nás působily cestou do Escoru, nyní zcela vymizely, možná, že se jejich účinky týkaly pouze cestovatelů na východ a ne těch, co se vracejí.
Se vší obezřetností jsem se přiblížil k vojenským táborům. Vyhaslá ohniště stejně tak jako stopy nejedné vojenské jednotky zde zůstaly, ale jinak tu bylo zcela pusto, naši lovci zmizeli. I tak jsem nepolevil v ostražitosti a raději neriskoval. Dva spojené balvany mi poskytly ochranu pro druhou noc. Dlouho jsem nemohl usnout a tak jsem si zkusil vybavit mapu okolí. Na východ nás vedl Kemoc a já si teprve cestou dělal představu o krajině. Měl jsem dojem, že nebude problém dostat se dál na západ, kde znám každý kopec, louku a les. V těchto nehostinných krajích opuštěných panství lidé už dávno nežili a tak bych zde snadno mohl najít úkryt.
Odpočíval jsem vleže na zemi, když tu se ke mně donesl dusot koňských kopyt. Patrola na objížďce? Jen jeden jezdec. Byla by nehorázná smůla, kdyby se vydal prozkoumat zrovna můj úkryt.
Kůň se přiblížil, zaržál a vzápětí hluboce vydechl. Mířil přímo ke mně! Nejdříve jsem vůbec nemohl uvěřit takové smůle. Pak jsem se vymotal ze svého těsného lože a odplížil se jako had do křoví. V úkrytu jsem vstal a vytáhl šipkovou pistoli. Kůň znovu zaržál, tentokrát jako by mu v hlase zazněl naříkavý tón. Ztuhl jsem, protože změnil směr a stále mířil přímo ke mně, jako by mne jeho jezdec viděl v měsíční záři zcela jasně!
Byl jsem zrazen díky schopnostem Sil? Jestliže ano, pak jsem se mohl otočit, utíkat, mást stopu a skrývat se a stejně by mi to nebylo nic platné a jezdec si se mnou mohl zahrávat podle libosti. Je-li tomu tak, bude lepší přestat se skrývat a otevřeně se mu postavit.
Podle hluku jsem poznal, že kůň míří i nadále přímo ke mně a nijak se to nepokouší zastírat. To svědčilo o značné

sebedůvěře jezdce. Zůstával jsem ve stínu stromoví a má zbraň mířila do místa, kde se objeví jezdcova tvář.
Kůň byl osedlán, měl na sobě postroj, kolem tlamy a po hrudi měl rozmazanou seschlou pěnu. Sedlo ale bylo prázdné. Bělma mu jen zářila a i jinak vypadal jako splašené zvíře, které zběhlo ze strachu. Když jsem vystoupil z úkrytu, tak se polekal, ale to jsem mu již pronikl do mysli. Utekl od pána v panickém strachu. Příčina strachu byla ale natolik nejasná, že jsem ji nemohl zjistit.
Zastavil se a třásl hlavou; chytil jsem uzdu. Samozřejmě, mohla to být past, ale to bych v jeho mysli narazil na nějaký blok, který by byl stopou, třeba negativní, že není něco v pořádku. Ne, cítil jsem, že zvíře je jen vylekané a že právě tyto čtyři nohy potřebuji k tomu, abych byl svobodný a v bezpečí na místě, kde bezpečí bylo vzácné. Vedl jsem jej za sebou k jihu a vycítil, že je rád v mé přítomnosti, neboť jsem ho zbavil strachu. Postupovali jsme jen velice pomalu, kryli se a postupně se vzdalovali místa, kam kůň přiběhl, jako by jej tam něco přitahovalo. Celou tu dobu jsem zkoumal jeho mysl a snažil se objevit sebemenší stopu léčky.
Nakonec jsem mu sundal sedlo a uzdu, spoutal nohy a na zbytek noci ho nechal odpočívat, zatímco jsem se i s výstrojí schoval v hustém porostu. Sedlo jsem použil jako polštář a pokoušel se vyřešit záhadu, odkud a proč mi do cesty přišel ten, kterého jsem potřeboval nejvíce - kůň. Myšlenky se mi stočily na Dahaunina okřídleného posla, ale nemyslel jsem si, že by to spolu nějak souviselo. V mysli koně jsem nenalezl žádnou zmínku o ptákovi.
Můj kůň nebyl Torgian, ale jeho sedlo připomínalo lehká sedla Hraničářů a mělo na sobě složitý znak - stříbrnou korunku. Sulcarské znaky byly jednoduché, většinou hlavy zvířat, plazů, ptáků nebo mytických postav. Sokolníci, kteří neměli rodová jména, používali výhradně znak sokola s rozlišením jednotky. Toto mohl být jedině znak jednoho ze starých rodů Původní rasy, a protože se těchto znaků v Estcarpu již dávno nepoužívalo, tak tento postroj patřil jednomu z těch, které jsem hledal, utečenci z Karstenu.
Nebylo nic složitého dokázat, že mám pravdu. Zítra ráno osedlám zvíře, které nyní sleduji, jak se pase ve svitu luny, a do mysli mu přenesu touhu vrátit se tam, odkud přišlo. Donese mne ke svému pánovi. Samozřejmě, vjet do cizího tábořiště v sedle zmizelého koně by bylo bláznovství. Ale jakmile jednou budeme v blízkosti tábora, můžu jej pustit, aby to vypadalo, jako že utekl a teď se vrátil a já osobně mohu navázat kontakt, kdy budu chtít.
Jednoduché, ale jakmile jednou budu v táboře, jaké argumenty použiji, abych je přesvědčil? Budu pro ně jen cizinec, který po nich chce, aby porušili svůj závazek vůči Estcarpu, vydali se na cestu do neznáma a spoléhali se výhradně na mé slovo - a navíc budou muset jet oslepeni, stejně jako jela Kaththea! Lehký začátek, ale jak pokračovat?
Kdybych se nejprve setkal s těmi, kteří mne znají, ti by mi mohli naslouchat, i když jsem již byl prohlášen za psance. Muži jako Dermont a ostatní, kteří se mnou sloužili. Kde je ale v rozlehlém pohraničí hledat? Možná, že bych si mohl vymyslet nějakou povídačku pro muže z tábora, odkud zběhl tento kůň, a od nich se dovědět, kde jsou mí přátelé.
Žádný bitevní plán není tak dokonalý, aby jej smůla nemohla zvrátit. Maličkost, jako je bouří vyvrácený strom padlý přes cestu v nepravý okamžik, může zhatit pečlivou práci mnoha dnů, to jsem dobře věděl. „Šťastný“ velitel je takový, který dokáže okamžitě improvizovat a tak vyrve vítězství ze chřtánu blížící se porážky. Vždy jsem velel jen menší jednotce zvědů a nikdy jsem nemusel učinit rozhodnutí, na kterém by záviselo víc životů, než jen můj. Jak mám přesvědčit starší a zkušenější, aby mi uvěřili? Mé pochyby narůstaly a já se snažil usnout a překonat únavu dne, získat síly pro náročný zítřek.
Spal jsem nepokojně a příliš si neodpočinul. Nakonec jsem se rozhodl: pojedeme do tábora, odkud kůň utekl, tam jej uvolním, aniž aby mne někdo viděl a pak půjdu na výzvědy a zjistím, kdo tam přebývá. Plán jsem si promyslel a tak jsme se rozjeli ve volném tempu na jih. Abych se nějak zabezpečil před nepříjemným překvapením, tak jsme se co možná nejlépe kryli a vyhýbali se otevřeným pláním. Vyhlížel jsem, jestli se po obloze nemihne cosi zeleného. Stále mne strašila myšlenka - nebo to byla naděje - že Dahaunin posel mi může být nablízku.
Opustili jsme Estcarp v pozdním létě a nemohli jsme být pryč moc dlouho, přesto krajina vypadala jako na podzim a chladný vítr to jen dosvědčoval. Neměl daleko k zimním vichrům. Ve dne jsem pozoroval nachem zbarvené hory, ale nikde mezi těmi rozeklanými vrcholky jsem neobjevil ani jeden, který by mi připadal povědomý, ačkoli jsem tuto krajinu velice dobře znal. Síly opravdu vykonaly velkou změnu a člověk na ni může hledět jen s nevěřícným úžasem. Ani jsem se nechtěl blíže obeznámit s takto poničenou zemí.
Ale kůň i nadále směřoval na jih a konečně jsme dorazili do rozeklaných hor. Kolem mne zely v zemi hluboké díry po kořenech vyvrácených stromů, ničivé následky sesuvů zeminy a pozůstatky po ohni ve formě jemného prachovitého popele. Slezl jsem z koně, protože tohle místo byla jedna velká past, kde snadno mohl špatně došlápnout a zlomit si nohu. Z náhlého popudu jsem sáhl do větrem navátého popele a označil jsem si tělo a hruď starým znamením. Jednou formou ochrany proti zlým kouzlům je i popel z poctivého dřeva. Tomu jsem věřil, i když jsem si to nikdy předtím nevyzkoušel.
Kůň pohodil hlavou a já zachytil jeho myšlenky. Tohle byl jeho domov. Ihned jsem mu uvolnil otěže, plácl jej po zadku a přikázal mu, ať jde za svým pánem… a mezitím jsem vklouzl mezi změť vyvrácených kořenů a pokradmo vyšplhal na vrcholek blízkého kopce.
Kapitola 16
To, co jsem uviděl, když jsem ležel přitisknut břichem k zemi na vrcholku kopce, nebylo žádné válečné tábořiště. Ve středu tábora bylo vybudováno přístřeší ne na den nebo týden, ale mnohem důkladnější, přinejmenším na zimu. Kolem stavěli palisádu. Nebyla dokončená; několik kamenů ještě muselo být opracováno a umístěno na svá místa, aby se uzavřely oba konce hradby.
V ohradě, u které teď stál „můj“ kůň, jsem napočítal přes dvacet jeho druhů, kteří jej nyní radostně vítali. Muž, který vyběhl od stavby palisády, chytil uzdu a něco vykřikl.
Uviděl jsem šafránovou žluť ženského šatu, která se zjevila ve dveřích do zpola dokončené haly, a za ní spěchali ostatní. Muži položili nářadí a shromáždili se kolem koně. Všichni byli Původní rasy, jen občas jsem zahlédl světlejší

vlasy, což by mohlo značit, že jejich majitel je zčásti sulcarského původu. Všichni měli kožené oblečení válečníků. Byl jsem ochoten vsadit vše, co mám, že ještě před nedávném patřili k Hraničářům.
A jako Hraničář jsem věděl, že jakkoli se odsud mohl tábor jevit zcela mírumilovně, přece i oni mají stráže a bezpečnostní zařízení. Proniknout až do jejich středu by bylo nad síly jakéhokoli zvěda. A navíc, nijak by mi neprospělo, kdyby mne zde odhalili, jak se k nim pokradmu plížím.
Ten samý znak, jaký jsem nalezl na sedle, byl nově namalován na stěně hlavní budovy, ale neznal jsem jej.
Jediný závěr, který jsem mohl vyvodit, byl, že obyvatelé se chystají místo trvale osídlit a neobávají se útoků z jihu - Karsten tedy již není naším protivníkem.
Přesto ale pilně pracovali na palisádě, kterou chtěli dokončit ještě dřív než hlavní budovu. Bylo to jenom proto, že žili celý život v nebezpečí a dům bez ochrany si již nedokázali představit?
A co teď? Tito lidé se zde usadili dobrovolně. Mohou být těmi, které hledám, ale jistý jsem si být nemohl.
U dvorce si zatím s údivem prohlíželi koně, jako by spadl zčistajasna z nebe, a než sundali sedlo, tak je bedlivě i prozkoumali. Několik se jich shromáždilo v houfu a o něčem se radili. Pak se otočili a pohlédli směrem ke mně. Asi se jim moc nezdálo, že by se kůň vrátil jen tak sám od sebe.
Žena v šatech barvy šafránu zmizela a vzápětí se opět objevila. V náručí nesla drátěné košile a za ní nějaká menší postavička v červeném přinášela helmice, jejichž drátěné chrániče hrdla se rytmicky pohupovaly.
Čtyři stavitelé se rychle ozbrojili, pátý přiložil prsty k ústům a ostře zahvízdal. Odpověď přišla hned z pěti míst, jedno z nich bylo jen malinko doleva za mnou! Přitiskl jsem se ještě více k zemi. Byl jsem již zpozorován? Pokud ano, proč na mne jejich hlídka hned neskočila? I když mne ještě nespatřili, může mne prozradit sebemenší pohyb. Nesměl jsem se ani hnout. Možná, že jsem se rozhodl špatně, lepší by bylo jít rovnou odvážně dovnitř, než být chycen při špionáži.
Vstal jsem, zdvihl ruce vzhůru a držel je napřažené daleko od opasku se zbraněmi. Vykročil jsem dolů. Okamžitě mne zpozorovali.
„Pokračuj, hrdino!“ Hlas za mnou zněl ostře. „Rádi vidíme prázdné ruce u těch, kteří přicházejí bez ohlášení zadutím rohu.“
Odpověděl jsem, aniž bych se otočil. „Mé ruce dobře vidíš, strážce. Mezi námi nedošlo k vyhlášení války -“
„To může být pravda, válečníku. Přítel se ale za přítelem neplazí po břiše jako lovec lebek, který chce obětovat patronovi zabijáků.“
Lovci lebek! Narazil jsem tedy na útočiště uprchlíků, z nichž přinejmenším tento strážce patřil k fanatikům, kteří se proslavili dokonce i v drsných podmínkách hraničářských jednotek krutostí a bezohledností. Někteří uprchlíci z Karstenu si protrpěli tolik, že se přiklonili k barbarským obyčejům, které jako jediné snad mohly utišit jejich touhu po pomstě.
Nijak jsem cestou dolů nepospíchal. Muži, kteří se zde rozhodli usadit, si vybrali dobře. Až bude palisáda dohotovena, budou znamenitě zabezpečeni před každým útokem. Čekali na mne v bráně ještě neosazené dveřmi. Všichni byli ozbrojeni, ale nikdo ještě nevytáhl meč ani šipkovou pistoli. Muž v jejich středu měl předek helmice posázený žlutými drahokamy. Vytvářely rodový znak. Byl to muž středních let, alespoň jsem si to myslel, i když u všech lidí Původní rasy je obtížné určit to správně, neboť se dožíváme vysokého věku, pokud neumíráme násilím, a teprve na sklonku života se projeví známky stáří.
Pozdravil jsem jej pozvednutím paže. Helmici jsem si stáhl dozadu, aby mi dobře viděl do obličeje.
„Pozdravení tvému rodu, mnoho štěstí jeho členům, nechť váš den se dobře počíná i končí, nechť se vaše úsilí šťastně naplní.“ Pozdravil jsem jej starobylým společenským pozdravem a čekal na jeho odpověď, neboť na ní záviselo, zda mne přijmou jako hosta nebo vězně.
Poměřil si mne stejně pátravým pohledem jako před časem Ethutur v Zeleném údolí. Pod hrdlem měl výraznou jizvu od meče a jeho drátěná košile byla na rameni pospravována.
Mlčení se prodlužovalo. Za sebou jsem slyšel tiché přešlapování a věděl jsem, že má stráž čeká, aby na mne mohla na příkaz svého pána skočit. Nebylo lehké jen tak bezbranně stát s rukama nad hlavou a čekat, co bude dál.
„Komu otevírá rod Dhulmathů své brány?“
Zaslechl jsem tlumený projev nesouhlasu z úst strážce. Znovu jsem se musel rychle rozhodnout. Jestli jsem byl prohlášen za psance (a já neměl žádný důvod tomu nevěřit), prozrazení pravého jména a rodu by mne uvrhlo do zkázy. Ale pokud již měli u brány instalován hlásič jmen - identifikátor, který by zjistil falešné jméno, jakmile bych kolem něj prošel - tak bych byl ihned odhalen. Mohl jsem se uchýlit jen ke starému zvyku, který platil ve válečných časech. Jak účinný bude v této situaci, to jsem se neodvážil odhadnout.
„Rode Dhulmathů, kéž slunce a vítr ti dopomáhají ke štědré úrodě, tvé brány se otevírají muži pověřenému geas.“ To byla pravda a kdysi to znamenalo, že jsem vázán slibem mlčenlivosti a nikdo mne nemůže zpovídat, aniž by mne přivedl v nebezpečí. Znovu jsem očekával, zda mne pán rodu přijme nebo odmítne.
„Brány nechť se otevřou tomu, kdo nepřináší hrozbu rodu Dhulmathů, jednotlivci či skupině, domácímu krovu, polnostem, ovcím, dobytku, koním -“ Pomalu vyslovoval jednotlivá slova, jako by je musel hledat, hluboko zasutá v paměti.
Oddechl jsem si. Takovou přísahu mohu složit bez výhrad. Muž na mne namířil obnažené ostří meče na znamení, že bych propadl hrdlem, kdybych porušil přísahu. Klekl jsem a přiložil rty k chladnému kovu.
„Přísahám, že ode mne nehrozí pražádné nebezpečí ani jednotlivci ani skupině, domácímu krovu, polnostem, ovcím, dobytku ani koním náležejícím rodu Dhulmathů!“
Muž dal znamení, které jsem nepostřehl, a žena v šatech barvy šafránu ke mně přistoupila a podala mi číši naplněnou směsí vody, vína a mléka - tradiční pohár k uvítání hostů. Poznal jsem, že si zde potrpí na starobylé obyčeje, možná o to víc, že byli připraveni o vše, co jim kdysi bylo domovem.

Můj hostitel se rty dotkl okraje číše a podal mi ji. Zhluboka jsem se napil, pak jsem odstříkl pár kapek nápoje napravo i nalevo pro půdu a dům a poté ji podal dál; kolovala od jednoho ke druhému, až skončila u mého strážce, který nyní stál vedle mne, ale stále na mne vrhal podezřívavé pohledy. Byl to vytáhlý muž, pravý horský vlk, nepoddajný jako ocel, která mu věrně sloužila. Znal jsem dobře takové jako on.
Tak jsem byl přijat na panství Dhulmathu, nebo spíše na zárodek něčeho, co teprve panstvím bude. Můj hostitel byl lord Hervon a ačkoli to neřekl, odhadl jsem, že už kdysi spravoval mnohem větší panství, než bylo toto. Lady Chriswitha, která mu nyní vedla domácnost, byla jeho druhá žena - první rodina mu zmizela během karstenského pogromu. Z tohoto manželství se narodily tři děti, dvě dcery a jeden syn. Obě dcery se provdaly za muže bez vlastní půdy, kteří se rozhodli připojit k rodu. Ti všichni společně s muži, kteří se k Hervonovi připojili během více než dvacetiletého pohraničního boje, sem i s ženami přišli, aby zde našli nový domov.
„Toto údolí jsme našli během hlídkování v pohraničí," vyprávěl mi Hervon, zatímco přede mne postavili něco k jídlu, „mnohokrát jsme zde tábořili a vystavěli část hlavní budovy. Možná, že to ve svém věku ještě nechápeš, ale muž potřebuje mít místo, kam se může vracet. Když tedy byly hory zabezpečeny proti průniku a my jsme již nemuseli stále mít meče vytasené k jihu, rozhodli jsme se zde usadit."
Jak moc se mohu vyptávat na to, co se v Estcarpu přihodilo během doby, kdy jsem byl na východní straně hor? Stále jsem v tom neměl jasno.
„Karsten je opravdu zneškodněn?" zariskoval jsem.
Godgar, moje stráž, nevrle zavrčel.
Hervon se lehce usmál. „Zdá se. Nemáme žádné nové zprávy, ale jestliže někdo z Pagarových mužů přežil chvíli, kdy se pohnuly hory, pak nemůže být obyčejný smrtelník. Se zničenou armádou a uzavřenými průsmyky jim bude trvat dlouho, než se budou moci k něčemu odhodlat. Sokolníci bdělé stráží hory, kde by snad mohli karstenští nalézt nějaký průchod, a strážní sokolové jsou připraveni podat hlášení, kdyby se snad ty vši daly do pohybu."
„Ale Alizon není zapečetěn," odvážil jsem se znovu.
Tentokrát se Godgar doopravdy rozesmál. „Alizon? Ti psi rychle zalezli zpět do brlohů. Nechce se jim zblízka si přičichnout k tak strašlivému běsnění živlů! Protože jakmile se Síly -"
Hervon k němu vyslal výstražný pohled a on zmlkl a trochu se začervenal.
„Ano, Síly dobře odvedly svou práci," doplnil jsem. „Díky Moudrým nyní můžeme na nějaký čas volně dýchat."
„Strážkyně moudrosti." Lady Chriswitha se posadila na lavici vedle svého chotě. „Sobě ale moc dobře neposloužily. Jdou zvěsti, že vydaly příliš mnoho energie - některé jsou vyčerpané, některé dokonce zemřely. Kdyby to alizonští tušili, jistě by se nás moc neobávali."
Hervon přikývl. „Měl jsi tedy pravdu, mladý muži, když jsi současné příměří nazval jen krátkým oddechovým časem."
Pohled mu klesl ke stolu, u něhož seděl. „Možná, že bychom si ušetřili čas a zbytečné naděje, kdybychom toho tady nechali. Je ale příliš trpké ztratit všechny -"
Lady Chriswitha mu chlácholivě stiskla ruku. Stočil oči na děti, hrající si v koutě místnosti. Byl jsem pohnut, neboť i kdybych přesvědčil jeho a jemu podobné, aby mne následovali, co bych jim vlastně mohl nabídnout než další nebezpečí? Možná, že nebezpečí větší, než před kterým by utekli z Estcarpu. Raději je zanechat v jejich krátkém, těžce vybojovaném čase příměří. Vzpomínky na zlatou svobodnou zemi mne opustily. Ale přece mne nic nemohlo odradit od poslání, které jsem měl naplnit.
Godgar si odkašlal.
„Odkud vlastně, mladíku, jedeš nebo spíše jdeš, neboť i když máš na nohou jezdecké boty, přišel jsi sem po svých?"
Nutkání, které mne donutilo přejít hory, mi nakázalo hovořit čistou pravdu, i když jsem o ní vlastně ani nechtěl mluvit v místě, kde příměří vedlo k zrození nových nadějí.
„Sháním lidi -"
„Lidi - ne někoho konkrétního?" Hervon překvapeně pozvedl obočí. Zřejmě mne poměřoval svou vlastní minulostí a přisoudil mi touhu po krevní mstě. Protože i vazalův slib, složený v pravém čase na pravém místě - nebo na špatném, to závisí na úhlu pohledu - se též mohl považovat za vyšší poslání.
„Hledám muže, kteří jsou ochotni vydobýt si novou budoucnost-" Jak mám prozradit své záměry, aniž bych se příliš odhalil před možnými zrádci?
Godgar se zamračil. „Rozhodně nejsi sulcarský náhončí. Proč by ses také táhl tak daleko do vnitrozemí, když bys mohl mít nespočet dobrovolníků v prvním přístavu. A nejde ani o nájezd proti Alizonu - ty senešal zakázal, pokud se nekonají pod jeho vlastní standartou."
„Ne. Nabízím boj, ale ne na moři, ani na jihu. Nabízím zemi, dobrou zemi, která musí být dobyta mečem. Zemi, kde syn může rozžehnout otcův oheň k vyšší slávě -"
Lady Chriswitha mne upřeně sledovala. Nyní se ke mně naklonila a pohlédla mi do očí, jako by byla jednou z čarodějek schopných přímo v mém mozku oddělit pravdu od lži.
„Kde leží tvá země, cizince?"
Přejel jsem si jazykem po rtech. Teď se vše rozhodne. „Na východě."
Jejich tváře zůstaly prázdné. Snad není zablokování mysli proti východu tak silné, že žádná myšlenka na něj nemůže proniknout a já nedokážu nikoho přesvědčit, protože nemohou ani pomyslet na podobnou výpravu?
„Východ?" opakovala beze stopy pochopení, jako bych vyslovil slovo postrádající jakýkoli význam. „Východ?" zopakovala a tentokrát svou otázku vyslovila velmi důrazně.
Byl to risk, ale celý můj život byl jedinou sázkou s rizikem na všech stranách. Musím se dovědět hned, jak bych uspěl u mužů, jako jsou tito. Povědět jim pravdu, kterou jsme odhalili, a zjistit, zda je dokáže osvobodit z tenat utkaných před tak dávnou dobou.

Pověděl jsem jim, co Kemoc objevil v Lormtu a co jsme nalezli na druhé straně hor, zapečetěných před dávnými časy. Ve svém vyprávění jsem neprozradil, kdo jsem, ale lady Chriswitha se na to neomylně zaměřila.
„Je-li tomu tak, jak je možné, že jste přešli hory, na které nemyslíme, neboť na ně myslet nesmíme, a které pro nás byly tak dlouho uzavřené? Proč i vás nesvazují stejná pouta?“ Její podezření bylo očividné.
Ale její choť promluvil, jako by ji neslyšel:
„Máš pravdu, na východ jsem nikdy ani nepomyslel. V Karstenu ano, ale tady nikdy. Jako by ten směr ani neexistoval.“
„Lady položila otázku, a dosud čeká na odpověď,“ zavrčel ze svého místa Godgar. „Také bych si ji rád poslechl.“
Nezbylo než vyjít s pravdou ven. Abych potvrdil své vyprávění, musím prozradit, proč jsme šli na východ. Řekl jsem to bez obalu.
„Šel jsem ze dvou důvodů. Jsem vyhnanec - nebo si myslím, že jsem - a za druhé nejsem zcela vaší krve.“
„Věděl jsem to!“ Godgar pozvedl hrozivě pěst, ale neudeřil. „Vyhnanec a přece se sem trikem vetřel jako host. Vůči takovému ale hostitelské závazky neplatí. Zabiji ho, pane, jinak nám přinese jen potíže!“
„Zadrž!“ Hervon zastavil jeho rozhořčený vodopád slov. „Jak se jmenuješ, vyhnanče? A vyprávění o geas ti v tuto chvíli nepomůže.“
„Jsem Kyllan z rodu Tregarthů.“
Na chvíli jsem si myslel, že mé jméno zde nic neznamená. Pak Godgar zlobně zařičel a pěstí mne srazil k zemi. Neměl jsem šanci nějak se bránit, neboť v místnosti byli jeho muži a skočili na mne dříve, než jsem se mohl postavit. Další úder mne smetl do temnoty a probral jsem se s bolavou hlavou a rozbitým tělem v místě ještě temnějším.
Z nezřetelných obrysů dveří a udusané země, na které jsem ležel, svázán provazy, jsem usoudil, že se nacházím ve skladišti, které muselo být možná i o několik let starší než dokončovaná stavba. V minulosti jsem pomáhal stavět podobné zásobovací prostory - díry vykopané hluboko do země, obložené kamenem a uzavřené skrytými dveřmi.
Proč jsem ještě naživu? Po právu by mne mohli zabít již v hale. Přinejmenším Godgar věděl, že jsem byl prohlášen psancem. Že mne hned nezabili, pravděpodobně znamenalo, že mne chtějí dopravit před Shromáždění - a pak bych teprve mohl litovat, že mne nezahubili hned.
Jako náhončí jsem selhal. Po bitvě každý vidí své chyby stejně jasně jako štíty vítěze na dobyté pevnosti. Nikdy jsem ale netvrdil, že se pro to hodím. Jak dlouho tu budu ležet? Toto panství bylo jedno z nejjižnějších, dost možná, že jediné v této části země. Posel ke Shromáždění pojede nejméně den, i kdyby mohl střídat koně. To samozřejmě neplatí, pokud někde v sousedství žije někdo schopný přenosu myšlenek.
Zkusil jsem se pohnout, ale to jen zhoršilo bolest hlavy, a chtělo se mi zvracet. Ten, kdo mne poutal, znal dobře své řemeslo. Nechal jsem toho, protože ani největší námaha by mne neosvobodila. Svoboda - zbývá mi ještě nějaká naděje? Budu-li odevzdán Shromáždění, musím něco udělat pro ostatní. Odváží se čarodějky k výpravě na východ? Mohou. Kdo může předpovědět, co se stane, když nevidí do budoucnosti? Musím varovat své druhy na opačné straně hor.
Svaly mi teď nepomohou, ale co myšlenky? Soustředil jsem se na vytvoření Kaththeina obrazu, chtěl jsem zkusit kontaktovat sestru, ať už je kdekoliv. Slabý, velmi slabý a rozechvěný kontakt. Ale ne víc než jen stín stínu. Kemoc? Když se mi to nepovedlo se silnějším kontaktem, zkusím nyní slabší. Tentokrát jsem nedostal odpověď ani náznakem stínu.
Naše schopnosti byly omezeny. Dahaun se zmýlila, když navrhla, abych se v nebezpečí pokusil navázat kontakt za pomoci myšlenek. Dahaun? Vybavil jsem si ji v podobě, v jaké jsem ji naposled zahlédl.
Stín - něco výraznějšího než stín - ale ne skutečný kontakt, jaký jsem byl schopen navázat se svými sourozenci v době, kdy jsme si dokázali přenášet slova i celé vzkazy, ale stačilo to, abych vyslal varování. Najednou jako by mne něco začalo tlouct do hlavy - někdo na mne křičel naléhavou zprávu v jazyce, kterému jsem nerozuměl. Zhluboka jsem oddechoval pod náporem tohoto pro mne nepochopitelného sdělení. Pak jen něco zapraskalo a byl konec.
Dýchal jsem mocnými doušky, srdce mi tlouklo, jako bych právě utekl celé armádě. Zaslechl jsem zvuk; pocházel z tohoto světa, ne z onoho vzdáleného místa. Světlo od vchodu se rozšířilo a dolů dopadl žebřík. Šli si pro mne. Smířil jsem se s tím, co mne čeká.
Šustění šatů. Pokusil jsem se zvednout hlavu. Proč přišla lady Chriswitha sama? Dveře se za ní zavřely a opět nastala naprostá temnota. Přistoupila ke mně. Ucítil jsem jemnou vůni kapradí, které ženy dávají mezi čerstvě vyprané prádlo. Popošla ke mně ještě blíž. „Řekni mi, proč jsi utekl z Estcarpu.“
V její otázce jsem zaslechl naléhavost, ale nevěděl jsem proč. K čemu byl teď důležitý důvod našeho odchodu? Pověděl jsem jí všechno, stručný přehled faktů a obav, jak jsme je my tři pociťovali. Poslouchala, bez přerušení a poté řekla: „Vyprávěj mi o ztracené zemi. Jak velká šance by byla znovu ji ovládnout?“
„Nastolit vládu dobra namísto zla půjde jedině bojem,“ opravil jsem ji. Stále jsem nechápal a tak jsem se zeptal: „Záleží na tom vůbec, paní?“
„Možná, že vůbec a možná, že moc. Poslali zprávu k nejbližší posádce a odtud vyšlou posla do hradu Es. Pak si pro tebe přijdou.“
„Nic jiného jsem ani nečekal.“ Byl jsem rád, že se mi nechvěje hlas.
Znovu zašustily šaty. Věděl jsem, že odchází. U paty žebříku se ale obrátila a ještě jednou promluvila:
„Ne všechny mysli jsou střiženy podle jednoho vzoru. Psanci se rodí díky tomu, že ne všichni lpějí na zákonech.“
„Co tím myslíš?“
Neodpověděla přímo, jenom prohlásila: „Štěstěna provázej tvé kroky, Kyllane z rodu Tregarthů. Musím se zamyslet nad tím, cos mi pověděl.“
Slyšel jsem, jak šplhá nahoru a zavírá dveře. Pak byla pryč, zanechala mne tu s tím, co mi pověděla a nad čím jsem se také musel zamyslet - i když to třeba bude zbytečné.

Kapitola 17

Přišli pro mne ráno, oblohou táhly mraky a ve vzduchu byl cítit déšť. Godgar a tři další, ale k mému překvapení žádná stráž Shromáždění, Nevím, jak dlouho jsem ležel v té díře. Ti, co mi přinášeli potravu, na mé otázky neodpovídali. Měl jsem čas na přemýšlení, ale sny mne již nenavštěvovaly. Kromě těch, které jsem spřádal při plném vědomí - v jednom z nich jsem projížděl zaslíbenou zemí - a takovými sny se radši ani nezabývat.

Postavili přede mne ubohého koně, patrně nejhorší zvíře ze stájí, a vhodili mne do sedla, jako by se obávali, že mi znenadání narostou drápy a tesáky vlkodlaka. Kromě strážců nebylo v celé usedlosti vidět ani živáčka. Uvažoval jsem o tom, až jsem se začal obávat. Vypadalo to, jako by si tuto výpravu naplánoval Godgar sám, a jeho postoj vůči mně, patrný od našeho prvního setkám, mi nevěstil nic dobrého.

Godgar vyjel v čele skupiny, můj kůň byl veden druhým jezdcem v pořadí, zbylí dva tvořili zadní voj. Stejně jako vůdce byli strážci postarší válečníci, zdálo se, že jejich životní osudy byly ukuty v jedné a téže kovárně. Třebaže se mnou nezacházeli nijak hrubě, přesto jsem v jejich jednání neviděl pražádnou možnost záchrany.

Stočili jsme se na sever. Jeli jsme rychlostí, jakou obvykle hlídky jezdívají - nijak přehnaným tempem, ale přesto jsme ujížděli svižně. Ohlédl jsem se k usedlosti. Návštěva lady Chriswithy mi stále vrtala hlavou. Neodvažoval jsem se doufat, že by z ní mohlo vzejít něco dobrého.

Přesto se mi jevilo, že ne na všechny otázky nalézají obyvatelé oněch zpola dokončených hradeb stejné odpovědi. Ale panství může být v tuto chvíli již opuštěné.

Nikdo ze strážců nepromluvil a ani já neměl důvod klást jim zbytečné otázky. Vytrvale jsme pokračovali a mým průvodcům nevadily ani mraky, ani mrholení; nečas je nechával v klidu stejně jako sluneční paprsky prohřátého dne. Navzdory bezvýchodnosti situace jsem se snažil pozorovat průvodce a krajinu kolem, abych byl připraven na sebemenší šanci k úniku. Ruce jsem měl připoutány k sedlu, nohy ke třmenům, uzdu držel muž jedoucí přede mnou. Helmice byla tatam, ale drátěnou košili mi ponechali. Zbraně zpoza opasku byly pryč. A můj kůň byl zaručeně nejpomalejší ze všech.

Krajina byla otevřená, nikde žádná možnost úkrytu. Tráva sahala až ke třmenům a měla žlutou barvu podzimu. Déšť studil. Ale tráva nebyla bez života. Opodál jsem zahlédl několik kamzíků, jejichž skoky se podobaly ptačímu letu. Nad hlavou se mi vznášelo ptactvo -

Nevím, proč jsem se začal rozhlížet po křídlech zbarvených do zelena. To už by bylo pravděpodobnější, že se mi Flannan snese přímo k upoutaným rukám. Přesto jsem zpozorněl, kdykoli jsem zahlédl ptáka.

Godgar náhle zastavil a počkal, až k němu dojedeme. Něco potichu pronesl a převzal uzdu mého koně, muž, který mne vedl do té doby, vyrazil kupředu. Godgar zatáhl za uzdu, až se naši koně ocitli vedle sebe. Zapnul si chránič krku a brady, jako by se chystal do bitvy. Zpoza kovové masky se mu oči naléhavě rozzářily.

„Kdo tě poslal, věrolomníče? Kdo tě poslal, abys škodil rodu Dhulmathů?“

Jeho otázky mi přišly nesmyslné.

„Neporušil jsem přísahu, ani nejsem ten, kdo přináší zkázu vašemu rodu.“

Byl jsem pevně spoután a proto jsem se nemohl vyhnout úderu, který mnou v sedle otřásl a po kterém se mi zatočila hlava.

„Víme, jak donutit muže k tomu, aby promluvil, dost jsme se od Karstenu naučili!“

„Možná, že víte, jak zlomit něčí mlčenlivost,“ vypravil jsem ze sebe, „ale já nevím, co chcete vědět.“

I když se Godgar spoléhal především na sílu, přece jen mu nechyběla trocha inteligence. Nyní se rozhodl ji použít.

„Dostaneš se do rukou Shromáždění. Jestli jsi ten, kdo říkáš, víš snad, co s tebou provedou.“

„Velmi dobře.“ Godgar uznával válečnickou víru a jednou z jejích součástí bylo i fatalistické přijetí stavu věcí tak, jak jsou. Na to jsem se chtěl v danou chvíli spolehnout.

„Dostanou z tebe všechno a my se dříve nebo později dovíme, co chceme vědět. Proč bys nám to neřekl hned - kdo tě poslal, abys vyhledal Hervona a očernil jeho jméno?“

„Nikdo. Náhodou jsem přišel k -“

„A náhodou jsi jel na jednom z našich koní, který se z ničeho nic splašil a vrátil se po dvou dnech jen chvíli před tvým příchodem? Podle tvých vlastních slov, věrolomníče, jsi obcoval s čarodějnictvím, takže to všechno mohlo být tvým dílem. Ale proč? Proč jsi chtěl uškodit Hervonovi? Mezi námi nevládne krevní msta! Kdo ti to našeptal?“

„Šel bych na jakékoli panství,“ řekl jsem unaveně. Nemohl jsem ho nijak přesvědčit. Byl si jistý, že jsem chtěl uškodit jeho pánu. Ale že osobní msta ještě přežívala mezi lidmi Původní rasy, bylo pro mne novinkou. Godgar něco takového očekával. „V Escore mi bylo uloženo geas, přesně tak, jak jsem vypověděl. Měl jsem přivést ty muže Původní rasy, kteří by chtěli znovu dobýt zem, ze které všichni pocházíme.“

Očekával jsem novou ránu. K mému překvapení Godgar pomalu otočil hlavu a pohleděl na východ. Pak se zasmál a jeho smích zněl jako vyštěknutí.

„Očekával jsi, že ti taková pohádka dopomůže k zástupu bojovníků, kteří tě budou doprovázet do země nikoho, psanče? Proč, dokázal bych si vymyslet tucet povídaček, které by ti u Hervona přinesly lepší odezvu!“

„Pak si je tedy vyprávěj,“ řekl jsem, unaven zbytečným dohadováním. „Tohle je čistá pravda. Má sestra byla donucena vstoupit do Místa Moudrosti proti své vůli. Ona, já a náš bratr sdílíme určitý druh talentu. Díky jemu nás s Kemocem před svou závěrečnou přísahou kontaktovala, neboť se nechtěla stát jednou z nich. Unesli jsme ji z Místa, protože stráže byly vyčerpány uzavřením hor. Jakmile jsme pro ni jednou vydobyli svobodu, snažili jsme se ji také udržet, a proto jsme vyrazili na východ, do neznáma. Prošli jsme zakázanými průsmyky, našli Escore a v něm jak nepřátele, tak i přátele, kteří potřebují pomoc. Potřebují válečníky, kteří by se v odvěké válce postavili na stranu dobra. Bez mého nejmenšího přání - a to jsem ochoten odpřísáhnout při jakémkoli jméně či znaku - mi byl uložen úkol přijít sem a nalézt muže ochotné přejít hory. Silou ani léčkou ze mne nikdo víc nedostane, neboť toto je čistá pravda!“

Přestal se smát a zpříma si mne prohlížel přes drátěnou roušku helmice.
„Slyšel jsem o Ochránci jihu Simonu Tregarthovi -“
„A o lady Jaelithe,“ dodal jsem za něj. „A nikdo netajil, že přicházel z jiného světa a vládl Silami - není tomu tak?“
Váhavě přikývl.
„Není tedy pravděpodobné, že i my, jeho děti, jsme zdědily schopnosti, kterými nevládne každý? Byli jsme zrozeni v jednu hodinu a náš duch a někdy i mysl mohou být propojeny. Když Kaththea chtěla, abychom ji dostali z Místa, nemohli jsme dělat nic jiného. Jestli právě toto z nás činí terč pro tvé zbraně, nedá se s tím nic dělat.“
Tentokrát mi neodpověděl, ale pobídl koně a škubl mou uzdou. Rozeběhli jsme se v mírném dešti po nerovné cestě.
Po celý zbytek dopoledne se mnou nepromluvil. O polednách jsme se zastavili mezi skalami, které nám poskytly částečný úkryt. Kolem zčernalého kruhu kamenů ležela zásoba dřeva, což značilo, že jsme na často užívaném tábořišti.
Sundali mne z koně a já se ztuhle zkusil projít, protože volné jsem měl jen nohy, nikoli ruce. Odněkud vytáhli cestovní chléb, sušené maso a ovoce, což bylo o něco lepší než obvyklé vojenské příděly. Uvolnili mi ruce, ale jeden z nich nade mnou stál a když jsem dojedl, tak mne rychle znovu spoutali. K mému překvapení jsme po jídle neodjeli. Místo toho jeden z nich zapálil oheň. Přišlo mi, že přílišnou péči věnoval rozmístění dřeva. Když se oheň rozhořel, stoupl si k němu z jedné strany s pláštěm v rukou.
Signalizace! Ale kód, který používali, jsem neznal. Blik, blik, blik pohyboval pláštěm sem a tam. Vyhlížel jsem do podmračené krajiny a pokoušel se postřehnout odezvu. Ale bezvýsledně.
Nicméně moji strážci se tvářili spokojeně. Nechali oheň trochu pohasnout, rozesadili se kolem něj a čekali, až jim vyschnou pláště. Prohlížel jsem si promáčenou krajinu. Na někoho čekali - ale na koho a proč?
Godgar si odkašlal, což se v naprostém tichu, které tu vládlo, nepříjemně rozlehlo, neboť od chvíle, kdy jsme sesedli z koní, nikdo nepromluvil víc než pár slov.
„Čekáme na ty, kteří tě dopraví do rukou Shromáždění,“ oslovil mne. „Nikdo se nedoví o tom, že jsi pobýval u Hervona.“
„Jak jsi před chvílí řekl, budou-li mne vyslýchat s pomocí Sil, dozví se všechno.“ Nevěděl jsem, proč se mne takhle nešikovně snaží předat někomu jinému.
„Možná.“
V tu chvíli mi to došlo. Existovala jen jediná cesta, jak bych nemohl být vyslýchán, a sice, když bych byl před Shromáždění dopraven mrtvý! Pokud by mé tělo donesl prostředník, tak by mne opravdu nikdo nemohl spojovat s Hervonovými lidmi.
„Proč nechávat podřezání hrdla na někom jiném? Máš přece u ruky meč.“
Když neodpověděl, tak jsem pokračoval: „Nebo snad vlastníš runový meč, na kterém se runy po prolití krve rozzáří a každý si je bude moci přečíst a bude vědět, co se stalo? Tvůj pán s tebou nebyl v této věci zajedno. Nepřiložil by ostří k hrdlu muže se spoutanýma rukama!“
Godgar sebou škubl. Oči mu vzplály - v tomhle jsem ho odhalil. Byl drsný válečník, ale uznával staré obyčeje. To mi probleskло hlavou a náhle jako by mi nějaký hlas našeptával slova přísahy tak závazné, že neexistoval válečník, který by se ji opovážil porušit.
„Ty mne znáš - jsem Kyllan z rodu Tregarthů. Býval jsem hraničářský zvěd - je to pravda? Zaslechl jsi někdy něco špatného o našich výpravách?“
Možná, že nevěděl, proč se ptám, ale okamžitě upřímně odvětil:
„Slyšel jsem, že jsi sloužil u zvědů. Býval jsi chrabrý válečník - tehdy.“
„Pak tedy poslyšte, Godgare a vy ostatní -“ udělal jsem pauzu a pak jsem každé slovo vyslovoval pomalu a důkladně, stejně jako má sestra, když vzývala svými kouzly Síly.
„Nechť jsem zabit vlastním mečem, zastřelen vlastními šipkami, jestli jsem kdy chtěl ublížit někomu z rodu Dhulmathů nebo kterémukoli jinému muži z Estcarpu.“
Mlčky na mne hleděli. Dal jsem jim to nejsilnější ujištění, jaké může válečník dát. Bude to stačit?
Neklidně se ošili a jejich pohledy se stočily na Godgara. Ten škubl chráničem své helmice, uvolnil jej, jako by se znovu chystal k jídlu.
„Za tímhle stojí síly zla!“ vyštěkl zuřivě.
„Zlo?“ vypálil jsem na něj. „Jak to myslíš, Godgare? Složil jsem Přísahu meče, že tobě a tvým druhům nepřeji nic zlého. V čem tedy leží zlo?“
Obrátil jsem se k jeho mužům. „Věříte mi?“
Zaváhali, pak ten v jejich středu promluvil. „Věříme, protože musíme.“
„Kde je tedy zlo?“
Godgar vstal a zamračeně popošel několik kroků tam a zpět. Zastavil se a obrátil se ke mně.
„Započali jsme tuto věc pro ty, kterým jsme zavázáni oddaností. Ty nejsi nic, nikdo. Proč musí být tvůj osud skvrnou na našem štítě cti? Jaká kouzla jsi použil, psanče?“
„Žádná kouzla, kromě těch, které vy všichni,“ ukázal jsem na každého jednotlivě, „i ty, Godgare, sdílíte se mnou. Jsem válečník. Vše jsem činil, abych pomohl těm, ke kterým jsem měl závazky. To mne postavilo v očích Shromáždění mimo zákon. Vrátil jsem se, protože mi byl dán rozkaz - kým a proč, to zatím nemám tušení. Že jsem svým příchodem chtěl způsobit zlo, to neprokáží žádné Síly, neboť to není pravda.“
„Je pozdě.“ Jeden ze strážců stál a ukazoval kamsi k obzoru.
Mraky zamlžovaly celou scenérii, ale přesto byli jezdci dobře viditelní. Pět… šest jsem jich napočítal.
Godgar kývl. „Dluží nám pomoc z jedné bitvy. Jelikož jsi přísahal, že ses k Hervonovi dostal náhodou - dobře tedy, předají tě živého a ne mrtvého. U čarodějek zkoušej, co umíš, ale tvé šance nebudou velké. Tím - tím neporušuji

přísahu, psanče!“
„Neporušil jsi přísahu,“ odsouhlasil jsem.
„Počkat!“
Ten, který první zpozoroval jezdce, nyní vzrušeně promluvil.
„Co je - co je to?“
Mezi naším úkrytem a vzdálenými jezdci ležela otevřená krajina, porostlá jen trávou. Ukazoval právě na tu trávu. Ta se chvěla jako moře rozčeřené vlnami a bičované větrem. Procházela jí taková armáda, jakou nikdo z nás nikdy předtím neviděl. Kamzíci, kteří plaše neutíkali, ale naopak, blížili se k nám. Kolébal se sem medvěd, a nenechal se nikým rušit v postupu, žlutohnědý levhart, podobný svému horskému bratru, a další menší tvorové, které jsem nemohl rozeznat… všichni mířili přímo k nám!
„Co chtějí?“ Godgar byl neklidný, jako by nikdy nestál tváří v tvář armádě připravené k útoku. Naprostá nezvyklost zvířecího chování jej víc než znepokojila.
Vyskočil jsem a nikdo mne nezastavil, protože všichni užasli nad obrazem, který se jim naskytl.
Stejně jako byla země plná čtyřnohých obyvatel, tak byla zaplněna i obloha. Hejna ptáků přilétala, nalétala na nás, snažila se dostat pod převis, pod kterým jsme se ukrývali. Moji průvodci prošli válečnými lety, jaká přežije pouze bojovná krev, ale tohle bylo něco nepřirozeného.
Zkusil jsem kontaktovat mysl těch, kteří nás začali obklíčovat. Zjistil jsem, že si mohu přečíst jejich myšlenky, ale že je v žádném případě nemohu kontrolovat.
Odtáhl jsem se od ostatních, kteří se přikrčili ke skále. Ptáci kroužili, pokřikovali, ale nezaútočili. Zvířata se shromáždila u mých nohou a v kruzích procházela kolem a dívala se ne na mne, ale na ty, kteří mne sem přivedli. Vykročil jsem do deště, pryč od Godgara a jeho mužů.
„Stůj nebo střelím!“
Otočil jsem se. Mířil na mne šipkovou pistolí. Vzduchem se mihl ten, kterého jsem hledal - modrozelený opeřenec - a nalétl Godgarovi na hlavu. Ten vykřikl a cukl sebou. Šel jsem dál a prošel kolem levharta, který hluboce mručel, švihal ocasem a pozoroval muže za mnou, kolem kamzíka, který si odfrkl a zabušil do země kopyty ostrými jako meče, kolem celé té armády v peří a kůži.
Zkusil jsem najít vůli, která shromáždila tuto armádu. Že existuje někdo, kdo sem zvířata vyslal, tím jsem si byl jistý.
Koně, na kterých jsme sem přijeli, ržáli, snažili se zbavit provazů, které je poutaly, a utéci v divokém trysku pryč od kočkovitých šelem, které se kolem nich sbíhaly. Slyšel jsem za sebou křik, ale neotočil jsem se. Mám-li zemřít Godgarovými šipkami, proč jim hledět vstříc? Lépe je kráčet ke svobodě.
Zjistil jsem, že chůze se spoutanýma rukama není moc bezpečná. Po dešti byla zem kluzká a mohl jsem snadno ztratit rovnováhu. Musel jsem si dávat pozor, kam šlápnu. Po chvíli jsem za sebou zaslechl podivné zvuky; přiměly mne, abych se ohlédl. Chvíli poté, co jsem odešel od převisu, vydali se klopýtavě stejnou cestou i mí strážci. Nešli dobrovolně, ale byli donuceni, sehnáni do houfu zvěří a ptactvem. Co se stalo s jejich zbraněmi, jsem netušil, ale šipkové pistole neměli. Zvláštní bylo, že nikdo z nich nesáhl po meči. A tak za mnou šli muži ztrápených tváří, vylekaných očí, muži polapení noční můrou bláznivého snění.
Zamířil jsem k východu a celá naše společnost se tedy vydala k východu, ptáci kroužili vzduchem a kolem nás mašírovala armáda malých i velkých zvířat. Všichni hlasitě pištěli, vrčeli a chrochtali, téměř jako by protestovali proti způsobu, jakým je někdo využívá - protože nepochybně byli využiti něčí vůlí. Pohlédl jsem k místu, kde jsme zahlédli ty druhé jezdce. Nebylo po nich ani stopy! Byli snad přemoženi touto podivnou armádou?
Ze všech pochodů, které jsem v tomto životě uskutečnil, byl tento nejpodivnější. Zvířata držela se mnou a mými strážci krok, jak jen mohla. I když po čase menší odpadli a pouze ti větší zvládli naše tempo. Ptáci letěli v hejnech, kroužili ve vzduchu a spouštěli se střemhlav dolů. Jenom modrozelený opeřenec se opět kamsi vytratil.
Trmáceli jsme se stále dál a dál, kam, to jsem sám nevěděl, ale k Hervonovi jsem se vracet nechtěl. Stále jsem se snažil získat pomocí přenosu myšlenek kontrolu nad tím opeřeným a kožešinovým davem. V mysli se mi rozezněl text starobylé pochodové písně:
„Obloho-země-skálo-kameni! Meči, do živého tni!“ Po chvíli jsem si uvědomil, že si ta slova přeříkávám nahlas a že lomoz zvěře a ptactva kolem mne utichl. Ale i potichu mašírovali dál s odhodláním, které jim rozhodně nebylo vlastní.
Po nějakém čase jsem zastavil a pohlédl na ty, kteří šli za mnou. Jejich větrem ošlehané tváře nabraly nepřirozenou bledost. Nepřítomně na mne hleděli jako muži, kteří stojí tváří v tvář něčemu, co je nad jejich síly, čemu ve skutečnosti ani nemohou vzdorovat.
„Godgare!“ Zvýšil jsem hlas, abych jej probral z mátožného stavu. „Godgare, jdi si svou cestou, pokud vede zpět k panství Dhulmathů. Jak jsem již pravil, mezi námi nestojí pouta krevní msty a za dnešek se nebudeme jeden druhému zodpovídat. Kdybych měl při sobě meč, vyměnil bych jej za tvůj jako znak příměří.“
Zlost jej dávno přešla, ale zlomen nebyl.
„Kapitáne,“ - slova respektu vyslovoval jen ztěžka - „nabízíš-li mír, přijímáme. Nabízí jej ale i tvůj doprovod?“
Nevěděl jsem, takže jsme to museli vyzkoušet. „Zkus to,“ odpověděl jsem.
Godgar a jeho muži vyrazili k jihu, ostražitě sledujíce své zvířecí stráže. Cesta se jim váhavě otevřela. Jak to Godgar uviděl, získal zpět trochu ztraceného sebevědomí. Znovu na mne pohlédl.
„Tohle se musí ohlásit.“
„Nechť je po tvém,“ odvětil jsem.
„Počkej!“ vykročil ke mně. Levhart se nahrbil, ukázal drápy a zavrčel. Godgar se na místě zastavil. „Nechci ti uškodit. Není lehké chodit se spoutanýma rukama, uvolnil bych ti je.“
Levhart ale na nic takového nechtěl přistoupit, i přes můj tichý příkaz.

„Zdá se, že naše příměří zde neplatí za bernou minci, Godgare. Odejdi v pokoji a nahlas to, co musíš. A znovu ti připomínám - nechci se mstít tobě ani tvým bližním.“
Vrátil se ke svým mužům a společně se vydali k jihu, doprovázeni nebo spíše eskortováni zvířaty. Přede mnou stála jiná cesta - ve vzduchu se opět objevila modrozelená křídla a trylkování mne vybídlo k pochodu.
Kapitola 18
Netrvalo dlouho a ukázalo se, že jsem nejen doprovázen, ale i směrován za určitým cílem. Jakmile byl Godgar se svými muži z dohledu, zastavil jsem se a rozhlédl - naskytl se mi pohled přímo do rozevřeného chřtánu leoparda, v jehož těsném závěsu podupával a odfrkával kamzík. Nepřátelé odnepaměti, nyní sjednoceni za určitým účelem. Levhart zavrčel; obrátil jsem se k východu a vrčení ustalo. Značný počet zvířat již náš zástup opustil, ale stále ještě jsem stál v čele hrozivé armády, složené převážně z větších zvířat.
Nad hlavou se mi rozeznělo trylkování - Dahaunin posel kroužil a pobízel mne k další cestě. Opustil jsem stezku a vydal se vodou nasáklou trávou. Sahala mi ke kolenům a občas téměř skryla můj doprovod. Když jsem vykročil, opeřenec vyrazil napřed, aby mi ukazoval cestu.
Dahaun - překročila snad i ona hraniční hory? Rozum mi napovídal, že ne. Byla tak spjata se svou zemí, že by nikdy nemohla opustit Escore. Kemoc? Zvěř a ptactvo kolem mne ale nevedl ani Kemoc, ani Kaththea, to, co je ovládlo, nevzešlo z žádných kouzel známých v Estcarpu.
Přede mnou z roviny vyvstal masiv rozeklaného pohoří. Tato cesta mne zavede k úpatí. Pokusil jsem se uvolnit pouta na rukou. Jakmile dojdu do té nehostinné krajiny, budu muset mít ruce volné. Pouta se mi zařízla do masa a cítil jsem, jak mi pomalu teče krev. Možná, že se tím pouta uvolní. Navzdory znepokojenému vrčení jsem se zastavil a snažil se jich zbavit. Bylo to velmi bolestivé, ale přece jen jsem si nakonec jednu paži uvolnil. Zahýbal jsem prsty, abych si rozproudil krev.
Přestalo pršet, ale obloha se neprojasnila, stmívalo se. Sužovala mne nejen tma, ale i únava, a tak se pochod značně zpomalil. Ohlédl jsem se. Kamzík mne stále sledoval a opodál jsem zahlédl levhartí oči. Popošel jsem k nim. Temné vrčení mne zastavilo. Uviděl jsem další zvířata, skrčená v trávě. Cesta na západ mi byla uzavřena.
Nesledovali mne dál, pouze stáli jako hráz před zemí, ve které bych mohl nalézt spojence. Jako předtím mne pronásledovaly stráže, tak nyní jsem byl z Estcarpu pro změnu vyháněn zvěří.
Nedaleko jsem zahlédl skalisko, došel k němu a posadil se, abych dal odpočinout znaveným nohám. Jezdecké boty nikdy nebyly určeny pro dlouhé pochody. Pozoroval jsem své při zemi uhánějící stráže, kočkovité šelmy odhodlaně šly ve stopách kamzíků. Obrovití medvědi zmizeli, asi nevydrželi tempo pochodu. Ale zbytek zvířat… zatímco jsem přemýšlel, mohl jsem jim hledět do očí.
Bylo jasné, že mne někdo chtěl přimět k cestě do Escore. Něčemu takovému jsem se ale naprosto nehodlal podrobit. Nejprve jsem byl vyslán do Estcarpu na bezúspěšnou misi, abych byl vzápětí hnán zpět, odkud jsem přišel. Postrádal jsem smysl takového počínání a samozřejmě, jako žádný člověk jsem se nesmiřoval lehko s myšlenkou, že jsem jen figurka na cizí šachovnici, kterou je pohybováno tam a sem, aniž by do něčeho mohla promluvit.
Dennont mi kdysi vyprávěl o dávném karstenském obyčeji, který pomalu upadl v zapomnění, když lidé Původní rasy ztratili vládu ve své zemi, již ovládli přistěhovalci z jihu. V dávných časech se ale každé desetiletí hrávala jistá hra. Na desku byly postaveny vyřezávané figurky. Na jedné straně seděl nejvyšší pán země, na druhé bezzemek, člověk všemi opuštěný, nejposlednější z posledních, který ovšem v sobě musel sebrat odvahu ke hře. Chudák ve hře zastupoval síly neštěstí a neklidu, zatímco jeho oponent reprezentoval úspěch a moc. Hráli spolu nejen o všechen majetek nejvyššího pána, ale také o štěstí a osud celé země. Neboť kdyby bezzemek zvítězil nad pánem, zemí by otřásl čas chaosu a rozkladu.
Hrála se snad obdobná hra právě v tuto chvíli a já byl jednou z figurek? V Estcarpu se situace stabilizovala, všechno bylo pod kontrolou; tím spíše, že s Karstenem jsme se již vypořádali. Neklid Escore, kde se do pohybu daly pradávné síly, stál v přímém protikladu. Možná, že tato prastará hra vznikla na základě skutečného střetnutí sil, které bylo později uchováno pouze jako rituál stolní hry.
To jsem si mohl jen domýšlet a pochybuji, že se kdy dozvím, kde leží pravda. Bezpochyby jsem byl nasměrován k cestě do Estcarpu, stejně jako jsem z něj nyní hnán pryč. Zavrtěl jsem hlavou, ale jen zvěř mohla zahlédnout mé gesto. Natrhal jsem si trochu trávy a připravil si lože. Jediné, čím jsem si byl naprosto jistý, bylo to, že nikam dál bych už nedošel.
I když jsem nocoval v nechráněné krajině, necítil jsem potřebu držet stráž. Možná, že jsem byl z toho, co se se mnou dělo, tak mimo, že mi bylo všechno jedno; nebo jsem byl prostě unavený.
Usnul jsem a jestli se mi něco tu noc zdálo, rozhodně jsem si po probuzení nic nepamatoval. Když jsem ale ráno celý rozlámaný vstal ze svého travnatého lože, uviděl jsem hory. To souhlasilo - jestliže jsem jen figurka na hrací desce, tak jsem byl právě posunut na nové pole. Byl jsem na tahu s prázdnýma rukama, bez jídla, a čekal na mne obtížný výstup.
Dvakrát jsem se ohlédl. Pokud mne moji strážci hlídali během noci, tak v tuto chvíli již ne. Nebyla po nich ani stopa. Ale já necítil pražádnou touhu vracet se do Estcarpu.
Toho dne mne zcela ovládal příkaz, který bych slovy popsat nesvedl. Jediným mým cílem byly hory. Beze smyslu, zcela beze smyslu - těch pár slov jsem si opakoval znovu a znovu. Přikáží mi sem jít a pak mne odsud zase odvlečou - co jsem vlastně vykonal? Setkal jsem se s utečenci v jedné jediné usedlosti a vyvolal v nich naprosto nepříznivý dojem. Myslel jsem, že mne vyslali, abych naverboval bojovníky, ale díky svému chabému úsilí jsem vlastně s tímto úkolem ještě ani nezačal. Tak - to pomyšlení mnou prudce trhlo a já se zastavil na okraji strže - jaký tedy byl opravdový důvod mého návratu do Estcarpu? Zuřivě jsem odkopl kámen, abych přehlušil nastalé ticho.
Jaký užitek z toho plyne? Na nic jsem nemohl přijít a má nevědomost ve mně hlodala a zároveň mne nutila pospíšit si v tom jediném, co mi zbývalo - přechod přes hory. Klouzal jsem se svahem, pak se slepě rozběhl a přestal dbát o bezpečí,

neboť mou duši ovládly děsivé zlomky myšlenek a otázek, na které neexistovala rozumná odpověď.
Nesmyslný běh skončil pádem. Ležel jsem na zemi, ztěžka oddechoval a mlátil oteklými dlaněmi do země, až mne bolest vzpamatovala.
Když mi krev přestala zběsile bušit v uších, zaslechl jsem bublání tekoucí vody. Zvuk mne k sobě vábil. Cítil jsem vodu mnohem dříve, než jsem dorazil k rybníčku, napájenému pramenem. Skočil jsem do chladivé vody jako levhart na lovu. Ledová voda mi vrátila rozumné uvažování. Běžet bez cíle, ovládaný strachem, to nebylo žádné řešení, lepší bude podvolit se záhadnému příkazu až do doby, než se dozvím více. Někde muselo ležet vysvětlení - a to mohlo být jedině v Escore. Armáda zvířat opravdu nepatřila k prostředkům využívaným v Estcarpu. Čím dříve se dostanu do Escore, tím dříve pochopím, jaká hra se tu se mnou hraje.
Měl jsem stále větší a větší hlad. Od chvíle, kdy jsem pod skalním převisem snědl poslední pokrm, uběhlo hodně času. A zde, v této divočině, jsem si nemohl jídlo jen tak obstarat. Hladověl jsem již mnohokrát, a tak jsem pokračoval v cestě bez ohledu na svíravé stahy žaludku. Hory - najdu vůbec ono údolí výstupu, kterým jsme prošli minule? Občas jsem se rozhlédl. Buď ono zvláštní optické deformování krajiny, které nás trápilo minule, nabylo znovu na síle, nebo mi nedostatek jídla zcela rozostřil zrak, protože jsem se naprosto neorientoval v krajině, kterou jsem právě procházel.
Ani příchod večera nezpomalil mé kroky, neboť touha po Escore byla silnější než cokoli jiného. Klopýtal jsem úzkou soutěskou, ale jestli to je ta správná, to jsem nevěděl. A pak - zahlédl jsem světlo! Zastavil jsem se a otupěle zíral. Ovládly mne obavy, že jsem očekáván, že na mne číhají nepřátelé, kteří mne odříznou od mých blízkých a znovu zajmou. Myšlenky se mi v hlavě honily a já neviděl žádnou možnost, jak se vyvarovat neštěstí. Mohu ustoupit jedině do nížin, jinak se ztratím při úpatí hor a nikdy nenaleznu cestu.
Bratře!
Byl jsem tak hluboce ponořen do svých nevábných perspektiv, že jsem ono vnitřní volání nejdříve vůbec nevnímal.
Pak - pak - Kemoc!
Nemyslím, že bych ve chvíli, kdy jsem běžel k ohni, křičel jeho jméno nahlas, ale cítil jsem, jak ve mně začíná tryskat pramen radostného poznání.
Vyšel mi v ústrety a já jsem těch pár posledních kroků již nemohl zvládnout sám, a tak mne zpola vedl, zpola nesl k oáze světla a tepla. Posadil jsem se na měkkou trávu, uchopil malou misku, jejíž teplo mi zahřálo prochladlé ruce, a z ní stoupající vůně mne pobídla, abych se okamžitě zakousl do šťavnatého dušeného masa.
Kemoc měl na sobě oděv Dahauninych společníků i s nezbytným bičem za opaskem, přesto vypadal stejně, jako když jsme spolu mnohokrát pobývali v hlídkových táborech. Jeho přítomnost mne uklidnila stejně, jako maso zahnalo hlad. Měl jsem opět pocit, že už nejsem ovládán.
„Věděl jsi, že přicházím?“ Porušil jsem ticho, ve kterém mne na chvíli ponechal, abych se dostatečně nasytil pocitu bezpečí a klidu.
„Ona to věděla - paní Zelených tišin.“ Mluvil trochu zdrženlivě a odměřeně. „Řekla nám, že jsi byl zajat -“
„Ano.“
„Nedovolila Kaththee, aby ti pomohla. Zablokovali jí mysl, zbavili ji možnosti čarovat!“ Nyní bylo jeho chování zcela nepřátelské. „Mne ale nemohli zadržet. Jakmile uskutečnili své vlastní čáry, milostivě mi dovolili jít se podívat, jak se jim zdařily.“
Hlavou mi blesklo - má také Kemoc pocit, že je mu vnucena cizí vůle?
„Jejich kouzla.“ Zvěř - ano, to mohla být docela dobře Dahaunina magie.
„Nebyli si jisti, zda to bude v Estcarpu fungovat tak, jak má. Ale zdá se, že to opravdu funguje, neboť jsi zde. Kyllane, proč jsi odešel?“ otázal se mne dychtivě.
„Protože jsem musel.“
Pověděl jsem mu, co se seběhlo od chvíle, kdy jsem se probral v Zeleném údolí ze snu. Neskrýval jsem znepokojení nad tím, že jsem byl využit neznámou silou pro mně nejasný účel.
„Dahaun?“ Znovu to nepřátelství v hlase.
Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ona si nepřála, abych sem jel. Povím ti ale, Kemoci, hraje se s námi hra mimo naše chápání, a my si nemůžeme vybírat. Nejméně ze všeho je mi jasné, proč jsem byl vyslán do Estcarpu a pak mi bylo povoleno - ne, spíše přikázáno - vrátit se zpět!“
„Oni říkají, že se v Escore shromažďují síly zla a hotoví se k útoku. Proto se také snaží shromáždit své spojence. Příměří skončilo, obě strany se chystají k otevřenému boji. Povím ti, bratře, bude to těžké, ale přesto to vítám. Nijak mne netěší hra na schovávanou.“
„Kaththea - řekl jsi, že jí zablokovali mysl.“
„Jen do té doby, než bude souhlasit s tím, že nepoužije Sil. Prohlásili, že by to jen probudilo další stvůry, kterých se musíme obávat. Čeká s ostatními tam nahoře.“ Ukázal na skalní stěnu za sebou. „Zítra se k nim připojíme.“
Tato noc nebyla bezesná. Znovu jsem projížděl escorskými poli, ale v trochu jiné podobě než nyní - byl jsem ozbrojen, na sobě drátěnou košili, připraven čelit nepřátelským mečům nebo i něčemu mnohem horšímu. Po boku mi jela armáda mužů, odhodlaných bojovat za společnou věc. Mnohé z těch tváří jsem znal dobře, některé jen krátce. Neboť neohroženě a v plné zbroji, jak bylo zvykem v časech nebezpečí, jela s námi i lady Chriswitha. Usmála se na mne, potom poodjela a další jezdci z Původní rasy zaujali její místo. Nebezpečí nás obklopovalo ze všech stran tak urputně, že na nás chvílemi doléhal tlak beznaděje. Nesli jsme praporec ve tvaru obrovitého zeleného ptáka (nebo to snad byl opravdový pták v nadživotní velikosti?) a vítr jej mohutně napínal, takže jeho křídla byla stále roztažená jakoby v letu. A kolem sebe jsme rozsévali smrt, což nemohlo potěšit žádného z pánů temnot.
„Kyllane!“ Probudil mne Kemoc, který mnou třásl tak dlouho, dokud jsem se neprobral k plnému vědomí.
„Zdál se ti asi nějaký zlý sen.“

„Možná že zlý, možná ne. Dočkáš se svých bitev, jedné za druhou, Kemoci. Zda se nám podaří tuto zemi očistit, nebo v ní nalezneme svůj hrob -“ pokrčil jsem rameny. „V každém případě se můžeme spolehnout na své ruce a meče. I když možná, že čas nebude naším spojencem.“
Již podruhé jsme šplhali přes skály, pryč z Estcarpu. Pohyboval jsem se s rozmyslem - navzdory naléhavosti, nutící mne ke spěchu. Když jsme dorazili na vrchol, těsně předtím, než jsme vkročili do průsmyku, jsme se s Kemocem oba ohlédli. Kemoc přiložil k očím dalekohled. Najednou se napřímil a já věděl, že něco zpozoroval.
„Co tam máš?“
Místo odpovědi mi podal dalekohled. Před očima se mi mihly stromy a skály. Mezi nimi se pohybovali lidé. Znovu mi byli v patách? To ale nebude trvat dlouho, zaleknou se zakázané země, tak jako ti předešlí. Byla jich snad celá armáda - tak moc mne chtěli dostat.
Zaostřil jsem a spatřil jednoho jezdce, druhého, třetího. Nevěřícně jsem pohlédl na Kemoce. Přikývl, ale i z jeho tváře se dalo vyčíst překvapení.
„Vidíš dobře, bratře - jsou mezi nimi i ženy!“
„Ale - ale proč? Strážkyně moudrosti si přicházejí samy odchytit svého zajatce?“
„Cožpak by některá ze Strážkyň moudrosti s sebou vezla dítě v cestovním vaku?“
Znovu jsem si přiložil dalekohled k očím, našel tu, kterou mi Kemoc popsal, zahalenou ženu v jezdeckých kalhotách, určených pro dlouhé a namáhavé jízdy, a opravdu - přes sedlo měla přehozený cestovní vak s dítětem příliš malým na to, aby mohlo usednout na hřbet ponyho.
„Asi nějaká invaze a oni jsou pronásledováni -“ Jediné rozumné vysvětlení, které mne napadlo.
„Nemyslím si to. Přijíždějí z jihozápadu. A invaze by nyní mohla přijít jen ze severu, z Alizonu. Ne, myslím si, že to jsou bojovníci - ti bojovníci, pro které jsi byl vyslán, bratře.“
„Ale co tam dělají ženy a děti?“ zaprotestoval jsem. „A navíc jsem o všem vykládal pouze na Hervonově panství, kde jsem zcela propadl, když jsem prozradil, že jsem psanec. Neměli žádný důvod -“
„- o kterém bys ty věděl,“ opravil mě.
Nevím, proč jsem si právě v tu chvíli vzpomněl na příhodu z dětství. Vstoupil jsem do haly v jedné z těch vzácných chvil, kdy nás navštívil otec. Ano, bylo to tehdy, kdy přivedl Otkella, aby nás zasvětil do válečných umění. Mluvil o něčem, co se stalo v Gormu. Sulcarská zámořská loď dorazila do přístavu s posádkou do posledního muže mrtvou. V kapitánově kajutě objevili lodní deník a v něm byla zapsána zpráva o nákaze, zavlečené na loď ve vzdáleném přístavu, která se rozšířila od muže k muži. Gormští odtáhli koráb daleko na moře, zapálili jej a potopili. Spolu s lodí klesla ke dnu i smrt na palubě. Všechno ale začalo jediným mužem, který se ze břehu vrátil se zárodky smrti v těle.
Předpokládejme, že jsem byl do Estcarpu vyslán s podobným zárodkem - ne přímo nákazy či smrti, i když to druhé opravdu může stát na konci cesty, ale abych nakazil ty, se kterými se setkám, touhou po Escore? Zdálo se to přitažené za vlasy, ale bylo by to možné vysvětlení nejedné otázky.
Kemoc poznal, co si myslím a znovu si ode mne vzal dalekohled, aby blíže prozkoumal příchozí.
„Nezdá se, že by jejich zrak byl zamlžen nebo byli jiným způsobem blokováni, nákaza byla dobře rozeseta!“
Ženy a děti - ne! Zástup bojovníků zocelených v nesčetných šarvátkách, to jsem si přál. Ale přivést jejich rodiny do escorského nebezpečí - Ne!
„Vypadá to, že někdo nebo něco má v plánu znovuobnovit národ.“ Kemoc položil dalekohled.
„Více hráčů pro jejich hru!“ Pocítil jsem tupou zlost a věděl jsem, že mi bude jen na obtíž. Když mi Kemoc znovu podal dalekohled, nevzal jsem si jej. Za všechno mohu já a budu se z toho muset odpovídat.
„Koně s sebou vzít nemohou,“ začal Kemoc přemýšlet prakticky. Téměř se mi zachtělo jej udeřit za to, jak rychle se smířil s tím, co se přihodilo. „Ale za pomoci provazů mohou vyzdvihnout postroje, což by pomohlo. No, a za údolím stromů by již mohli čekat rohatci -“
„Jsi si tak jistý, že jdou za námi,“ vyštěkl jsem na něj.
„Protože je to pravda!“
Kaththea stála za námi. V momentě k nám přiběhla, objala jednou rukou mne, druhou Kemoce a tak nás opět spojila.
„Proč?“ Doufal jsem, že pro mne má odpověď.
„Proč přicházejí? Ne všichni přijdou, jenom ti z nich, kteří pocítili touhu, volání. A proč jsi byl vyslán, Kyllane? Protože jsi nejlépe z nás všech mohl zasít tato semena touhy. Ve mně nemohl ten sen vzklíčit, na to mám v sobě příliš mnoho ochranných protiopatření Sil. Kemoc je se mnou spojen tak napevno, že se můj blok rozšířil i na jeho mysl. Ty jsi musel být nositelem, rozsévačem… a nyní přichází úroda!“
„Jdou smrti vstříc!“
„Někteří si opravdu jdou pro smrt,“ souhlasila Kaththea. „Nečeká však smrt na všechno živé již od chvíle, kdy je vdechnut prvý doušek dechu života? Žádný z lidí si nemůže určit hodinu smrti, řídí-li se pravidly života. Nemůžeš ani oplakávat to, že jsi zprávu o svém snu přinesl do Estcarpu. Nastal čas přemnohých událostí a překotných změn, které se řídí pravidly, jimž nerozumíme. Buď statečný, jako jsi vždy byl. Viníš snad meč, protože zabíjí? Paže a mozek nesou odpovědnost!“
„A kdo je zde paží a mozkem?“
„Kdo smí nazvat jejich jmény jedny z Věčných?“
Její okamžitá odpověď mne vystrašila. Že někdo věří v ony bezejmenné síly, stojící mimo přírodu, člověka a celý svět, to jsem věděl. Ale že by mezi nimi byl někdo vyškolený v umění čarodějek, tomu jsem nechtěl věřit.
„Ano, Kyllane, získávání vědomostí neznamená konec víry, i když by se někteří, kteří se ve vědění zastavili příliš brzo, snažili tvrdit, že ano. Nevím, podle jakých pravidel budou nyní řízeny naše kroky, ani nepopírám, že na nás čekají značné potíže. Ale jednou jsme zde a není cesty zpět. Přestaň si tedy okusovat nehty a staň se opět sám sebou!“

Takový byl tedy návrat do Escore. A já, který jsem žil ve stínu smrti od chvíle, kdy jsem si k boku poprvé připjal meč, jsem znovu pocítil ono nebezpečí, ale i mnohá jiná. Neboť jsme nakonec doopravdy vykoupili Escore ocelí, odvahou a čarodějnictvím ve službách dobra. Naše vítězství je skvostný epos, který si zaslouží vlastní kroniku. Toto byl ale její začátek, ono setí, ze kterého později vzešla úroda - byl to příběh nás tří.